

ಶಿವಪುರಾಣ

ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಬರಿಯ ನೀರಿನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ಮಸ್ತುಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಮಶೂನ್ಯವಾದ ಅಂಧಕಾರವೇ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕವಿದಿತ್ತು. ಆ ಅಂಧಕಾರದಮೇಲೆ ಒಂದೂ ನೋಂದು ತೇಜಸ್ಸು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದು ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗದ ಆಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿತು. ಅದುವೇ ಶಿವಪರಮೇಶ್ವರನ ಲಿಂಗಾಕೃತಿ. ಆ ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗದ ಅರ್ಧಭಾಗದಿಂದ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯೊಂದು ಹುಟ್ಟಿತು. ಆ ಮಹಾಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಪ್ರಕೃತಿ ಎಂದೂ, ಮಹಾವನಾಯಕ ಎಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗದೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರಿ ಎಂತಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪರಮೇಶ್ವರಿ, ಪರಮೇಶ್ವರರು ಮಹಾವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನ ನಾಭಿಯೊಳಗಿನಿಂದ ಮಹಾ ಪದ್ಮವೊಂದು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂತು. ಅದು ಅನೇಕ ಸಾವಿರ ಯೋಜನಗಳಷ್ಟು ನೀಳವಾಗಿ ಅಶ್ವಾತ್ಥಯೌಗರ

ವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆ ಮಹಾ ಪದ್ಮದಲ್ಲಿ ಓದು ಮುಖಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಸದಸ್ಯತಿಯೂ ಹುಟ್ಟಿದಳು.

ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲಾ ಜಲಮಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಯೋಚನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ತನ್ನ ಜನ್ಮಸ್ಥಾನವಾದ ಮಹಾಪದ್ಮದ ಆದಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮನು, ಅದರ ಸಾಳವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಉರ್ಧ್ವ ಹಾಗೂ ಅಧೋ ಲೋಕಗಳ ನಡುವೆ ಅನೇಕವಾರಿ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಪದ್ಮಗರ್ಭವನ್ನು ಸೇರಿ ಏನೂ ತಿಳಿಯದೆ ಕುಳಿತನು. ತನ್ನಂತೆಯೇ ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಓಂಕಾರ ನಾದವು ಹೊರಡ ತೊಡಗಿತು. ಅವನ ಓಂಕಾರ ಜಪಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ವಿಷ್ಣು ಅವನ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ನಿಂತನು. ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಾನೇ ಮೊದಲಿನವನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಚ್ಚರಗೊಂಡು "ಯಾರು ನೀನು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ? ಏಕೆ ಬಂದೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು
ನಿನ್ನನ್ನು ಶನ್ನ ನಾಥಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆನು. ನಾನು
ವಿಷ್ಣು" ಎಂದನು ವಿಷ್ಣು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಆಹಂಕಾರದಿಂದ "ಶನ್ನ ಮುಂದೆ
ನಿನ್ನ ಬಂಧವ ಮಾಡುಗಳನ್ನು ಬೇಳೆಬೀಡ. ಸಾಧ್ಯ
ವಿದ್ದರೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಾ. ನಾನು
ಸ್ವಯಂಭೂ ಆಗಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ಜಗತ್ಕರ್ತೃ
ನಾನೇ" ಎಂದನು.

ಆಗ ವಿಷ್ಣು "ನಿಜವು ಈಗದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ"
ಎಂದು ಶಿವನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದನು. ಪರಮೇಶ್ವರನು
ಜ್ಞಾನಾಲಿಂಗ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳ ಜಡವೆ
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು. ಆಗ ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮನೊಂದಿಗೆ
"ಈ ಜ್ಞಾನಾಲಿಂಗದ ಅದಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕಂಡು
ಹಿಡಿಯಲು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಡೋಣ. ಯಾರು
ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುವರೋ ಅವರೇ ದೊಡ್ಡವರು"
ಎಂದನು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅಗಮನದೊಂದನು. ಆದರೆ

ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಪೋತುಹೋಗಿ ಯಥಾ
ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಿರುಗಬಂದು, ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ
ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಪರಮೇಶ್ವರನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಹನು ಮುಖ
ಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ, "ಬ್ರಹ್ಮಾ, ನೀನು ಪಂಚ
ಭೂತಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ
ಈ ವಿಷ್ಣುವಿನ ನಾಥನ ಕಮಲದಲ್ಲಿ ಶನ್ನ ಆದೇಶಾನು
ಸಾರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು
ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ಆದೇ ನಿನ್ನ
ಕೆಲಸ" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು
ನೋಡಿ, "ಹೀಗೆ ಅಜ್ಞೆ ಮಾಡುವ ನೀನು ಯಾರು?
ನನಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ನಿನಗೆ ಐದು ಮುಖಗಳು ಏಕೆ
ಬಂದಿವೆ? ನಾನು ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವ ಸೃಷ್ಟಿ
ಕರ್ತನಾದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಕಾಣು
ವಂತೆ ಐದು ಮುಖಗಳಿರಬೇಕಾದ್ದು ನ್ಯಾಯ.
ನಿನ್ನೀಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ರುದ್ರಾವತಾರ
ತಾಳಿದನು. ಶನ್ನ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಕಿರೀಟದ ಉಗುರನ್ನೇ
ಕತ್ತಿಯ ರಾಗೆ ಮಾಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮುಖವು ತಲೆ
ಯನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕಿದನು. ಅದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನ
ಆಹಂಕಾರವು ಅಳಿಯಿತು. ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಕೈಲೋಡಿಸಿ
ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು ಬ್ರಹ್ಮ.

ಪರಮೇಶ್ವರನು ರೌದ್ರತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸೌಮ್ಯ
ರೂಪನಾಗಿ ಕಾಂತತೆಯಿಂದ, "ಹಿ ಬ್ರಹ್ಮಾ, ಸೃಷ್ಟಿ
ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನೂ, ಆ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ
ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣು ವೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವಿರೊಂದು
ತಿಳಿಯಿರಿ. ನಾನು ಲಯಕಾರಕನಾಗಿ ರುದ್ರನಾಗಿಯೂ,
ಶಿವನಾಗಿಯೂ, ಈ ಶ್ವರನಾಗಿ ಯೂ ಕರೆಯಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಜ್ಞಾನಾಲಿಂಗವನ್ನೇ ಪಾರ್ಥಿವರಿಗೆ
ವೆಂದೂ, ಶಿವಲಿಂಗವೆಂದೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ನಾನು

ಯಾವಾಗಲೂ ಲಿಂಗೈಕ್ಯನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಜ್ಞಾನಾಲಯದೊಳಗೆ ವತ್ಸವಾಗಿ ಹೋದನು.

ಅಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ಮೇದಾಗಳೇ
ಪೊದಕಾದುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಪದ್ಮಾಸನದ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಓಂಕಾರವನ್ನು ಜಪಿಸಿಕೊಂಡಿರು
ವಾಗ, ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ತೇಲುತ್ತಾ, ಒಂದು ಮೊಟ್ಟೆ
ಬ್ರಹ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿತು, ಬ್ರಹ್ಮನು ಅದನ್ನು
ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನೋಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಮೊಟ್ಟೆ
ಯಿಂದ 'ಓಂ' ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಹೊರಡ ತೊಡಗಿತು.
ಬ್ರಹ್ಮನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಆ ಓಂಕಾರವನ್ನು
ಹಿಡಿದು ಹೋಗಿ ಮೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ನೋಡಿದನು.
ಮೊಟ್ಟೆಯೊಳಗಿದ್ದಾ ಗಾಢಾಂಧಕಾರವೇ ಇದಾಗಿ
ಕೊಂಡಿತ್ತು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅದರೊಳಗೆ ತನ್ನ ಶರೀರ
ವನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸಿ ಚತುರ್ಮುಖನಾಗಿ ಮತ್ತೆ
ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹೀಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅಂದದೊಳಗಿಂದ
ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ಅಂತವು ಎರಡು ಭಾಗವಾಗಿ
ಒಳ ಕೆಳಗಿನ ಭಾಗವು ಧೂಮಿಯಾಗಿ, ಮೇಲಿನ
ಭಾಗವು ಅಕಾಶವಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ
ನೀರೆಲ್ಲಾ ಇಳಿಯೋಗಿತ್ತು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷ
ಪಟ್ಟು, ಧೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸಮಸ್ತ ಚರಾಚರ
ಗಳನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.
ಬ್ರಹ್ಮನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದ ಮೊದಲನೆಯವರು
ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸೂಂದರಾದಿಗಳೇ. ಅವರು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡು
ವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೂ ತೋರಿಸದೆ
ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಲು
ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನು
ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ರೋದನ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ, ಒಂದೇ ಸಮನೆ
ರೋದಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಅವನ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ
ಮಹಾ ತೇಜಸ್ವಿನಿಯಾಗಿ ಶಿವನು ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಶಿವನು ಬೆಳ್ಳಗಿನ ಪ್ರಕಾಶವಂತನಾಗಿ ಹತ್ತು
ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ದೆಳಗಿಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನು,
ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ಯಾರು ಶಿವನು?" ಎಂದು
ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ನಾನು ಶಿವನು, ರುದ್ರನು, ಪರಮೇಶ್ವರನು"
ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದನು ಶಿವ.

ಆಗಲೇ ವಿಷ್ಣು ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿ ಪುತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ,
"ಬ್ರಹ್ಮಾ! ಶಿವನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ನಾನು ಪೋಷಿಸುವ
ಎಲ್ಲಾ ಚರಾಚರಗಳನ್ನೂ ಲಯಮಾಡಲು ಆ ಶಿವನೇ
ಈಗ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಮೂವರಿಗೂ ವಾಸಸ್ಥಳಗಳು
ನಿರ್ಣಯವಾದುವು. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸತ್ಯಲೋಕವೂ,
ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ವೈಕುಂಠವೂ, ಶಿವನಿಗೆ ಕೈಲಾಸವೂ ವಾಸ
ಸ್ಥಳಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನು
ಸತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನಗೆ ಸಮಾಯಕರಾಗಿ
ಮಂರಿತ, ಕರ್ಕವ, ದಕ್ಷ, ಗೌತಮ, ದಾಸ್ಯ, ಕರ್ಮಮ

ಮೊದಲಾದ ಒಂಬತ್ತು ಮಂದಿಗಳನ್ನು ಉಪ ಬ್ರಹ್ಮ ರಂಜು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದನು.

ಇವರಲ್ಲಿ ದಕ್ಷನಿಗೆ ಅರವತ್ತನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಕುಮಾರಿಯರಾದರು. ಆ ಕುಮಾರಿಯರಲ್ಲಿ ಅದಿತಿ ಮೊದಲಾದ ಐತ್ತು ಕನ್ಯೆಯರನ್ನು ಕಶ್ಯಪನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಆದರಿಂದ ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯರಲ್ಲಿ ಅದಿತಿಗೆ ಇಂದ್ರನೇ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿದರು. ದಿತಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳು ದೈತ್ಯರೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದರು, ವಿನತೆ ಎಂಬವಳಿಗೆ ಗಂಧರ್ವರೂ, ಅನೂರುಪ್ಪೂ ಕುಮಾರರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಕಿದ್ರು ಎಂಬವಳಿಗೆ ಸರ್ಪಗಳು ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದುವು. ಸ್ವನಾ ಎಂಬ ಕಶ್ಯಪನ ಪೆಂಡತಿಯಿಂದ ಯಕ್ಷರೂ, ರಾಕ್ಷಸರೂ ಹುಟ್ಟಿದರು.

ಶಿವನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಕೆಯಿಂದ ಮಹೇಶ್ವರಿ ದಕ್ಷನ ಮಗಳಾಗಿ ಸತಿ

ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಅವಳ ಬಯಕೆಯಂತೆಯೇ ಅವಳು ಶಿವನನ್ನೇ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಆ ವಿವಾಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ಇಂದ್ರ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂದು ಸಹಿಸಿವರನ್ನು ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿದರು. ಬಂದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಗೌರವ ಕುರ್ಯೋದೆ ಮಾಡಲು ನಂದಿಶ್ವರನನ್ನೂ, ಕಾಲ ಭೈರವನನ್ನೂ ನಿರೂಪಿಸಿ, ಶಿವನು ಸತೀಸಮೇತನಾಗಿ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸುವಿವಾಗರತೊಡಗಿದನು. ಬಂದವರೆಲ್ಲ ಕೈಲಾಸಾಭಿಮುಖವಾಗಿ ಶಿವನನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಕಾಲವು ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು, ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಮಹಾ ಮಹಿಮರೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಯಾಗ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ, ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಯಾಗ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಆ ಯಾಗಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಮಹೇಶ್ವರರನ್ನೂ, ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಮಾಡಿ, ಯಾಗವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದರು.

ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಯಜ್ಞ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಅವರವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ನಸತಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ, ಅರ್ಹತೆಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಅಸನಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಯಜ್ಞವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಆಗ ದಕ್ಷನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯ ವೃಂದದೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರೆಲ್ಲಾ ಎದ್ದು ನಿಂತು ದಕ್ಷನಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ತೋರಿಸಿ ಇದಿರು ಹೋಗಿ ಕುಳಲ ವಿಚಾರಿಸಿ ಕರೆತಂದು ದಿವ್ಯಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿದರು. ದಕ್ಷನು ಸಭೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆ ಕಣ್ಗೊಡಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣುಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ತನ್ನ ಅಳಿಯನಾದ ಶಿವನು ತನ್ನ ಆಗಮನವನ್ನು ನೋಡಿ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮರ್ಯಾದೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ದಕ್ಷನು ಸಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿ

“ಎವೆಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತು ನನ್ನನ್ನು ಗೌರವಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ನನ್ನ ಅಳಿಯನಾದ ಕಾರಣದಿಂದ ವಿಳಿದೆ, ನನ್ನನ್ನು ಮಾಡಾಡಿಸದೆ ನಿರ್ಬಂಧಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಚಿಕ್ಕವರು ದೊಡ್ಡವರು ಎಂಬ ತಾರತಮ್ಯವೇ ತಿಳಿಯದು. ಅಂತಹವನು ಇಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಾನಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ತೊಡಗಿದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ, ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲಾದವರು ದಕ್ಷನಿಗೆ ಅಡ್ಡ ನಿಂತು ತಡೆದು, “ಅವನು ಈಶ್ವರನು, ಪರಮೇಶ್ವರನು. ಅವನನ್ನು ಈ ವಿಧವಾಗಿ ನಿಂದಿಸುವುದೂ ಅವಮಾನ ಪಡಿಸುವುದೂ ತಪ್ಪು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಆಗ ಉಕ್ಕುವ ಕೋಪವನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ ನಂದೀಶ್ವರನು ದೊಡ್ಡ ಕಂಠದಿಂದ, “ಹೇ ದಕ್ಷಾ! ಶಿವಮೂಷಣಿ ಮಾಡಿದ ನಿನ್ನ ಮುಖವಿರುವ ತಲೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಹೋಮಕುಂಡದೊಳಗೆ ಬಿದ್ದು ನಾಶವಾಗಲಿ!” ಎಂದು ಶಪಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದಕ್ಷನು ರೇಗಿ, “ನಿನ್ನ ರುದ್ರ, ಗಣಗಳೆಲ್ಲಾ ವೇದಬಾಹ್ಯರಾಗಿ, ಆಚಾರ ಹೀನರಾಗಿ, ಬೂದಿ ಬಿಳಿರುಕೊಂಡು, ಪಾಪಂಜರೇಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆಯಲಿ!” ಎಂದು ಪ್ರತಿಶಾಪ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಶಾಪ ಪ್ರತಿ ಶಾಪಗಳು ಈಗ ನಡೆಯದೆ, ಈ ಯಜ್ಞವು ಶುಭಸಂವತ್ಸಾರವೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣುಗಳು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಯಜ್ಞವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವವರೆಗೂ ಶಿವನು ಅಲ್ಲಿಿದ್ದು, ತನ್ನ ರುದ್ರಗಣಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ದಕ್ಷನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಭೃಗು ಮೊದಲಾದ ಮುಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಾಸವೇಯದೆಂಬ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಲು

ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಶಿವನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕೋಪವಿದ್ದಿತು. ಆದುದರಿಂದ ವಾಸವೇಯ ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಹವಿರ್ಭಾಗವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

ಹಾಗೆ ಆ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೂ ದಕ್ಷನಿಗೆ ಶಿವನ ಮೇಲಿನ ಕೋಪ ತೊಡುರಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು “ಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ತುತಿ ಯಜ್ಞ” ಎಂಬೊಂದು ಮಹಾ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನೂ, ಪಿತೃಗಳನ್ನೂ, ಆಪ್ತರಸಿಯರನ್ನೂ, ವಿದ್ಯಾದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಮರುತ್ತುಗಳನ್ನೂ, ಗಂಧರ್ವ, ಸಿದ್ಧ, ವಿದ್ಯಾಧರ, ಕಿನ್ನರ, ಯಕ್ಷರನ್ನೂ, ಕಲ್ಕಪ, ಆಗ್ರಸ್ಥ, ಅತ್ರಿ, ಭೃಗು, ಮರೀಚಿ, ನಾರದ, ಪರಾಶರಾದಿ ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದಂತೆ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದರು.

ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣುಗಳ ಹೊರತು ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ ದಕ್ಷನಿಗೆ ಹವರಿಯೇ ಬಂದಿದ್ದರು. ದಕ್ಷನು ಶಿವನನ್ನು

ಅವ್ವಾಸುವದಿಕ್ಕಿವೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಬಂದವರನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸಲು ದಕ್ಷನ ಶಿಷ್ಯರೂ ವಸತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಮಿಶ್ರಕರ್ಮವೂ ನಿಯೋಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರು.

ದಕ್ಷನು ಯಜ್ಞದೀಕ್ಷೆ ವಹಿಸಿ ದತ್ತಿಸಮಾತವಾಗಿ ಯೋಧಾರೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸಧಾ ವಂದನೆ ಮಾಡಿದನು. ಕರೆದುದೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಶವಾನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳು ಕರೆಸರೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಮಂದಿ ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಮಹರ್ಷಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಂದಿರವು ಆ ಮಹಾ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯಪುತ್ರರಾದ ಮರೀಚಿ, ದಧೀಚಿ, ಪುಗು ಮೊದಲಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಸಭೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ದಕ್ಷನನ್ನು ಕುರಿತು, "ಓ ದಕ್ಷಾ, ಈ ಸಭೆಗೆ ಸಹಿದೇವಿಯಿಲ್ಲವು. ಶಿವನನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲವೇ? ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ದಕ್ಷನು, "ಶಿವನು ಕರ್ಮ ಭ್ರಷ್ಟನು. ಅನುದಯ ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವನಿತ್ತನು, ಔಲಧಾರಿ, ಸ್ವಲಾವವಾಗಿ, ಪ್ರೇತ ಗಿಣಿಗಳಿಗೆ ನಾಯಕ. ಅಂಥವನು ಈ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಬರಲು ಅರ್ಹನಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಈ ಶಿವಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದಧೀಚಿ "ಎಲೋ ದಕ್ಷಾ, ಈ ಯೋಗವು ನರವೇರಲಾರದು. ಶಿವನನ್ನು ಕರೆಯದೆ ಈ ಯೋಗ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಏಲೆ ಸಾಕಿದ ನೀನು ಇವತ್ತನ್ನೂ, ಮಿಣಾಕವನ್ನೂ ತಂದುಕೊಳ್ಳು ತ್ತಿರುವಿ. ಈ ಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಂದವರು ಕೂಡಾ ಕಡೆಗೆ ದುಃಖಭಾಷಿಸುಳಿಸುತ್ತಾರೆ" ಎಂದನು. ಅದು ನೋಡೆಂದು ಹೇಳಿ ವಾಮದೇವ, ಮರೀಚಿ, ಗೌತಮ, ಶಿಲಾದ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸುಷಿಗರೊಂದಿಗೆ ದಧೀಚಿಯೂ ಸಭೆಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಹಾಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊಡಿ ದಕ್ಷನು, ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವರೊಂದಿಗೆ, "ಹೋಗುವವರೆಲ್ಲ ಸಮಾಚಾರವಿಲ್ಲದ ಪಾಪಿಯರು. ಅಂಥವರು ಹೊರಟುಹೋಗುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ನಿದೇಸೂ ಹಿಡಿಸದೆ, ನನ್ನ ಯಜ್ಞವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಗೊಳಿಸಿಕೊಡಿ" ಎಂದನು.

ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ಸಾಕಾರ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಹಿದೇವಿ ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವಿಸರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಳು ಮೋಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಆ ವಿಮಾನಗಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಮೋಗುತ್ತವೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಸಹಿದೇವಿ ತನ್ನ ಗೆಳತಿಯರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿವಳು ಅವರು ತಿರುಗಿ ಬಂದು, ದಕ್ಷನು ಮಾಡುವ ಮಹಾ ಯಜ್ಞ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಮೋಗುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸತೀದೇವಿಗೆ ತಾನು ಕೂಡಾ ತನ್ನ ತಂದೆ ಮಾಡುವ ಯಜ್ಞ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಅವಳು ಬೇಗ ಬೇಗನೇ ಶಿವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ನನ್ನ ತಂದೆ ದೊಡ್ಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಜ್ಞಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರಂತೆ, ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ರುದ್ರಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣ, ಹೊರಡಿ" ಎಂದಳು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವನು, "ಸತೀ, ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷವೆಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ? ಆದುದರಿಂದಲೇ ಆಹ್ವಾನ ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಯದೆಯೇ ಯಜ್ಞ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಕರೆಯದ ಮುತ್ಸದೇಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೇಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಹೋದರೆ ನಮಗೆ ಅವಮಾನವೇ ಸದೆಯುತ್ತದೆ. ಆಮೇಲೆ ಬೇಡದ ಅಪದಗಳೂ ಬರುತ್ತವೆ. ಸಮ್ಮನಿರು" ಎಂದನು ಶಿವ.

"ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಬರಬೇಡಿ. ನಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನವರು ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಅವಮಾನಿಸುತ್ತಾರೆ? ಹಾಗೂ ನನ್ನ ತಂದೆ ಏನಾದರೂ ಮೇಲದರೆ ನಾನು ಶತ್ಕ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ನಿಮಗೂ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಹಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಂದೀಶ್ವರ

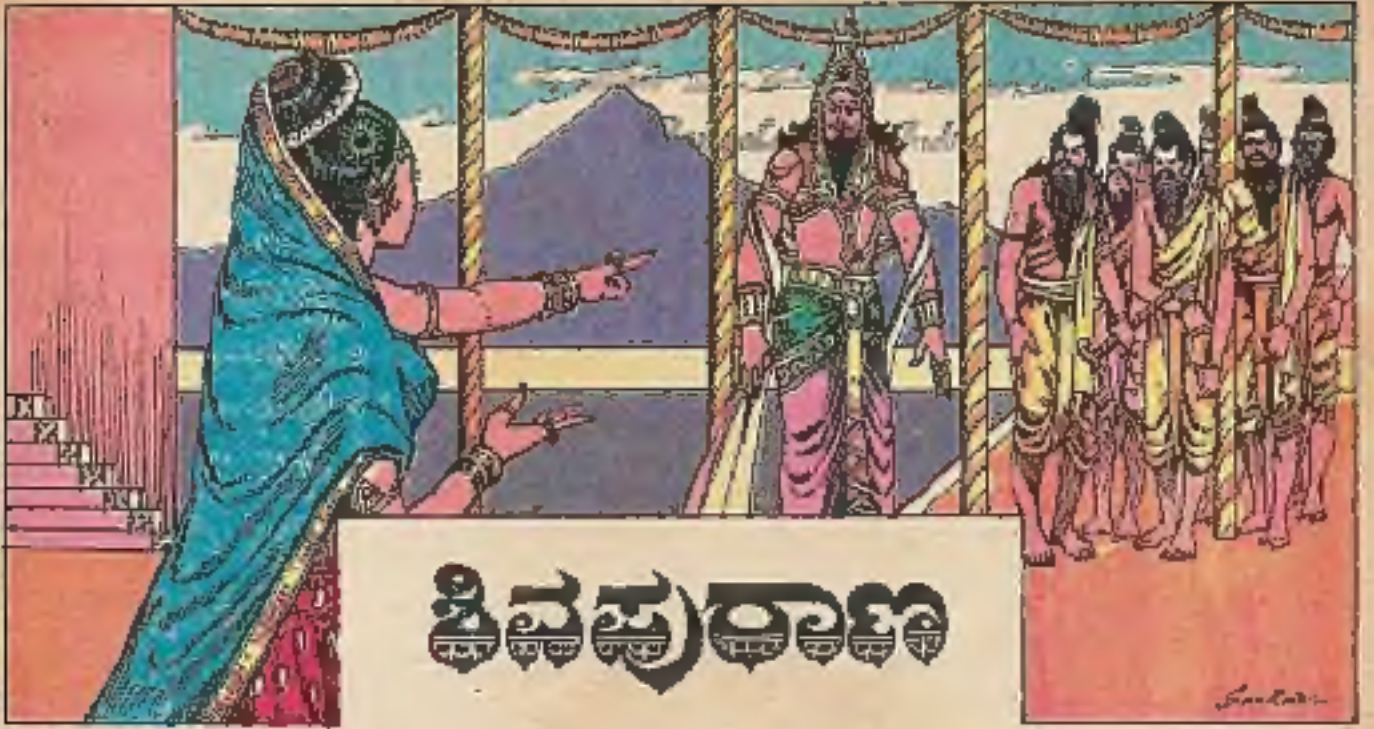
ಮೊದಲಾದವರ ಸಹಾಯ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡಿರಿ" ಎಂದಳು ಸತೀದೇವಿ.

"ಸತೀದೇವಿ! ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಕ್ಷಣ ಕಾಲವೂ ಇರಲಾರೆ, ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ತಂದೆ ಮಾಡುವ ಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಹಿಡಿಯುವಿ. ಹೋದರೆ ನಿನಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಅವಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ದೊಡ್ಡ ಅಪಾಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಬರಲಿರುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚಿಸು" ಎಂದು ಶಿವನು ಸತೀದೇವಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಅದರ ಸತೀದೇವಿ ಶಿವನ ಮಾತಿನೊಳಗಿರುವ ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಾಗದೆ ಹೋದಳು. ತನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸುವರೆಂದು ಊಹಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಾಗಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಸಹೋದರಿಯರನ್ನೂ ಬೋದಬೇಕೆಂಬ ಕುಶೂಲರಲ್ಲಿ ಅವಳ ಆಲೋಚನೆ ಮುಟ್ಟಿಹೋಯಿತು. ಅವಳು ಕೌರುಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದಳು.

ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದಿದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದುಕೊಂಡು ಶಿವನು, ನಂದೀಶ್ವರನನ್ನೂ ರುದ್ರಗಣಗಳನ್ನೂ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅವಳನ್ನು ದಕ್ಷಯಜ್ಞಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಶಿವನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಶಿವನ ಮೇಲೆ ಗೌರವಾದರ ಹುಟ್ಟುಮತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆನೆಂಬ ಆತ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ ದಿಂದ ಸತೀದೇವಿ, ನಂದೀಶ್ವರನನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ದಕ್ಷನ ಯಜ್ಞ ಶಾಲೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು.

ಆಗ ಅವಳ ತಾಯಿ ಪ್ರಸೂತಿಯೂ, ಸಹೋದರರೂ ಇದಿರಾಗಿ ಸತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕುಳಲ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು. ಸತೀದೇವಿಯೊಂದಿಗೆ ತಾಯಿ ಪ್ರಸೂತಿ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ, "ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ಛ್ರಾಂತಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಅವರು ನಿನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ನಿಂದಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಅವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕು. ತಿಳಿಯಿತೇ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವಳನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಯಜ್ಞಶಾಲೆ ಯೊಳಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು.

ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ದಕ್ಷನಲ್ಲಿ ಶಿವನ ಮೇಲಿನ ಕೋಪವು ಭಗ್ಗನೆ ಉರಿಯಿತು. ಅವನು

ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಏಕೆ ಬಂದೆ? ಯಾರು ಕರೆದರು? ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಸ್ಮರಾಸವಾಹಿ. ಪಿತಾಪಿಗಳನ್ನು ಆಳುವವನು. ಕಪಾಲಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವವನು. ಹೀಗೆ ಅವಿವಿತ್ರನಾಗಿರುವವನು ಪವಿತ್ರವಾದ ಯಜ್ಞ ಯಾಗಗಳಿಗೆ ಬರಲು ಅರ್ಹನಲ್ಲ. ಅವಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಭಾಗ ಕೊಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೊಡುವುದೂ ತಪ್ಪೇ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಯಾಗಿರುವ ನೀನೂ ಅವಿವಿತ್ರನಾಗಿರುವಿ. ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ನಾನು ಕರೆಯದಿರುವಾಗ ನೀನು ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಏಕೆ ಬಂದೆ? ಯಜ್ಞವನ್ನು ಅವಿವಿತ್ರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಂದೆಯಾ?" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸತೀದೇವಿ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಯಜ್ಞಕರ್ತನಾದ ಶಿವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹವಿಭಾಗ ಕೊಡದೆ ಯಜ್ಞಮಾಡುವುದುಂಟೆ? ಅವರ ಮೇಲೆ ಅತನನ್ನು ದೂಷಿಸುವೆ! ಈಗಾದರೂ ಸಮಯ ವಿಸಾರಿಲ್ಲ. ಅತನನ್ನು ಕರೆಯಿಸು. ಯಜ್ಞ ಭಾಗವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗೌರವಿಸು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಪ್ಪಾ,

ನಿನ್ನ ಯಜ್ಞವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವಂತಿಲ್ಲ. ನೀನೂ ನಾಶವಾಗುವಿ!" ಎಂದಳು.

ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭೃಗು ಮೊದಲಾದವರು ಸತೀ ದೇವಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದೇ ಯುಕ್ತವೆಂದು, ಅವಳು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವೆಂದು ದಕ್ಷನಿಗೆ ಹಿತವೆನಿಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ಆಗ ದಕ್ಷನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕೋಪದಿಂದ, "ಎಲೇ ಸತೀ! ನಿನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದರೇನೇ ಪಾಪ ಬರುತ್ತದೆ, ನೀನು ಯಜ್ಞಶಾಲೆಯಿಂದ ತತ್ಕ್ಷಣ ಹೊರಟು ಹೋಗುವಿಯಾ, ಬಲವಂತದಿಂದ ದೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಿಯಾ?" ಎಂದು ಕೂಗಿದನು ದಕ್ಷ.

ಸತೀದೇವಿಯು ಹೃದಯವು ಉರಿಯ ತೊಡಗಿತು. ಗಂಡನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದೆ ಬಂದುದು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಈ ಅವಮಾನವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಪತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಯಾವ ಮುಖದಿಂದ ಹೋಗಲಿ? ಇಂಥಾ

ದನ್ವ ಇನ್ನು ಸಾಕು. ಇವನಿಗೆ ಮಗಳಾದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ದಗ್ಧನಾಗುತ್ತೇನೆ. ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಶಿವನೇ ಗಂಡನಾಗಲಿ!" ಎಂದು ಯೋಗಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಂಚವ್ರಾಣಗಳನ್ನೂ ಅಹುತಿ ಮಾಡಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಳು.

ಸತೀದೇವಿ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ನಂದೀಶ್ವರ ಮೊದಲಾದವರು ಹಾಹಾಕಾರಮಾಡುತ್ತ, ಯಜ್ಞಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಧಾವಿಸಿದರು. ದಕ್ಷನ ಆಪ್ತನೆಯಂತೆ ಭೃಗುಮಹರ್ಷಿ ಅಭಿಷಾರ ಹೋಮ ಮಾಡಿ ನಂದೀಶ್ವರಾದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ನಾರದನೇ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವರು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವನಿಗೆ ರುದ್ರಾಪೇಶವೇ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಂದೀಶ್ವರ ಮುಂತಾದವರೂ ಓಡೋಡಿ ಬಂದರು. ಶಿವನು ಕ್ರೋಧದಿಂದ ಹುಂಕರಿಸುತ್ತ, ತನ್ನದೊಂದು ಜಟೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಅವ್ವಳಿಸಿ ಹೊಡೆದನು. ಆಗ ಆ ಜಟೆಯಿಂದ ಭದ್ರಕಾಳಿಯೂ ವೀರಭದ್ರನೂ ಹುಟ್ಟಿದರು. ವೀರಭದ್ರನು ಸಾವಿರ ಶೈಗಳಿಂದ, ಉದ್ದವಾದ ಕೋರಗಳಿಂದ, ಕೋಟಿ ಸೂರ್ಯರ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಮಹಾ ರೌದ್ರಾಕಾರದ ಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ಕಂಡನು. ಅವನು ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ತಂದೆಯೇ! ಏನು ನಿಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆ?" ಎಂದನು.

"ಕೇಂದಾ! ವೀರಭದ್ರಾ! ನೀನೂ ಭದ್ರಕಾಳಿಯೂ ನಮ್ಮ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ದಕ್ಷನ ಯಜ್ಞಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವನ ಯಜ್ಞವನ್ನು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೂಡಿಸಿ!" ಎಂದನು ಶಿವ.

ವೀರಭದ್ರನು ಸಿಂಹಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದ ರಥದ ಮೇಲೆ ವಿರಿಕೊಂಡು, ನಂದೀಶ್ವರ, ಚಂಡೀಶ್ವರ,

ಭೈರವ ಮೊದಲಾದ ಗಣಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಭದ್ರಕಾಳಿ ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ಏರಿಕೊಂಡು ಮಹಾಕಾಳಿ, ಗೌರಿ, ಕಾತ್ಯಾಯಿನಿ, ಚಾಮುಂಡಾ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾ ಶಕ್ತಿ ಗಣಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಳು.

ಅಲ್ಲಿ ದಕ್ಷನು ಯಾಗ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಉತ್ಪಾತಗಳು ಆಗತೊಡಗಿದುವು. ಉರೈಗಳು ಉದುರಿವುವು, ರಕ್ತದ ಮಳೆ ಸುರಿಯಿತು. ಆಕಾಶ ದಿಂದ ಹಾವುಗಳೂ, ಚಿಕ್ಕುಗಳೂ, ಕ್ರಿಮಿಹುಳಗಳೂ, ಬಿದ್ದುವು. ಯಾಗಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವರು ದಕ್ಷನನ್ನು ನಿಂದಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಜೀವ ಭಯದಿಂದ ಓಡಿ ಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಇವ್ವರೊಳಗೆ ವೀರಭದ್ರ, ಭದ್ರಕಾಳಿಯರು ಗಣ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಧಿಮಿಧಿಮಿಸಿಕೊಂಡು ಯಾಗ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ ಹೊರಗೆ ಒದುವವ ರನ್ನು ಪಾಧಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು. ವೀರಭದ್ರನು ತನ್ನ ಪ್ರಮುಖ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಯಾಗಶಾಲೆ ಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಳಗಿದ್ದ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಪುರುಷಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದೆಳೆದು ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಹೊಡೆಯತೊಡಗಿದರು. ದಕ್ಷನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ವೀರಭದ್ರನಿಗೆ ತಂದೆಯಾದ ಶಿವನ ಮುಖ ಸಂತಾಪಗಳು ವೆನಪಿಗೆ ಬರುವು. ಮಹಾ ರೌದ್ರತೆಯಿಂದ ದಕ್ಷನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಹಿಡಿದು ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ತಿರುಚಿ ಕಿತ್ತು, ಕೆಗೆದು ಹೋಮಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು.

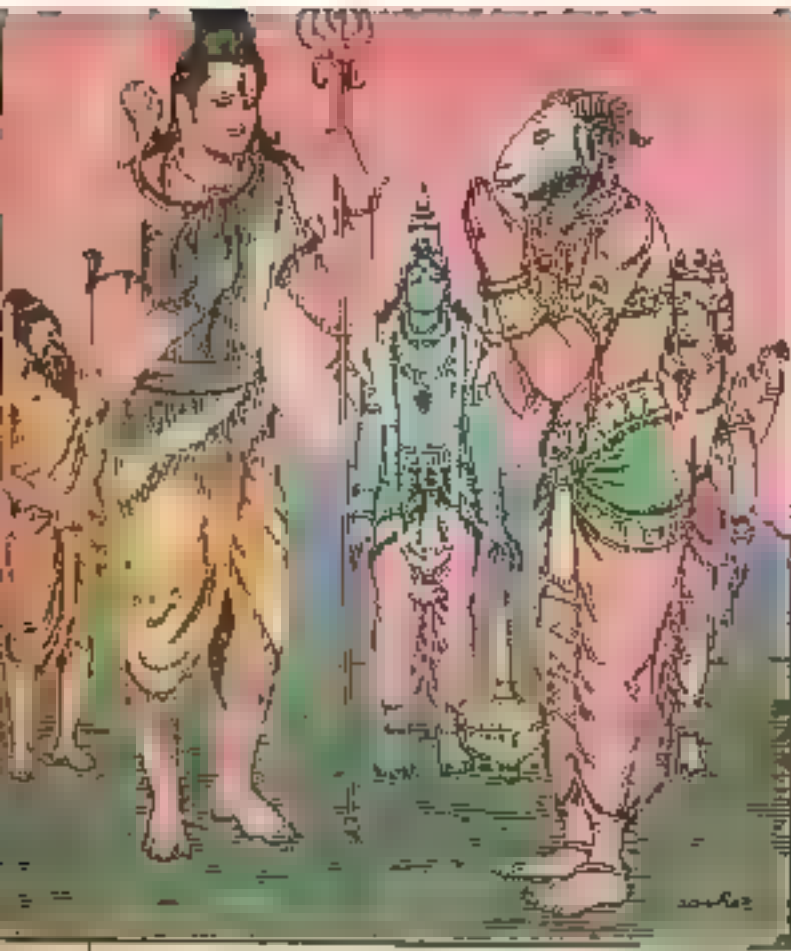
ಅನಂತರ ವೀರಭದ್ರನು ಮುತ್ತಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ, ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಯಾಗಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಉಳಿದವ ರನ್ನೂ ನೋಡಿ, "ಈಶ್ವರ ದ್ರೋಹಿಯಾದ ದಕ್ಷನಿಗೆ ಒಂದ ಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಇಲ್ಲೇ ಇರುವಿರಾ ? ಅವನ ಯಾಗಕ್ಕೆ ಒಂದುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತ ಫಲವನ್ನು ಅನು

ಭವಿಸುವೇಕೆಂದಿರುವಿರಾ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಹಿಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಆಗ ದಕ್ಷನ ಬೆಂಡತಿಯಾದ ಪ್ರಸೂತಿಯೂ, ಇತರ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ವೀರಭದ್ರ ನನ್ನೂ, ಅವನ ಗಣಗಳನ್ನೂ ಶಾಂತಪಡಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಭದ್ರಕಾಳಿಯೂ ವೀರಭದ್ರನೂ ತಮ್ಮ ಗಣ ಸೈನ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಅತ್ತ ವೀರಭದ್ರ, ಭದ್ರಕಾಳಿಯರ ಪ್ರತಾಪಗಳಿಂದ ಭಗ್ನರಾದ ದೇವತೆಗಳೂ, ಮುಖಗಳೂ ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ದರು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಟೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮಹಾ ವಿಷ್ಣುವಿನೊಂದಿಗೆ, ಶಿವನ ಕೋಪದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ವೀರಭದ್ರ, ಭದ್ರ ಕಾಳಿಯರಿಂದಾದ ಅನಾಹುತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಹೀಗೇನಾದರೂ ಅಗುವುದೆಂದು ತನಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ತಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ವಿಷ್ಣು. ಅವರೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಧ್ಯಾನ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ವೀರಭದ್ರ, ಮೊತಲಾದ ಗಣಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮುಂದೆ ಮೂತಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕವಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು.

ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಿವನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.

ವಿಷ್ಣು ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಸದಾಶಿವಾ, ಶೋಭ ವನ್ನೂ, ಚಿಂತೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಪ್ರಕೃತಿ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾದ ಸಮಯವಿದು. ನಿನಗೆ ಶ್ರು

ದ್ವೇಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ದಕ್ಷನು ತಕ್ಕ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನು. ಆದರೆ ದಕ್ಷನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಯಾಗವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗದಿದ್ದರೆ, ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಅನಾವೃಷ್ಟಿ ಯುಂಟಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಲೋಕಗಳು ನಶಿಸುತ್ತವೆ. ಅದು ದರಿಂದ ನೀನು ದಕ್ಷನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿ, ಅವನ ಯಾಗವನ್ನು ಅವನಿಂದಲೇ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ದಯೆದೋರು ಸದಾಶಿವಾ!" ಎಂದನು.

ಶಿವನು ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಗೀಕಾರ ಸೂಚಿಸಿ, "ಸರಿ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ದಕ್ಷ ಯಾಗವು ನುಗಮವಾಗಿ ಮುಗಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಲೋಕವನ್ನು ಕಾಪಾಡೋಣ" ಎಂದನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಭಗ್ನವಾದ ಯಾಗಪಾಲಿಗೆ ಒಂದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ದೃಶ್ಯವು ತುಂಬಾ ವೀರಭದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ದಕ್ಷನ ತಲೆ ಪೂರ್ತಿ ಸುಟ್ಟು ಕರಕಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಶಿವನು ವೀರಭದ್ರನನ್ನು ನೋಡಿ "ನೀನು ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗಿ. ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ನದ್ರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ವೀರಭದ್ರನು ಹಾಗೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಒಂದು ಟಗರನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ದಕ್ಷನ ಮುಂಡಕ್ಕೆ ಆ ಟಗರನ ತಲೆಯನ್ನು ಹಗಲಿಸಿ ಬದುಕಿ ಏಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು ಶಿವ. ಈಗ ದಕ್ಷನು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕರಗಿಲ್ಲ. "ದರಮಶಿವಾ! ನಾನು ನಿನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕಷ್ಟವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ನಿನನ್ನೂ ದೂಷಿಸಿದನು. ನಿನಗೆ ದಯೆಯಿಂದ ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ತಲೆ ಒಪ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ನನ್ನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಕಾಪಾಡು" ಎಂದು ದಕ್ಷನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಶಿವನು ದಕ್ಷನ ಕ್ಷಮಾಪನೆಯನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ, "ದಕ್ಷಾ, ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವೂ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕೋಪಕ್ಕೂ ಅಂತಮವೇ

ಕಾರಣ ಅಂತಃ ನನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನೂ
ಪ್ರವಾಸದ್ದೇನೆ. ಬೆನ್ನಾಗಿದೆ" ಎಂದನು ಶಿವ.

ದಕ್ಷನಿಂದ ವೇದೋಕ್ತ ವಿಧಿಯಂತೆ ಯಾಗವನ್ನು
ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಿಸಲಾಯಿತು. ಯಾಗ ಭಾಗವು
ತೀರ್ಮಾನಗಳಿಗೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಲಭಿಸಿತು.

ಅದೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಶಿವನು ದಕ್ಷನನ್ನು
ನೋಡಿ, ವಿನಾವರೂ ವರ ಕೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.
ತಾನು ತನ್ನ ಪೆಂಡೆಯೊಂದಿಗೆ ಯಾಗ ಮಾಡಿದ
ಸ್ಥಳವು "ದಕ್ಷಾವಾಚಿ" ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ
ವಾಗಬೇಕೆಂದು, ಅದು ಶಿವ ನಿಲಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು
ದಕ್ಷನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಶಿವನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದನು.
ಆಗ ಶಿವನು ಭದ್ರಕಾಳೀ ವೀರಭದ್ರರನ್ನು ಕೇಳಿ,
"ಈ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕೆ ಅಗ್ನೇಯದಲ್ಲಿರುವ ಗೌತಮಾ
ತೀರದಲ್ಲಿ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ
ವಾಸ ಮಾಡಿರಿ" ಎಂದನು. ಎಲ್ಲಾ ಗಣಗಳಿಗೂ
ಭದ್ರಕಾಳೀ ವೀರಭದ್ರರೇ ಅಧಿಪತಿಗಳಾದರು.

ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಶಿವನು ಸತೀದೇವಿಯ ಶರೀರ
ವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.
ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳೂ ಶುಷ್ಕಗಳೂ
ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಶಿವನು ಸತೀದೇವಿಯ ಶರೀರವನ್ನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕ
ದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದನು. ಸತಿಯ
ಶರೀರವು ಶಿವನೊಳಗೆ ಏಕೈವಾಯಿತು.

ದಕ್ಷನ ಕುಮಾರಿಯರಲ್ಲಿ ಸ್ವಧಾ ಎಂಬವಳು
ಪಿತೃದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಪತ್ನಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ
ಮೇನಕಾ, ಧನ್ಯಾ, ಕಳಾವತಿ ಎಂಬ ಮೂವರು
ಕುಮಾರಿಯರು ಹುಟ್ಟಿದರು ಆ ಮೂವರೂ ಒಬ್ಬರ
ನ್ನೊಬ್ಬರು ವಿವಾಹವನ್ನು ಸುಂದರಿಯರು. ಅವರು
ಶೈಲಕೈಯಾಗಿ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಒಮ್ಮೆ ಆ ಮೂವರೂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮೀ ವಿಷ್ಣು
ಗಳನ್ನು ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋದರು.

ಮೂವರೂ ತಮ್ಮ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಢಗಂಧ ಲಕ್ಷ್ಮಿ:
ನಾರಾಯಣರನ್ನು ಆಸಂದಪಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಒಂದು
ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ದಾಸನ
ವ್ಯಕ್ತರಾದ ಸನಕ ಸನಂದನ, ಸನತ್ಕುಮಾರ, ಸನತ್ಕುಮಾರರೊಬ್ಬರೂ ವಿಷ್ಣು ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದರು.
ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ನಿಂತು
ಇವಿರುಗೊಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಗೌರವ
ಸಿದರು. ಅವರ ಮೇನಕಾ, ಧನ್ಯಾ ಕಳಾವತಿಯರು
ಮೂತ್ರ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಏಳಲಿಲ್ಲ.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸನತ್ಕುಮಾರನಿಗೆ ಕೋಪ
ಬಂತು. "ನಿಮಗೆ ಗರ್ವವು ಬೆನ್ನಾಗಿ ತಲೆಗೇರಿದೆ.
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀವು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು,
ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ
ಇಂತಹದ್ದು" ಎಂದು ಆ ಮೂವರು ಕುಮಾರಿಯರು
ರನ್ನೂ ಅವರು ಶಪಿಸಿದರು.

ಅಗ ವೆವರಿದ ಧನ್ಯಾದಿ ಕುಮಾರಿಯರು ಜಶ್ವತ್ಪಾವಪಟ್ಟು, "ಮನೋಹರರೇ! ಅದ್ವಾನಿ ಗೂಡ ನಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ನಮಗೆ ಶಾಪ ವಿಮೋಚನೆಯನ್ನು ಅನ್ವೇಷಿಸಿ, ದಯೆಮೋರ ಬೇಕು" ಎಂಬ ದೈಗ್ಯತೆಯಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

ಅಗ ಸಜ್ಜನನಂಬನಾದಿಗಳು ಶಾಂತರಾಗಿ, "ಗರ್ವಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವು ಗರ್ವವು ಇಳಿದು ಹೋಗುವುದು" ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಶಾಪವು ಲೋಕ ಗಳಿಗೆ ಒಳಿತು ಪೂಜ್ಯವಂತೆಯೇ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ, ಚಂತಿಸಬೇಡಿರಿ." ಎಂದರು.

(ಇದು ಮೇಗೆ ನಿಜವಾಯಿತೆಂದರೆ, ಆ ಮೂವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಕುಮಾರಿಯರು ಮೂರು ದುಷ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಅವತಾರ ಪುರುಷರನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುವರು. ಮೊದಲಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಶಾರ್ವತಿ ಶಿವನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಜನಕರಾಜನ ಪತ್ನಿ ಧನ್ಯಳಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಸೀತ ರಾಮನನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗುತ್ತಾಳೆ.

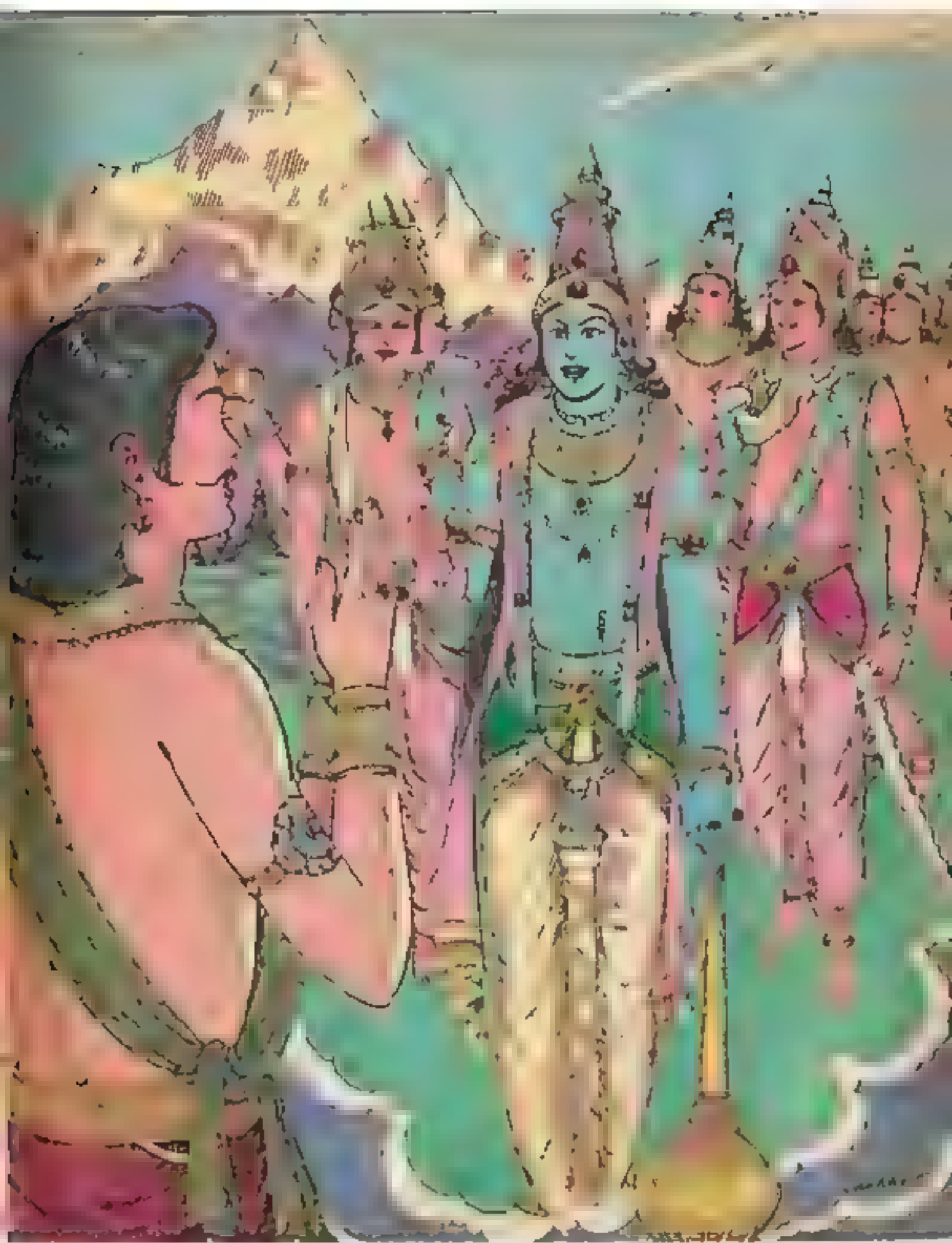
ವೈಷ್ಣವ ಪತ್ನಿ ಕಲಾವತಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ರಾಧೆ ಕೃಷ್ಣ ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವಳು.)

ಹೀಗೆ ಶಾಪಾನುಗ್ರಹ ಪಡೆದ ಆ ಮೂವರು ಕುಮಾರಿಯರೂ ತೃಪ್ತರಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣರ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಮೊದಲಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗಂಡನೊಂದು ದೇವತೆಗಳು ಹಿಮ ಮಂತನನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹಿಮವಂತನು ಕುಂಬೆ ಚೆರುವನಾಗಿದ್ದನು, ಅವನು ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಶ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ, ಅಲ್ಲಿರುವ ದೇವತೆಗಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಗಳನ್ನೂ, ತಮ್ಮ ಪೂಜಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಂಟಪ ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮವನ್ನೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ದೇವತೆಗಳು ಅಂತಹ ಹಿಮವಂತರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಮೇನಕೆಯ ವಿವಾಹವನ್ನು ನಡೆಸಿದರು.

ಒಂದಾದಿವ ಹಿಮವಂತನ ಬಳಿಗೆ ಬೃಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ದೇವೇಂದ್ರರು ಇತರ ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದರು. ಹಿಮವಂತನು ಅವರಿಗೆ ಪೋಷಣೋಪಹಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಒಂದ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ದೇವಾಧಿದೇವಾ! ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದದೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಮಹಾಶಕ್ತಿ ದಕ್ಷನ ಕುಮಾರಿಯಾಗಿ ಸತಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತಿವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕಡೆಗೆ ಶೂರನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದಳಲ್ಲ? ಸತಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಶಿವನು ದೊಡ್ಡ ವಿರಕ್ತಿಯಿಂದ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದರಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಯಾರ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲದಾಗಿದೆ. ತಾರಕಾಪುರನೊಬ್ಬನು ಲೋಕಪೀಡಕ ನಾಗಿ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ವರ್ಧಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದುದ ರಿಂದ ನೀನು ಮೇನಕಾ ಸಹಿತವಾಗಿ ಆ ಮಹಾಶಕ್ತಿ ದೇವಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಮೆಚ್ಚಿಸಿ, ಅವಳು ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ವರ ಪಡೆಯಬೇಕು" ಎಂಬ ದೇವತೆಗಳು ಹಿಮವಂತನಿಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಣೆ ಮಾಡಿದರು.

ಅವ್ಯಕ್ತಿ ಬಿಡದೆ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಮಹೇಂದ್ರಾದಿಗಳು ವಿಂಧ್ಯ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದ ಮಹಾದೇವಿಯನ್ನು ಬಗೆ ಬಗೆಯಾಗಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಆಗ ಅವರ ಮುಂದೆ ದಿವ್ಯ ಕಾಂತಿಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ದಿಶೆಗಳಿಗೂ ಚಿಮ್ಮಿಸುತ್ತ, ಸಾವಿರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ತ್ರಿಸೂಲವೇ ಮೊದಲಾದ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಪರದೇವತೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾದಳು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಕೈಜೋಡಿಸಿ, "ತಾಯೇ! ಭಗವತೀ! ನೀನು ದಕ್ಷನಿಗೆ ಕುಮಾರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಸತಿ ಎಂಬ ಪಸರಿನಿಂದ ಶಿವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಶರೀರ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿದವಳು. ದಕ್ಷನ ಅಪಂಭಾವದ ಕೋಪವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಈಗ ಸತಿ ವಿಯೋಗದಿಂದ ವಿರಕ್ತನಾದ ಶಿವನು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶುರುಳಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅದುದರಿಂದ ತಾರಣಾಸುರನೇ ಮೊದಲಾದವರು ಭಯದಿಂದ ಯಥೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಲೋಕವನ್ನು ಒಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನೀನು ದಯಮಾಡಿ ಮೇನಕೆಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹಿಮಂತನ ಮಗಳಾಗಿ ಪಾರ್ವತಿ ಎಂಬ ಶಿವನನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತಾರಣಾಸುರಾದಿಗಳ ಸಂಹಾರಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವ ಪ್ರತ್ಯನನ್ನು ಹೆತ್ತು ಕೊಡಬೇಕು ಅಮ್ಮಾ" ಎಂದರು.

ಮಹಾದೇವಿ ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣಾದಿಗಳ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವನೆಂದು ವಚನವಿತ್ತು ಅಂತರ್ಹಿತಳಾದಳು.

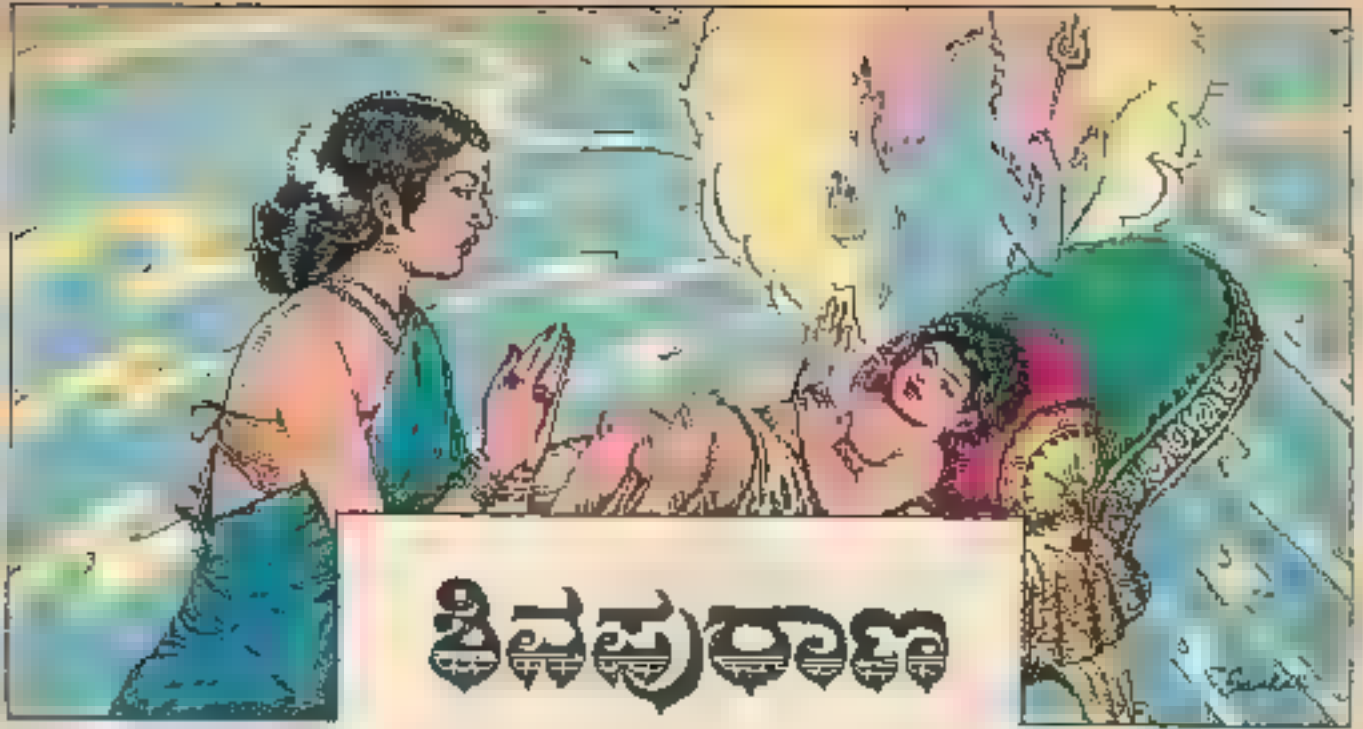
ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ಬ್ರಹ್ಮ ಮೊದಲಾದವರ ಇಷ್ಟದಂತೆ, ಅವರು ಹೇಳಿದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇ ನಿಯಮವನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಚೈತ್ರಕುದ್ಧ ಬಾಡ್ಯದ ದಿನದಿಂದ ಇವ್ಯಕ್ಷೇಳು ವಾರಗಳ ವರೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಫಸ್ತಿಯಿಂದ ಪರದೇವತೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು.

ಪರದೇವತೆ ಅವರ ಭಕ್ತಿಗೆ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು ಅವರ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಿ ಏನು ಪರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಆಗ ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು "ತಾಯೇ! ನಿನ್ನ ದಯದಿಂದ ನಮ್ಮ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವಂತೆ ತಾರಕವಾಯಿತು. ನಮಗೆ ಬಲ ಶೌರ್ಯಗಳಿಂದ ಗುಣಾತ್ಮರಾದ ನೂರುಮಂದಿ ಪುತ್ರರನ್ನು ಪ್ರಸಾದಿಸು. ನೀನು ನಮಗೆ ಕುಮಾರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಲೋಕರಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾಗಿ ಪರಮಶಿವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ನಮಗೆ ಶಾಶ್ವತ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಒರಿಸು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಅವರ ಇಷ್ಟವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವನೆಂದು ಪೇಳಿ ಪರದೇವತೆ ಅಂತರ್ಧಾನಳಾದಳು.

ಶಿವಪುರಾಣ

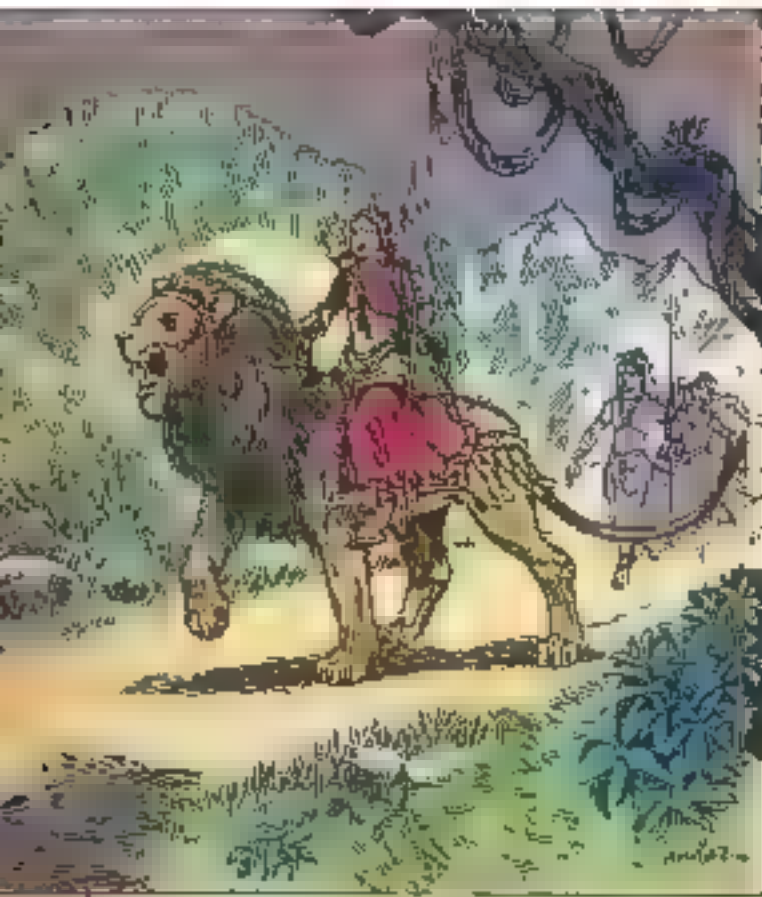
ಮೇಲಿನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ತಮ್ಮ ಮಾನೆಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಒಬ್ಬಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೇನಕೆ ಗರ್ಭಾವತಿಯಾಗಿ, ಒಬ್ಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ಕುಳಿದ ಮೇಲೆ, ಐದು ಗ್ರಹಗಳು ಉಚ್ಚದಶೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕುಭ ಘಳಿಗೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಾನೆಯನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದಳು. ಆ ಮಗನಿಗೆ ಮೃನಾಳನೆಂದು ಹೆಸರು. ಅವನ ತರುವಾಯ ಮೇನಕೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೂಟತ್ತೇಟಿ ಪುಂಡಿ ಕುಮಾರರನ್ನೆ ಪ್ರಸವಿಸಿದಳು.

ನೂರನೆಯ ಸಾರಿ ಮೇನಕೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ವಿಶೇಷ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ತಿಂಗಳ ಮೇಲೆ ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತ, ಒಬ್ಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ಹನ್ನೊಂದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚೈತ್ರಶುದ್ಧ ನವಮಿಯ ದಿನ, ಆದ್ಯಾ ನಕ್ಷತ್ರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ತೇಜಸ್ಸಿನ ಹೆಣ್ಣು ಶಿಶುವನ್ನು ಹಡೆದಳು. ಪಾರ್ವತಿ ಎಂದು ಆಕಳಿಗೆ ನಾಮಕರಣವಾಯಿತು. ಆ ಶಿಶು ಜನನವಾದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕುಗಳೆಲ್ಲಾ ಬೆಳೆದುವು. ದೇವತೆಗಳು ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿ

ಸುರಿಸಿದರು ಒಬ್ಬ, ಎಷ್ಟು ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳು ಪರದೇವತೆಯನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿದರು.

ಪಾರ್ವತಿ ಶಿಶು ನಾಲ್ಕು ಕೈಗಳಿಂದ, ನೀಲ ಕಾಂಪಿಯ ತರೀರ ಛಾಯೆಯಿಂದ, ಲಲಾಟ ನೇತ್ರ ದಿಂದ ಕಾಳಿಯ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮೇನಕೆ ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ, ಮಗು ಸಾಧಾರಣ ಮಾನವ ರೂಪದಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಆಗ ಮಗುವಿನ ರೂಪವು ಮಾನವ ಶಿಶುವಿನಂತಾಯಿತು. ಅಳಲಿಕ್ಕೂ ತೊಡಗಿತು.

ತನ್ನೊಬ್ಬಳು ಕುಮಾರಿ ಹುಟ್ಟಿದಕೆಂಬ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಹಿಮವಂಶರು, ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷ ದಿಂದ ತುಂಬಿ, ಪುರೋಹಿತರನ್ನೂ, ಇತರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಬಾಣಂತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಪಟ್ಟಕರ್ಪೂರದ ದೀಪಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿ, ಕಸ್ತೂರೀಬಲದನ್ನು ಸಿಂಪಡಿಸಿ, ವೈಷ್ಣ ಗಾಂಧರ್ವಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಧನಧಾನ್ಯಗಳನ್ನೂ

ಒಬ್ಬನಿಂದ ಅಧರಣಗಳನ್ನೂ, ಪಚ್ಚಿ ಪುತಾಂಬರಗಳನ್ನೂ ಕಾಣಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಕುಮಾರರೊಂದಿಗೂ ಮಗಳೊಂದಿಗೂ ನಿಕಳನಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯತೊಡಗಿದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಗೆಳತಿಯೊಂದಿಗೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಲೀಲಾವಿಹಾರ ಮಾಡುವಳು. ಮದುವೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಬೆಟ್ಟಗಳ ಮೇಲೆ ತಿರುಗುವಳು. ಗುಹೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಮರಳ ದಿಣ್ಣೆಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಾಲೆ ಯಾಡುವಳು. ಈಗ ಗೆಳತಿಯರನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ನಟಿಸಲು ಹೇಳಿ, ತಾನು ತಾಯಿಯ ಹಾಗೆ ಅವರಿಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಡುವಳು. ಚಿಂತಾಟ ಆಡುವಾಗ ಒಂದು ಬೆಂಜನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, "ಇದು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಜ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಹೀಗೆ ಅಡಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗು

ವಳು. ಮರಳನ್ನಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಭವನ, ವಿಷ್ಣು ಮಂದಿರ, ಮಹೇಶ್ವರಾಲಯ ಎಂದು ಹೆಸರುಗಳನ್ನಿಡುವಳು. "ನಾನೇ ಇವರನ್ನು ಅಡಿಸುವವಳು" ಎಂದು ನಲಿಯುವಳು. ಆಮೇಲೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವಾಗ, "ನಾನೇ ಇವುಗಳನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಹುಚ್ಚಿಸುವವಳೂ ನಾನೇ! ಹೊಡೆದು ಹುಸಿಯುವವಳೂ ನಾನೇ" ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಕುಣಿಯುವಳು.

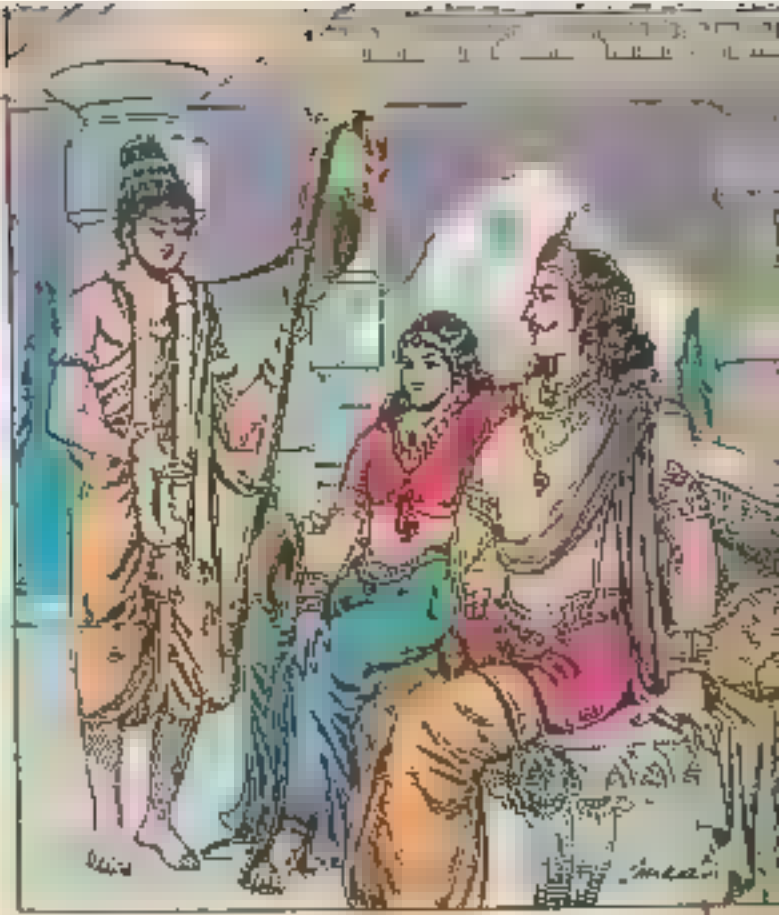
ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಬಾಲಿಲಿಗಳನ್ನಾಡಿ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಬಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಅದು ಕೂಡ ನೀರು ಕುದಿಯುವಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಓಹು ಬೇಗನೇ ಸಕಲ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಾರಂಗತಳಾದಳು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತಳಾಗಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಮಯ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಕುರಿತೇ ಅವಳ ಧ್ಯಾನ. ಸಾಧುಗಳಾದ ಒಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಾ, ತಾನೂ ಸಂತೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಇತರರನ್ನೂ ಸಂತೋಷಪಡಿಸುವಳು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗೆಳತಿಯರು "ಪಾರ್ವತಿ" ಎಂದು ಕರೆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಲಾರದು. "ಶಿವಾಣೀ" ಎಂದು ಕರೆದರೆ ಕೂಡಲೇ ಓಡಿ ನೋಡುವಳು. ಸಿಂಹವು ಅವಳ ವಾಹನವಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ವಕ್ಕವಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಾಡುವಾಗ ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಲಿಲ್ಲು ಬಾಣ ಕ್ರಿಶನ್‌ಲಿಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವಳು ಸಿಂಹದ ಹೊರತು ಬೇರೆ ವಾಹನವೇವಿಡುವದನ್ನಾಗಲಿ, ಬೇರೆ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವದನ್ನಾಗಲಿ ಯಾರೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಸಾರಿ ಫೀಕೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿಕೊಂಡು ನಾದಬೀಜಿಯಲ್ಲಿ ತಡ್ಲಿನೆಳೆ ಳಗಿದುವಳು. ಅವಳ ಸ್ವರ ಮಾಧುರ್ಯವು ವಿದ್ಯಾಧರಿಯರನ್ನು ಮಿಗಿಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವಳು ಮಾಡುವ ಸೈತ್ಯರೋಲಿಗಳು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ನಾಚಿಸುವಂತಿದ್ದುವು.

ಬಂಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಶಿವನ ರೂಪಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿ
ಗೆಲಕಿಯಾಗಿ ತೋರಿಸಿ ಆನಂದಿಸುವಳು.

ಹೀಗೆ ಪಾರ್ವತಿ ಪ್ರಾಕಟಗುತ್ತ ಒಡುತ್ತಿರಲು,
ಒಂದು ದಿನ ನಾರದನು ಹಿಮವಂತನನ್ನು ನೋಡಲು
ಬಂದನು. ನಾರದನನ್ನು ಜಾರದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ
ಕೂಡಲೇ ಹಿಮವಂತನು ಇದಿರಾಗಿ ಹೋಗಿ ಆತ
ನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದ: ಆಸಾದಲ್ಲಿ
ಕೂಡಿ, ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಕುಮ್ಮಾರ
ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಮಡದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು,
"ಆಯ್ಯಾ, ನಾರದರೇ, ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಎಂತಹ
ಗಂಡನು ಬರುವನೊಂಬವನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಹೇಳ
ಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ನಾರದನು ಪಾರ್ವತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗಜ, ಮತ್ಸ್ಯ,
ಅಂಕುಶ, ರಥಗಳ ರೇಖೆಗಳಿರುವವನ್ನು ನೋಡಿ,
"ಹಿಮವಂತಾ, ನಿನ್ನ ಮಗಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಪರ
ವೇದತೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳಿವೆ. ಇವಳ ಮೂಲಕ ನಿಜ
ಗರ್ಭಾ ದೊಡ್ಡ ಕೀರ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸೂರ್ಯಕಿ
ಯಾದಿ ಸಮಾನವಾದ ಗೌರವ ಪೂಜೆಗಳು ಇವಳಿಗೂ
ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಇವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಪತಿ ಶಿವನೇ ಸರಿ.
ಪರಮೇಶ್ವರನೇ ನಿಜ. ಬೇರೆ ಯಾವ ಆಲೋಚನೆ
ಯನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡು" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಮೇಲೆಕ್ಕಾಡಿಯೇ ಒಂದವನ ಹಾಗೆ
ನಾರದನು ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೊರಟು
ಹೋದನು. ಅಮೇಲೆ ಹಿಮವಂತನು ಮೇಲೆ
ಯೊಂದಿಗೆ "ನಿನಗೆ ನೆನಪಿದೆಯೇ? ನಮಗೊಬ್ಬಳು
ಕುಮಾರಿ ಹಿಮವಂತನೊ, ಅವಳು ಪರಮಶಿವನನ್ನೇ
ವರಿಸುವವಳಾಗಬೇಕೆಂದೂ ನಾವು ಪರದೇವತೆ
ಯೊಂದಿಗೆ ವರ ಕೇಳಿ ಪಡೆದಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ನಾರದನು
ಬಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿಗೂ, ನಾವು ಪಡೆದ ವರಕ್ಕೂ
ಸರಿ ಹೋಯಿತು" ಎಂದನು.

ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಿಂದ. "ಹೌದು
ಹೌದು, ಪಾರ್ವತಿ ಅಂತಹ ಪರ ಪುತ್ರಿಯೇ ನಿಜ.
ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೆಯು ವಯಸ್ಸು ಒಂದಿದೆ.
ತಡಮಾಡದೆ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಯತ್ನ ನೋಡಿರಿ"
ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

"ಈ ಮೊದಲು ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಈಗ ನೆನಪಾಗು
ತ್ತಿದೆ. ಶಿವನು ಸತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ,
ಅವಳ ಶರೀರವನ್ನು ಹೆಗ್ಗುಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು
ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿ ಗಂಗಾಸಾಗರ ಸಂಗಮದ
ಹತ್ತಿರ ಕಾಳೀ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.
ಆಗ ದಿವ್ಯ ತನ್ನ ಮೊಯೆಯಿಂದ ಸತಿಯ ಶರೀರ
ವನ್ನು ಕಾಳೀ ರೂಪಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ
ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ, ಅವಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶ
ಮಾಡಿದನೆಂದೂ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರಿಂದ ಶಿವನು
ವೈರಾಗ್ಯ ಹೊಂದಿ, ಸರ್ವಸಂಗ ಋತ್ಯಾಗಿಯಾಗಿ
ಎರಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿ

ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ನನಗಿರುವ ನೆಲೆಯೆ ಶಿವನು ದೊಡ್ಡ ಭಕ್ತವತ್ತಲನೆಂಬುದೇ. ಅಂಥವನ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಪಾರ್ವತಿಯಿಂದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಸಿ ಶಿವನನ್ನೇ ವರವಾಗಿ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸತೀ ವಿಯೋಗದಿಂದ ವಿರಾಗಿಯಾದವನು, ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ಸತೀದರ್ಶನದಿಂದ ಅಳುರಾಗಿರಬಹುದು" ಎಂದು ಹಿಮವಂಶನು ಮೊನಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಹೀಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆ ಮೇನಾ ಹಿಮವಂಶರು ಶಿವನನ್ನು ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಪಾರ್ವತಿಗೆ ದೇಶಾದುದೂ ಅದೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಶರುವಾಯು ಮೇನಾ ಹಿಮವಂಶರು ಶಿವನನ್ನು ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ. ಶಿವನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋದರು.

ಅಲ್ಲಿ ಶಿವನ ಸುತ್ತಲೂ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳು ಅದ್ಭುತ ಧಾರಿಗಳಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ಶಿವನಿಗೆ ಸಪ್ತರ್ಷಿ ಮೂರುವವರು. ಹಿಮವಂಶನು ತಾವು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಿವನ ಸನಿಬಿಟ್ಟ ಹೋಗಲು ದುರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಹಿಮವಂಶನು ಪತ್ನೀಸಹಿತನಾಗಿ ಶಿವನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಎದ್ದು, ಗುಂಧಪುಷ್ಪಾದಿಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ಕೈ ಬೋದಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತನು.

ಶಿವನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ.

"ಹಿಮವಂಶಾ ! ನೀನು ಅತ್ಯಂತ ಪವಿತ್ರನಾದವನು. ಆದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಸೇರಿದ ಈ ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತ ಭಾಗವನ್ನು ನನ್ನ ತಪಸ್ವಿಗಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಅನುಮತಿ ಕೇಳದಿದ್ದರೇನು ದನ್ನೂ ಅರಿತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಮಹಾದೇವಾ, ಇಡೀ ಹಿಮಾಲಯವೇ ನಿನ್ನ ಪ್ರಸಾದವಾಗಿ ನನಗೆ ದೊರೆತಿರುವಾಗ, ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯವೆಂದೇ ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಉಂಟಾಗದಂತೆ ನಾನು ಸದಾ ನೋಡುತ್ತಲೂ ಇದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು ನನ್ನ ಸಂತೋಷವು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಬಾರದು. ಎನಾದರೊಂದು ವರವನ್ನು ಕೇಳು" ಎಂದನು ಶಿವ.

"ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಯಾದ ಪಾರ್ವತಿ ನನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಅವಳಿಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಬೇರೇನೂ ನಮಗೆ ಬೇಡ" ಎಂದನು ಹಿಮವಂಶ.

"ಹಿಮವಂಶಾ, ತಪಸ್ವಿನಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಪರಿಚಯ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ನೀನು ಬಂದು ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿ ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದನು ಶಿವ.

"ಮಹಾದೇವ, ನನ್ನ ಕುಮಾರಿ ಪವಿತ್ರಳಾದ ಕನ್ಯೆ. ಮಹಾದೇವಿಯ ಪರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವಳು. ನಿನ್ನಂತಹ ಮಹಾ ವಿರಾಗಿ ಅವಳಿಂದ ತಪೋ ಭಂಗವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ, ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಯ ಪರಿಚಯಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ" ಎಂದು ಒಂದುವೇಳೆ ಹೇಳಲು, ಶಿವನು ಸರಿ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಸಹಿದೇವಿ ದೇಹಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಶಿವನು ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಬಂದು, ತಪಸ್ಸು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ನಂತರ. ಅವನ ತಪಸ್ಸಿನ ಉಷ್ಣಕ್ಕೆ ಹಣೆಯಿಂದ ಜಾರಿದ ಒಂದು ಬೆವರಿನ ಬಿಂದು ಭೂಮಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆ ಬಿಂದುವಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆಚಾನುಬಾಹುವಾದ ಅವನು ಕೇವಲನ ಶರೀರ ಭಾಯಿಯಿಂದ ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ಥೂಲ ಶರೀರದ ಅವನನ್ನು ಭೂದೇವಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಶಿವನ ಮುಂದೆ ಕಂಡು ತೋರಿಸಿದಳು.

ಶಿವನು ಭೂದೇವಿಯನ್ನು ಪೋಡಿ, "ನೀನು ಧನ್ಯಳಾದೆ. ನನ್ನ ಬೆವರಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಈ ಕುಮಾರನು ಭೌಮನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ನಿನಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಯನ್ನು ತರುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

ಭೌಮನು ಬೆಲೆದು ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ಕಾಶೀ ಪಟ್ಟಣ ವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಕುರಿತು ಘೋರ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು. ಪರಮೇಶ್ವರನು ಅವನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಗ್ರಹಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಅವನುಗೊಂದ್ವ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಭೌಮನಿಗೆ ಕುಜನೆಂದೂ, ಅಂಗುರಕನೆಂದೂ ಮತ್ತೆರಡು ಹೆಸರು ಗಳು ಬಂದು ಶಾಶ್ವತವಾದುವು.

ಶಿವನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿಯೇ ಗಂಗಾ ನದಿ ಭೂಮಿಗಿಳಿದು ಬಂದು ಅವತರಿಸಿದಳು. ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೀರಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿ, ಮುಷ್ಕಗಳೂ ಬಿತ್ತ ದೇವತೆಗಳೂ ಮೂಲ

ಯಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿ. ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಕೆಮಂಡಲುವಿ ನಿಂದ ಒಂದು ನೀರಿನ ಬಿಂದುವನ್ನು ಹೊರಗೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಅದು ಮಹಾ ಪ್ರವಾಹವಾಗಿ ಭೂಮಿಗೆ ಬರತೊಡಗಿತು. ಅದರಿಂದ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಬರುವ ಆವಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಿವನು ಆ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ತನ್ನ ಜಟಾಜೂಟದಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿ, ಒಂದು ದೊಟ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಣಗಿದ ಮಾನಸ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಇದು ಹೀಗಿರುವಾಗ ದಕ್ಷ ಪ್ರವಾಹತಿಯ ಕುಮಾರಿಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳಾಗಿ, ಕತ್ಯವನ ಎರಡನೇ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ದಿಕೇದೇವಿ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು, ಹಿರಣ್ಯಾಕ್ಷ ರನ್ನು ರಾಜೆಂದುಮಾಡಿ, ಅವರು ಮಹಾ ಬಲವಂತರಾಗಿ ಮಹಾ ಕ್ರೂರರಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಲೋಕಗಳನ್ನು ಘಡಿಸಿ ಬುದ್ದಿ, ಮಹಾವಿಷ್ಣು, ವರಾಹ, ನಾರಸಿಂಹ ಅವತಾರಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಅವರನ್ನು ಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದುದೂ ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಪುತ್ರ ಶೋಕದಿಂದ ಬಳಲಿ

ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಹೊರದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ, ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ ಮತ್ತೆ ಗರ್ಭಿಣಿ ತಾಯಿಯು, ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇದ್ದವನು ತನ್ನ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಪ್ರಭು ವಿರೋಧಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆನೋ ಎಂದು ಹೆದರಿ ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು. ಅದರ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ ಹಿಡಿದು ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಹಾಕಿದನು, ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು. ಅದರ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ ಹಿಡಿದು ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಹಾಕಿದನು, ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು.

ಇದರಿಂದ ನಿರಾಶರಾದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು, ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು, ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು.

ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಪುನರಿಸಿದಳು. ಅವನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು, ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು.

ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ, ಐವತ್ತಾರು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಉಪಾಚಾರಗಳಿಲ್ಲ, ಭೂಕುಲಗಳಿಲ್ಲ, ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು, ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು, ದಿಕ್ಕಿನ ಗರ್ಭಿಣಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹಿಡಿದು, ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡು ಬಿಡು ರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಿದನು.

ತಾಯಿಯು ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಐವತ್ತಾರು ರಾಕ್ಷಸ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಕ್ಷಸರ ಮೊಲಗಳನ್ನು ದೇವೇಂದ್ರನ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಹಾಕಿ. ತಂದೆ ದೇವ ಸೈನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊಡೆದೊಡಿಸಿ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಂದಿ ಮಾಡಿ, ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡನು. ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಉಪಾಚಾರವಾಯಿತು.

ನಿರಾಧಾರಿಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳು ಬ್ರಹ್ಮನ ಎಳೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಗಂಡ ಅವಧಿಯನ್ನು ಮೊಕದ್ದಿಟ್ಟು ಕೊಂಡರು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವರು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ, ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು

ವಜ್ರಾಂಗನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತು
ಗಳಿಸಿದ. ಇಂದ್ರನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ, ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ದೇವತೆ
ಗಳಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಕೊಡುವಂತೆ ಹಿತವೋಧಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿದನು.

“ನಾನು ರಾಜ್ಯದ ಆಶೆಯಿಂದಾಗಲಿ, ಧನದಾಶೆ
ಯಿಂದಾಗಲಿ ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡ
ಲಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರನು ನನ್ನ ಶಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು
ಕ್ಷೋಭಿಸಿರಬಹುದು. ಅವಳ ಗರ್ಭವನ್ನು ತುಂಡು
ತುಂಡು ಮಾಡಿದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಶಾಯಿಯನ್ನು
ದುಃಖಪಡಿಸಿದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನನ್ನಿಂದ ಈ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ
ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ
ವನು ವಜ್ರಾಂಗ.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಸಂತೋಷವಟ್ಟು
ವರ ಕೇಳುವಂತೆ ವಜ್ರಾಂಗನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ವನಗೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ವರೂಪವೂ, ಭೂತ
ದಯೆಯೂ ಹೊರತು ಇನ್ನೇನೂ ಬೇಡ. ಅವರ
ಡನ್ನು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು” ಎಂದನು
ವಜ್ರಾಂಗ.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು,
ಕೇಳಿದ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ವರಾಂಗಿ ಎಂಬ
ವರಮ ಸುಂದರಿಯೊಂದಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆ
ಮಾಡಿಸಿ, ಕಲ್ಯಾಣವೇ ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ

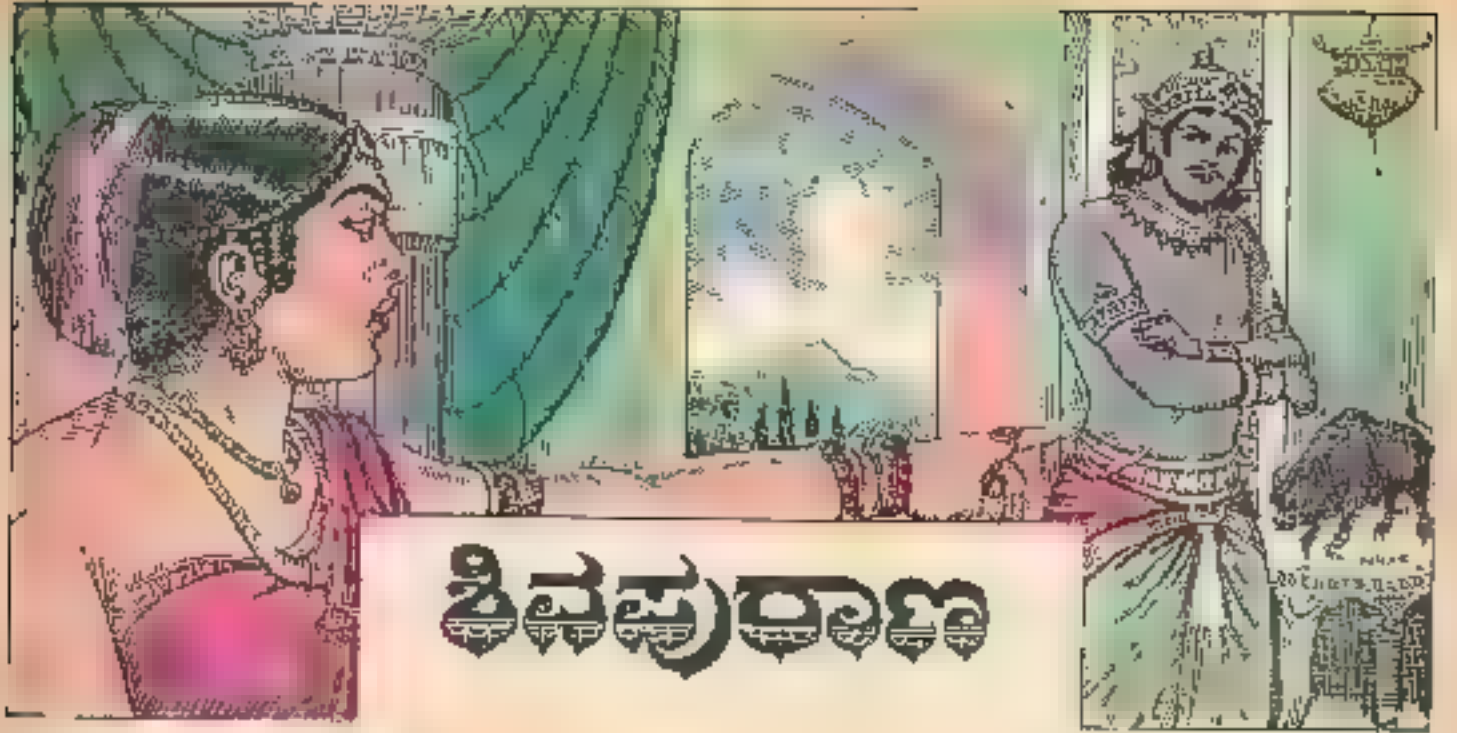
ಹೊರಟುಹೋದನು. ವಜ್ರಾಂಗನು ತನ್ನ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿ ದೊಡ್ಡ ಶಿವಭಕ್ತನಾಗಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣ
ದವನಾಗಿ ಈಶ್ವರ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜೀವಿಸಿ
ತೊಡಗಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಕಳೆದ ಮೇರೆ, ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ವರಾಂಗಿ
ಮಾಡುವ ಸೇವೆಗಳಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ವಜ್ರಾಂಗನು ಏನು
ವರ ಬೇಕೆಂದು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಮಹಾಬಲ ವರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಯಾದೆ. ನಿಮ್ಮ
ಹಾಗೆ ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನೂ, ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸು
ವಂಥವನಾದೆ, ತನ್ನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ
ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನಿರ್ದಿಸುವಂಥವನಾದ ಮಗನು ನನಗೆ
ಬೇಕು” ಎಂದು ವರ ಕೇಳಿದಳು ವರಾಂಗಿ.

ಹೊಡತ ಹೀಗೆ ವರವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ
ವಜ್ರಾಂಗನು ತುಂಬಾ ನೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ವರಾಂಗಿ
ಪ್ರೀತಿಸುವವಾದ ಚಪಲಚಿತ್ತದಿಂದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು
ನಿರೋಧಿಸುವ ಮುನನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವ
ನನ್ನು ಮಹಾ ಎಷ್ಟು ಒಹಳ ಕಾಲ ಒದುಕಲು
ಬಿಡಲಾರ. ಆದರೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತು ತಪ್ಪಿಸಲು
ವಜ್ರಾಂಗನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವನು
ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದು ಹೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು
ಕುರಿತು ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಘೋರ ತಪಸ್ಸು
ಮಾಡಿದನು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಘೋರ ತಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಪಪ್ಪಾಂಗನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿವ ಬ್ರಹ್ಮನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ, "ನನ್ನ ತಪ್ಪಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದೆನು. ಇನ್ನು ತಪ್ಪನ್ನೂ ಸಾಕು. ಏನು ಪರ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳು" ಎಂದನು.

"ಮಹಾದೇವಾ, ನನ್ನ ಆರ್ಥಾಂಗಿನಿಯಾದವಳು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಜಯಿಸತಕ್ಕ ಮಗನು ಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಪರ ಕೊಡು" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಪಪ್ಪಾಂಗ.

"ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ" ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ಪರ ಕೊಟ್ಟು ಅಂತರ್ಧಾವನಾದನು.

ಪಪ್ಪಾಂಗನು ಪುನಃ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ಬ್ರಹ್ಮನು ತನಗೆ ಪರ ಕೊಟ್ಟ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ವರಾಂಗಿ ಗರ್ಭವತಿಯಾಗಿ, ಹತ್ತವೆಯ ತಿಂಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಂಜಾಮುದ ಪೇಳಿ ಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಆ ಮಗನು

ತ್ರಿಮೂರ್ತಿ ಶೂರನಾಗುವನೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸು ನಂತೆ, ಅವನು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಭೂಮಿ ಕೆಲಸಿತು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಂದಲೂ ಆಗ್ನಿಜ್ವಾಲೆ ಗಳಿದ್ದುವು. ಸುಳಿಗಳೆ ಬೀಸಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮರಗಳು ಮಗುಚಿ ಬಿದ್ದುವು. ಹದ್ದುಗಳೂ, ಗೂಗೆ ಗಳೂ ಕೆಟ್ಟದನುಯಿಂದ ಅರಚಿದುವು. ಹೆಚ್ಚೆಡೆಗಲೇ ಉಲೈಗಳು ಉದುರಿದುವು. ಇಂತಹ ಉತ್ಪಾತ ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಹೆದರಿ ನಡುಗಿದರು.

ಪಪ್ಪಾಂಗನೂ, ವರಾಂಗಿಯೂ ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ತಾರಕ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಬಹಳ ಮುಂದಿನಿಂದ ಬೆಳಸತೊಡಗಿದರು.

ತಾರಕನು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಬಲಿಷ್ಠನಾಗುತ್ತ, ಬೆಳೆಯುತ್ತ, ಪರ್ವತಾಕಾರ ತಾಳುತ್ತ, ನೋಡುವ ವರಿಗೆ ಭಯ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ವರಾಂಗಿ ತಾರಕನೊಂದಿಗೆ, "ಕಂದಾ, ನೀನು ಪಾಂಶ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ

ಜಯಿಸುವ ಹಾಗೆ ವರ ಕೇಳಿ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಒರೇ ದೇಹಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು.

ತಾರಕನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕುಳಿತನು. ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಅದನ ತಪಸ್ಸು ದಾರುಣವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಆಗ ಅವನ ಶರೀರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಬೇಗೆಯಿಂದ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಕಾವೇರಿ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುವಂತೆ ಕಾಣ ತೊಡಗಿತು.

ಆಗ ದೇವತೆಗಳೂ ಪುರುಷರೂ ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಲೋಕಒಕಾ, ಆ ತಾರಕನ ತಪ್ಪಿನ ಬೇಗೆಗೆ ಪ್ರಸಂಭವ ಉಳಿಯಲಾರದು, ನೀನು ಹೋಗಿ ಅವನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಸರಸ್ವತೀ ಸಮೀಪವಾಗಿ ಹಂಸದ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ತಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ತಾರಕಾ,

ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಟ್ಟಿದನು, ತಪಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬೇಕಾದ ವರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊ" ಎಂದನು.

ತಾರಕನು ಪರಮಾನಂದದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಓ ಬ್ರಹ್ಮದೇವಾ! ನೀನು ವರ ಕೊಡುವನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸು ಫಲಿಸಿತು. ನನಗೆ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಮುಳುಕುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೊಡು. ಶಿವನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದವನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಮರಣ ಬಡಕೂಡದೆಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ವರವೂ ಬೇಕು ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಈ ಎರಡು ವರಗಳೇ" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ತಾರಕನಿಗೆ ಅವನು ಕೇಳಿದ ಎರಡು ವರಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ತಾರಕನು ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಶೋಣಿತ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು, ತಾನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಪಡೆದ ವರಗಳ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೂ ಗುರುಪಾದ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನೊಂದಿಗೂ ಹೇಳಿದನು. ತಾಯಿಯ ಆಮೋಘೆಯಂತೆ ಇವು ತಾನು ಪ್ರಲೋಕ ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಹೂರ್ತ ನೋಡಿ ಹೇಳುವಂತೆ ತಾರಕನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತಾರಕನು ದಿಗ್ವಿಜಯಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಮುಹೂರ್ತ ದಿನವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ಆ ದಿನದಲ್ಲಿ ತಾರಕನು ತನ್ನ ಚಕುರಂಗ ಬಲಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು, ಮೊದಲು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ದಾಳಿಯಿಟ್ಟನು. ದೇವತೆಗಳು ಬಹುಬೇಗದಲ್ಲೇ ಸೋತು ಅವನಿಗೆ ಶರಣಾದರು. ತಾರಕನು ದೇವೇಂದ್ರನಿಂದ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಕೊಂಡು, ಅವನ ಹಿಹಾಸವನ್ನು ತನಗೆ ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ತಾರಕನು ವರುಣನ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಜಯಿಸಿ ಅವನ ರಥಾಶ್ವಗಳನ್ನು ಕಾಣಕೆ ಗಳಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಯಮುಕ ಮೇಲೆ ಹೊರಟನು.

ಹೀಗೆ ಅವನಿಂದ ಒಂದೊಂದು ದಿವ್ಯಾಲಕರೂ ಸೋತು ಸೋತು ಶಂಕಾಗತರಾದರು. ದಿವ್ಯಾಲಕರಿಂದ ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ತಾರಕನು ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬಂದು ಅತಿವೈಭವದಿಂದ ಇಳಿಳೊಡಗಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ನಾರದನು ತಾರಕನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು. ತಾರಕನು ಅವನಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಹೋಗಿ ಪುನಃ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತನಾದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ, "ಪ್ರಲೋಕ ಸಂಪಾದ ಯಾವ ನಾರದ ! ನಿನ್ನ ದಯದಿಂದಲೇ ದಿವ್ಯ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪಡೆದುಕೊಂಡೆ ! ಪ್ರಲೋಕ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಯಾದನು" ಎಂದನು.

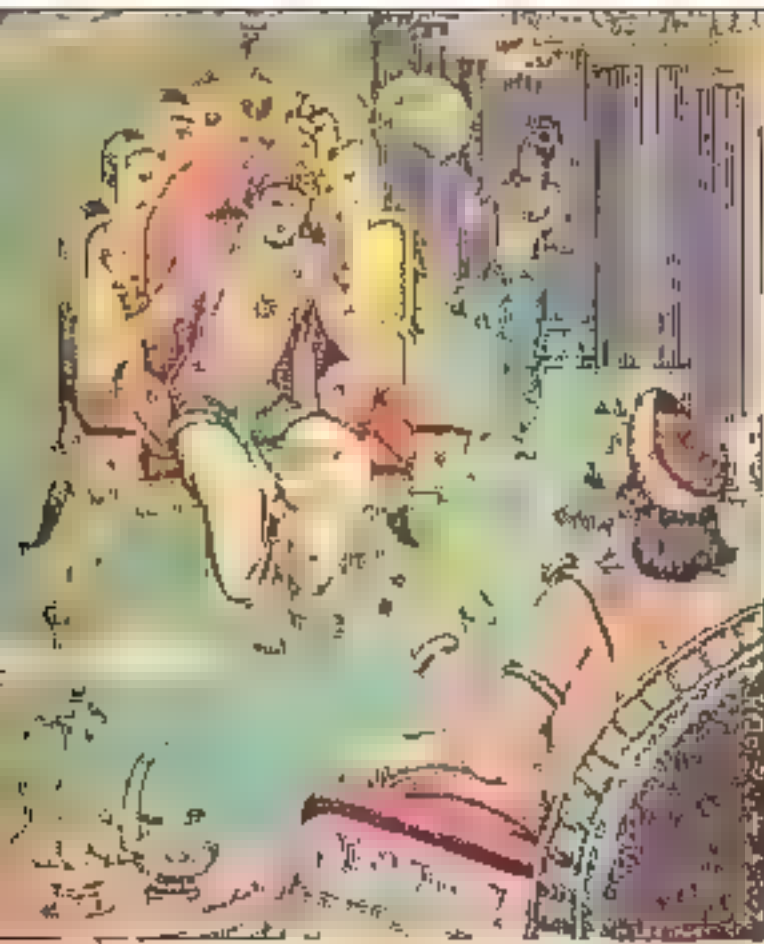
ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಾರದನು, "ತಾರಕಾ, ಲೋಕ ವಿಜಯವಾಗುವ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಮಗಳನ್ನು ಪಡೆ ದಿರುವ ನೀನು, ಹತ್ತು ದಿವ್ಯ ಕಿನ್ನರರನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವಿಶೇಷವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸುವವನು ಸಹಾ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯ. ನೀನು ಪರಮಹಿಮನಾದ ದೈವ ವ್ರತನ ಹೊರತು ಮೇಲೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾವು ಪಾಪ ದಂತೆ ಮಡ ಪಡೆದಿರುವಿ. ಶಿವನೇನೋ ವೈರಾಗ್ಯ ದಿಂದ ತನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಲೋಕ ಶೂರನೆಂಬ ಛೇತ ಗಳೆನ ಬೇಕಾದರೆ ಹೋಗಿ ವೈಕುಂಠವನ್ನು ಇಯಿಸಿ ಒರಬೇಕು" ಎಂದನು.

ತಾರಕನು ನಾರದನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ಅನುಮೋದಿಸಿ, ತಡ ಮೂರನೆ ತನ್ನ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ವೈಕುಂಠಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಣಾರಣೆ

ಮೊಳಗುವನು. ತಾರಕನು ಪಡೆದ ದಿವ್ಯಗಳ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದ ವಿಷ್ಣು, ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು, ತಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸವಿಷಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸ್ವೇದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಕರೆದುಕೊಟ್ಟನು. ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮಾಯದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಒಲವನ್ನು ತಪ್ಪೆ ಕೊಟ್ಟನೆಂದುಕೊಂಡು ತಾರಕನು ಒಬ್ಬಳ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದಲೂ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಉಬ್ಬಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಅತ್ರ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿ ಮೂತುವ ಸೇವಾ ಸಪಯಿಗಳಿಗೆ ಶಿವನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುದರಿಂದ ಓಮ ವಂಕನು ಸಂತೋಷಗೊಂಡು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಅವಳ ಸಮೀಪವಿಡಲು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಶಿವನೊಂದಿಗೆ, "ದೇವನಿ, ಪಾರ್ವತಿ ಇವಳೇ ನಿನ್ನ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ದೇವನಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮೂತುವನು ಇವಳು ಹಾಗೆ

ನಾದರೂ ತಿಳಿಯದೆ ತಪ್ಪೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಕ್ಷಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ಮಂಜುನಾಯಕನಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಪಾರ್ವತಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಉದಯ ಕಾಲದಿಂದ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವರೆಗೂ ಶಿವನಿಗೆ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯತೆಗಳು. ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪುಷ್ಪಗಳು, ಫಲಗಳು, ವಿಷು ಮುಂತಾದುವನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟು ಮನಗೆ ಹೋಗಿ, ತಾನು ಶಿವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದೆನೆಂಬುದನ್ನು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುವಳು.

ಶೋಣಿತಪುರಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂಜೆ ತಾರಕನು, ಸುಮ್ಮನಿರುವಾಗ, ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ದೇವೇಂದ್ರನ ಹಿಂಪಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ದೇವತೆಗಳಿಂದ ನಾನಾ ಊಕರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಕಾಡಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅದರಿಂದ ಲೋಕಗಳೂ

ಬಾಧಗೊಳಗಾದುವು. ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಯಜ್ಞ ಯಾಗಗಳೂ ತಾರಕನಿಂದ ವಿಘ್ನವಿರಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ತಪಸ್ವಿಗಳ ತಪಸ್ಸು ಸಾಗದಾಯಿತು.

ಈ ಕಷ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆ ದೇವೇಂದ್ರನಿಗೆ ಮೊದಲಾದವರು ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತಾರಕಾಸುರನು ವರ ಪಡೆದ ಗರ್ವದಿಂದ ತಾವು ನಾನಾ ಹೀನ ಹಿಂಸೆಗಳಿಂದ ನೊಂದುಹೋದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ತಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ತಾರಕಾ, ನೀನು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸಿದವನು ತಾನೆ? ನೀನು ನಿನ್ನ ಶೋಣಿತ ಪುರದಲ್ಲಿಯೇ ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿರು. ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕ ದೇವೇಂದ್ರನ ಸ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲೇ ಇರಲಿ. ನಿನ್ನಗೂ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ವಿರೋಧ ಬೀಡುತ್ತ" ಎಂದು ಹಿತಬೋಧನೆ ಮಾಡಿದನು.

ತಾರಕನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಾತಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟು, ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟನು. ದಿಕ್ಪಾಲಕರಿಗೂ ಅವರವರ ದಿಕ್ಕುಗಳು ಸಿದ್ಧವಾದುವು. ತಾರಕನು ಶೋಣಿತ ಪುರದಲ್ಲಿಯೇ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಿಂದ ಕವಚಗಳ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಆಶ್ರಪರ್ವತವಾಗಿದ್ದನು. ಈಶ್ವರಾರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೊತ್ತವನ್ನೆ ಕಳೆದು ಕೊಟ್ಟನು ತಾರಕಾಸುರ.

ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೊರಗು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಇದ್ದಿತು. ತಾನು ಸ್ವರ್ಗದ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಅಧಿಕಾರದ ಕೆಳಗೆ ವಾಲಿಕೊಂಡಿರ ಬೇಕಾದ ಸ್ಥಿತಿ ಬಂದದರಿಂದ ಬಹಳ ಸಂತಪ್ತ ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಗುರುವಾದ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ಗುರುವೇವಾ, ತ್ರಿಲೋಕಾಧಿಪತಿಯಾದ ನಾನು, ತಾರಕನ ಕೈಕೆಳಗೆ

ಸೇವಕನಾಗಿರುವುದು ದೊಡ್ಡ ಅವಮಾನವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅವಮಾನದಿಂದ ಬದುಕುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಯುವುದೇ ಮೇಲು. ನಮಗೆ ಸಾವು ಬಾರದು. ಇದಕ್ಕೆ ತರಿಹಾರವೆಂದರೆ ತಾರಕನ ಸಾಮೆ. ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಬಯಸಿ ಗಟ್ಟಿಗರು. ಈ ತಾರಕನು ಸಾಯುವ ಉಪಾಯವೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಆಲೋಚಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ನಾವು ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನೇ ಆಲೋಚನೆ ಕೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ತಾರಕನ ವಿದ್ವಂಘನೆಗೆ ಅವನೇ ಕಾರಣ" ಎಂದನು ಬ್ರಹ್ಮಶಿ.

ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಾರಕನು ಸಾಯುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

"ಶಿವನಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಪುತ್ರನ ಹೊರತು ಬೇರೆಯಾರಿಂದಲೂ ತಾರಕನಿಗೆ ಸಾವಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಸತೀದೇವಿಯು ಸಾವಿನಿಂದ ಮಹಾ ಪೃಥಾಗ್ಯ ತಾಳಿದ ಶಿವನು ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಕಪಪ್ಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಸತೀದೇವಿಯೇ ಹಿಮವಂತನ ಶಿವನಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಶಿವನಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನೇ ಗಂಡ ನನ್ನಾಗಿ ನಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ನೀವು ಹೇಗಾದರೂ ಶಿವನಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೊಳಗೆ ದಿವಾಹವನ್ನೂ ಸಡೆಯಿಸಿರಿ. ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿದಿಬ್ಬರೇ, ಶಿವಮಾರ್ವತಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವ ಮಗನು ತಾರಕನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ತಾರಕನ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಾವುದೂ ಇಲ್ಲ". ಎಂದು ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಬ್ರಹ್ಮನು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷ

ವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಇನ್ನು ಶಿವನಂತಹ ಮಹಾ ವಿರಾಗಿಗೆ ಮೋಹ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ಪಾರ್ವತಿ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ಧರೂ ಶಿವನು ಅಪ್ಪೊಂದು ನಿರ್ಲಿಪ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ದೇವೇಂದ್ರನು ಮನ್ನಣೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಇದ್ರೂ ಅವನನ್ನು ಗೆಲುವದಿಂದ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೊಡಿಸಿ. "ಮನ್ಮಥಾ, ನಿನ್ನಿಂದ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದೊಂದು ಕೆಲಸವಾಗಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ತಾರಕಾಸುರನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸಿ ನಮ್ಮತ್ತೆರಾ ಅಡಿಯಾಕಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಆಳುವ ನನ್ನನ್ನೇ ಆ ತಾರಕನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈಶ್ವರನ ಮಗನಿಂದ ಹೊರತು ಅವನಿಗೆ ಸಾಮೆ ಬಾರದು. ಈಶ್ವರನೇನೋ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಕಪಪ್ಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಪಾರ್ವತಿ ಅವನಿಗೆ ಸವರ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನ

ಮುಖವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ನೀನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಶಿವನಿಗೆ ಮೋಹ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನನ್ನ ಈ ಸಹಾಯ ಓಹು ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ಇಂದ್ರನ ಆಜ್ಞಾರಹಿತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮನ್ಮಥನು ಹೆದರಿ. "ಶಿವನಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದಾಡೀತೆ? ಶಿವನ ಶಕ್ತಿ ಏನು! ಮಹಿಮೆಯೇನು! ಶಬ್ದವೇನು! ಅತ್ತಿತ್ತ ಮುಂಗೊಡಿಯಾದ ಶಿವನು ಮೂರನೇ ಕಣ್ಣನ್ನು ತೆರೆದನೊಂದರೆ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಬೂದಿಯಾದವು!" ಎಂದನು.

ಮನ್ಮಥನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಇಂದ್ರನು ದೇವತೆ ಗಳು ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಾ, "ಅದೇನು ಹೀಗೆ ಹೇಳುವ ಮನ್ಮಥಾ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೆ ಪಾಪದ ವರು ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಬೂದಿಯಾದರೆ? ಒಬ್ಬ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ತಾವೇ ಸ್ವೀಕೃತರಾದರು ಮೋಹದ ರಾಗಾತ್ತಾರೆ?, ನನ್ನ ಹೂಬಾಣಗಳ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ

ಎಡಹ ತಪ್ಪುಗಳಾದರೂ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲರೆ? ಅದರ ಮೇಲೆ ನಾವು ಹೇಳುವ ಇದು ಲೋಕರಕ್ಷಣಾರ್ಥವಾದ ದೇವತಾರ್ಥ. ಈಗ ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಲೋಕ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನೀನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ಮಲಮಮಾರುತವನ್ನೂ, ವಸಂತನನ್ನೂ, ಶುಕೃತಗಳನ್ನೂ ಕೊಂದು ಕೊಡು. ನಾವು ಕೂಡಾ ಬಂದು ನೀನು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಶಿವನನ್ನು ನನ್ನ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಕವಲಿಸಿ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಏನೂ ಹೆದರಬೇಡ" ಎಂದನು.

ಮನ್ಮಥನು ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಉದ್ವಿಗ್ನನು. ಶಿವನನ್ನು ಜಯಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ತನ್ನ ಐದು ಪುತ್ರ ಬಾಣಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು, ವಸಂತನನ್ನು ಜಡಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶಿವನು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ರವಸ್ಯ ಪ್ರವೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊಲವು ಹಾಕುತ್ತ, ಪಾರ್ವತಿಯ ಬರುವಿಕೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಮನ್ಮಥನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ರವಸ್ಯ ವಸಂತ ಶೋಭೆಯಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಯಿತು. ಮರಗಳೆಲ್ಲ ಹೊಸ ಜಿಗಿರು ತಾಳಿ ಹೂವಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಗಿಳಿ, ಗೊರತು, ಕೋಗಿಲೆಗಳು ಹಾಡಾ ಮೆಚಗಿವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿ ತನ್ನ ಸಮಯವೊಂದಿಗೆ ಆ ವನವೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದಳು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಕೈಯಲ್ಲಿ, ಹೂಗಳೂ, ಹಾಲುಗಳೂ, ಪುಷ್ಪಗಳೂ, ಸುಗಂಧದ್ರವ್ಯಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಪದವೆಲ್ಲಾ ಹೊಸದಾಗಿ ಮಾರಾಟಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅರ್ಜುನಪುತ್ರ ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಳು. ಪನದ ಮೂಕವ ಪೌಂದರಯ್ಯ ಅವಳನ್ನು ಉಲ್ಲಾಸಿತಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು. ಪಾರ್ವತಿ ಮೂಸ ಪೌಂದರಯ್ಯನಿಂದಿರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ

ಕಂಡಳು. ವನವೆಲ್ಲವೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಶಿವನು ಈ ಒದಲಾವಣೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಶಿವನಿಗೆ ಪೋಷಕೋಪಚಾರಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ, ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಶಿವನ ಇದ್ದಿರುವಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು. ಆಗ ಶಿವನು ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಿ, ಎಂದಿನಂತಿಲ್ಲದ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ, ಎದೆ ಇಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟನು.

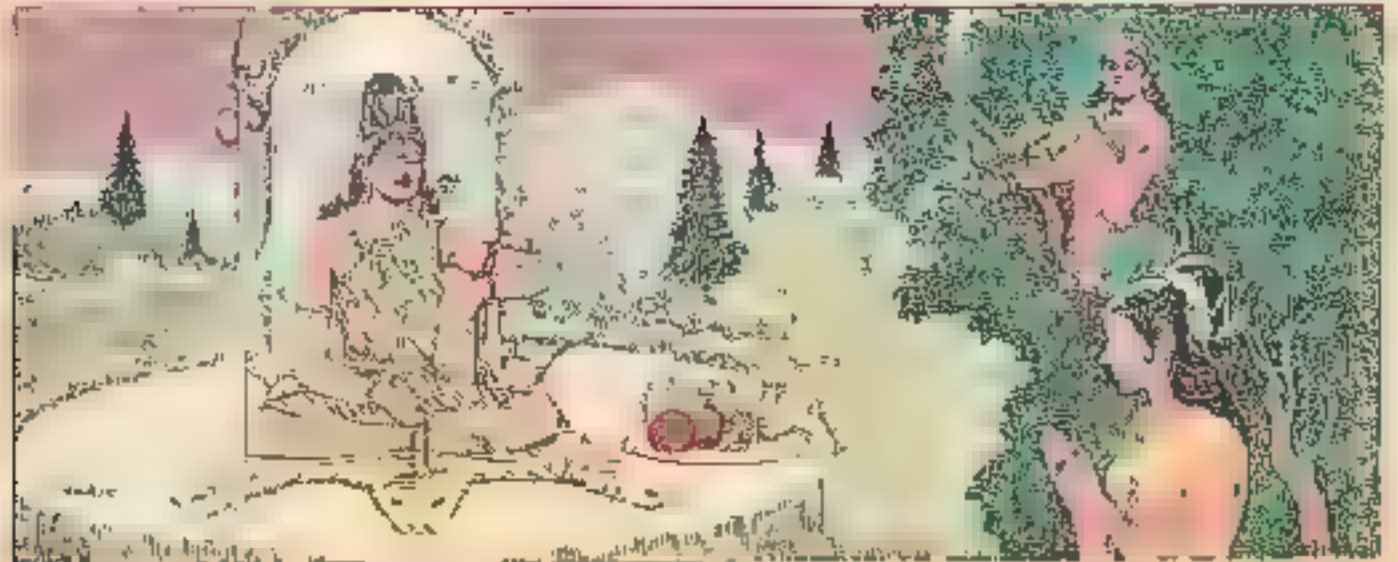
ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು, ಎದ್ದು ಹೋಗಲು ತೊಡಗಿದಳು. ಶಿವನು ಮಾತಾಡದೆ ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನ್ಮಥನು ತನ್ನ ಪುಷ್ಪ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ, ಶಿವನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಹೊಡೆದು ತೊಡಗಿದನು. ಅದರಿಂದ, ಆಶೋಕ, ನವಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ, ಚೂತಪ್ಪುಗಳು ಶಿವನನ್ನು ಕದಲಿಸಲಾರದೆ ಹೋದುವು. ಆದರೆ ಮನ್ಮಥನ ಐದನೇ ಬಾಣವಾದ ನೀಲೋತ್ಪಲವು ಶಿವನ ಹೃದಯವನ್ನು ಗಾಯಪಡಿಸಿತು. ಆ ನೋವನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ ಶಿವನು ಕೋಪದಿಂದ,

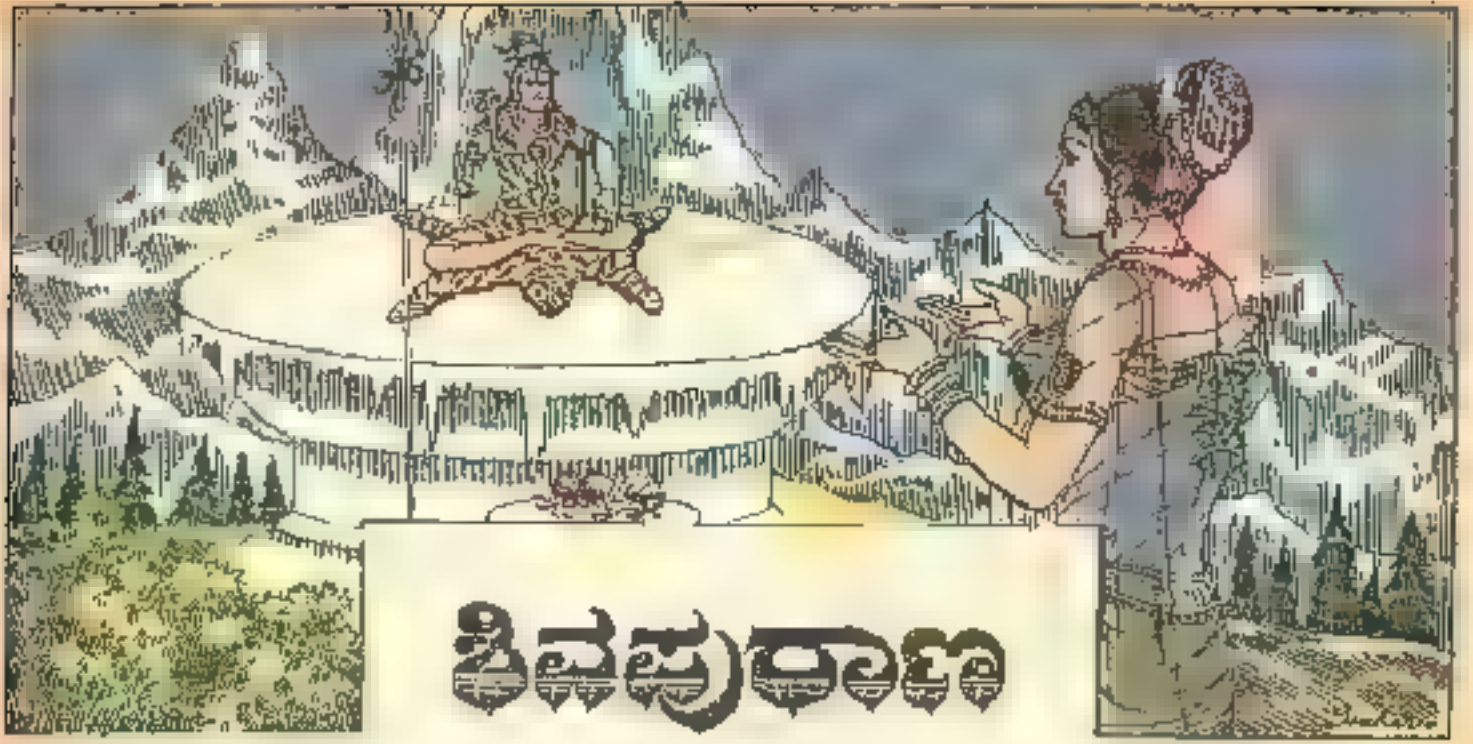
“ಯಾರೋ ಅದು, ನನ್ನನ್ನು ಪುಷ್ಪಬಾಣಗಳಿಂದ ಹೊಡೆಯುವವನು!” ಎನ್ನುತ್ತ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮೂರನೇ ಕಣ್ಣನ್ನು ತೆರೆದು ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು.

ಆ ಪಾಣಿಧ್ಯನೊಳಗಿಂದ ಅಗ್ನಿ ಜ್ವಾಲೆಗಳು ಹೊರಟು, ಪನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಒೂದಿ ಮಾಡಿದವು. ಆದರೊಂದಿಗೆ ಮನ್ಮಥನು ಕೂಡಾ ಬೂದಿಯಾಗಿ ಹೋದನು.

ಆ ವಿಪರೀತವನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ಶಿವನ ಇದ್ದಿರಗ ಒಂದು ದೀನರಾಗಿ ಸ್ತೋತ್ರಪಾಠ ಮಾಡಿ, ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿದರು. ಶಿವನು ತನ್ನ ಮನೆಗಣ್ಣನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಅಗ್ನಿಜ್ವಾಲೆಗಳನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದನು.

ಆಗ ಮನ್ಮಥನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ರತಿವೇದಿ ಶಿವನ ಇದ್ದಿರಿಗೆ ಬಂದು, “ಸದಾಶಿವಾ ! ನನ್ನ ಗಂಡನಿಂದ ಯಾವ ತಪ್ಪೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದರೆ, ಅವನು ತಾರಕಾಸುರನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆಯೆ ಅಸೆಯಲ್ಲಿ, ನನಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬರುವ ಹಾಗಿ ಮಾಡುವಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಏಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ, ನನಗೆ ಪತಿಭಕ್ತೆ ನೀಡು. ದೇವಾ. ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ನಿವಾಸದಾಗಿ ಲೋಕಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡು!” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ರೇಷಿದೇವಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ ದೈನ್ಯಕೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಿದ ಶಿವನು. ಅವಳನ್ನು ದಯಾರ್ಥಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿ, "ರೇಷಿದೇವಿ, ದುಃಖಿಸಬೇಡ. ಮನ್ಮಥನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಶಾಪದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಹೀಗೆ ಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹಿಂದೆ ಅವನು ಹೀಗೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಕೊಡಾ ಹೂಬಾಣಗಳಿಂದ ಹೊಡೆದು, ಅವನಿಗೆ ಮಗಳ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದನು. ಅವನು ರೇಹದೊಂದಿಗಿದ್ದರೆ ಲೋಕದ ಮಿತಿ ಮೇರೆ ಮೀರಿ ಹೋಗುವುದೆಂತಲೇ ಅಂತಹ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮನ್ಮಥನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಶರೀರವಿಲ್ಲದವನಾದರೂ ನಿನಗೆ ಮಾತ್ರ ಶರೀರದೊಂದಿಗೇ ಕಾಣುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದೋ ಈಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ರತಿಯನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಶಿವನು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ

ತನ್ನ ರುದ್ರ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಡ್ಡೋಲಿಗೆ ನಡೆಸಿ ಫಾಲಾಗ್ನಿಯನ್ನು ಕರೆದು, "ಅಗ್ನಿಯೇ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನು ಹೊರಗಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಸಿಗಬಾರದು. ವೃಕ್ಷಗಳೊಳಗೂ, ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮುದ್ರದ ಗರ್ಭದೊಳಗೂ ಆಡಗಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಆದೇಶ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಶಿವನು ತಪಸ್ಸು ಮುಗಿಸಿ ಎದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇವೇಂದ್ರನು ಬಂದು ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಈಗಾಗಲೇ ಮನ್ಮಥನ ಹೂಬಾಣಗಳು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದ್ದುವು. ಶಿವನ ಮನಸ್ಸು ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ಸಂಬಂಧವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಶಿವ.

ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿವನು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ವನವನ್ನೂ, ಮನ್ಮಥನನ್ನೂ ಸುತ್ತುಹಾಕಿದುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನೋಡಿದ ಪಾರ್ವತಿ, ಹೆದರಿ ತನ್ನ ಗಿಳಿತಿಯ ರೊಂದಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿ

ಕೂಡಲು. ನಡೆದುಬನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆಳ ಮೇಸರಾ ಹಿಮ
ವಂತರು ಬಹಳವಾಗಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಕುಮಾರಿ
ವನರ್ಜನವೆತ್ತಿ ಬುಬಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರು.
ಅವರು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಸುತ್ತಿಹಾಕಿ. ಧೈರ್ಯ
ಬರುವಂತೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿ ಅವಳ ಭಯವನ್ನು
ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದರು.

ಭಯವಳಿದರೂ ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನನ್ನು ಮಾತ್ರ
ಮರೆೆಯಲ್ಲಿ. ಅವನ ರೌದ್ರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು
ನೆನೆದಂತೆ, ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಎಹನೀಯನಾಗಿ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು
ಅಳವಾಗಿ ಅವಳ ಮಕ್ಕನಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿದನು.
ಅಂತೆಯೇ ವಿರಜ ವೇದನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ
ತೂಡುಗಲಳು ಪಾರ್ವತಿ. ಅವಳಿಗೆ ಶಿವನ ಧ್ಯಾನದ
ಹೊರತು ಮತ್ತೆನೂ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿರಾಹಾರ
ಗಳನ್ನು ಟಿಟ್ಟು, ತಪಿಸುವ ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು
ನೋಡಿ ಮೇಸರಾ ಹಿಮವಂತರು, "ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನ
ಸಮಾ, ಶಿವನು ಈಗತಾನೇ ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಎದ್ದಿದ್ದಾನೆ.

ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭ ನೋಡಿ ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯನ್ನು
ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ" ಎಂದು ಸಮಾ
ಧಾನ ಹೇಳಿದರು.

ಅಮೇಲೆ ಪಾರ್ವತಿ ನಾರದನು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ
ಶಿವಪೂಜಾಕ್ಷರಿಯನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ, ಶಿವನ ಧ್ಯಾನ
ದಲ್ಲೇ ಲೀನಳಾದಳು. ಪಾರ್ವತಿ ತನ್ನ ಗೀತಿಯ
ರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಶೃಂಗಶೀರ್ಷಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ,
ಅಲ್ಲಿ ಪರಮಾಕ್ಷರೀ ದುಹಾ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ
ತೀವ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವೆಷ್ಟು
ತೀವ್ರವೆಂದರೆ, ಅವಳು ಒಂದು ಎಲೆಯನ್ನು
ಸಹಾ ತನ್ನದೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ,
ಅಲ್ಲಿರುವ ಮುನಿಗಳು ತುಂಬಾ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ
ಅವಳನ್ನು "ಅವರ್ಣ" ಎಂದು ಸಂಜ್ಞಾಧಿಸಿ
ತೊಡಗಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಮೇಸರಾ ಹಿಮವಂತರು ತಮ್ಮ
ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದು, "ಅಮ್ಮಾ,
ಅಹಾರವೇನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇಷ್ಟೊಂದು
ಫೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡುವಿ?
ಮನ್ಮಥನನ್ನು ಪುಸಿಮಾಡಿದ ಶಿವನು ನಿನ್ನನ್ನು
ಅನುಗ್ರಹಿಸುವನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹಿಸುವಿಯಾ?
ಅವನು ಮಂಗಳೋಪದೇಯೂ, ದಯಾಹೀನನೆಂದೂ
ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವಿಯಾ?
ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಮಿತಿ ಬೇಕನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿ
ಯಾದ ನೀನು ಇಷ್ಟೊಂದು ತೀವ್ರತೆ ಪಟಿಸಬಾರ
ದಮ್ಮ. ಏಳು, ದುನಗೆ ಬಾ" ಎಂದರು.

ಪಾರ್ವತಿ ಅವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, "ಮೊದಲು
ನೀವು ನನಗೆ ಏನು ಹೇಳಿದಿರಿ? ಶಿವನಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು
ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದಿದ್ದೀರಿ. ನನಗೆ
ಅವನ ಮೇಲೆ ನೀವು ಹೇಳುವ ಸಂದೇಹವೇನೂ
ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ನಿಜ
ಪಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ವೃತ್ತಿ ಮೋಹದಿಂದ ನೀವು ಚಂಚಲರಾಗದೆ ನನ್ನ
ಬಂಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಸುಖವಾಗಿ
ಕಾಲ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರಿ" ಎಂದು ತಾಯಿ
ತಂದೆಯರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ
ಮದುವೆಯಾಗುವುದೆಂದು ಅದೋಳನೆ ಪಡುತ್ತಾ
ಯಾರೊಡನೆ ಹೇಳುವುದೆಂದು ಅದೋಚ್ಚಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ದೇವೇಂದ್ರರು
ಶಿವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ದೇವಾ ಮಹೇಶ್ವರಾ!
ಇನ್ನು ತಡಮಾಡದೆ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆ
ಯಾಗಿ, ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಒಳಿತು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.
ನಿನಗೆ ಹುಟ್ಟುವ ಮಗನಿಂದ ಹೊರತು ಬೇರೆ
ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮರಣವಿಲ್ಲದಂತೆ ಎರಪಡೆದ ತಾರಕನಿಂದ
ಲೋಕಗಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅವನು ಸತ್ತರೆ
ಹೊರತು ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಸುಖವಾಗದು. ಆದುದರಿಂದ
ಬೇಗನೆ ನೀನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ವರಿಸು" ಎಂದು
ಹೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವನು ತನ್ನೊಳಗೆ
ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರೂ, ಅದನ್ನು ತೋರಗೊಡದೆ,
"ಮದುವೆಯಾದರೆ ತಪಸ್ಸು ಸರಿಯಾಗಿ ಸಾಗ
ದಾರದು. ಮನ್ನಣೆನ್ನು ಜಮಿಸಬಹುದಾದರೂ,
ಸ್ತ್ರೀಯರ ಕಣ್ಣಿನ ಬಾಣಗಳನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳು
ವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗೃಹಸ್ಥಾ
ಶ್ರಮದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಪಸ್ಸಿ
ನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು
ಸುಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾದವರು ಒಪ್ಪಿ
ಕೊಳ್ಳದೆ, ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮವೇ ದೊಡ್ಡದೆಂದೂ,
ಹೆಂಡತಿ ಇಲ್ಲದ ವಿಶಾಂಗಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಗೌರವಿಸ
ದಾರದೆಂದೂ, ಶಿವನು ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿ ಧರೇನೇ,
ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಾಜಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದರೇನೇ,

ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಒಳಿತಾಗುವುದೆಂದೂ, ಕ್ರಿಯಾರ್ಥಗಳ
ಮೂಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ಸಾಗುವುದಾಗಿ ಸಾಗಲು
ಶಿವನು ವಿವಾಹವಾಗಲೇ ಬೇಕೆಂದೂ ವಿವರಿಸಿ
ಹೇಳಿದರು.

ಆಮೇಲೆ ಶಿವನು ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ
ಮದುವೆವೆಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು
ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಆಮೆಗೆ
ಪಾರ್ವತಿಯ ಮೇಲೆ ವಿರಹವಿದ್ದರೂ, ಪಾರ್ವತಿಯ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವತಃ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು
ತೋರಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶಿವನು ಮುದುಕ ಯತಿ
ಯಂತೆ ವೇಷ ಧರಿಸಿ, ದಂಡ ಕಮಂಡಲು ಧರಿಸಿ,
ಪಾರ್ವತಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದನು.
ಪಾರ್ವತಿ ವೃದ್ಧನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗುವ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು
ನೋಡಿ, ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಮಹೇಶ್ವರರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ
ನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಆನುಮಾನಪಟ್ಟಳು. ಆತನನ್ನು
ಅದರದಿಂದ ಒರಮಾಡಿಕೊಂಡು ವ್ಯಾಜಿಸಿ, "ತಾವು

ಯಾರು ಸ್ವಾಮಿ? ನಾನು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಬಂದಿರಿ? ನನ್ನಿಂದ ನಿಮಗೇನಾದರೂ ಕಾರ್ಯವಾಗಬೇಕಾಗಿ ದೆಯೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮ ವಂಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನು. ರೋಷಗಳ ಕ್ಷೇಮವು ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ನೋಡುತ್ತಾ ತಿರುಗು ವವನು. ನೀನು ಯಾರ ಮಗಳು? ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಹೀಗೆ ಕಠೋರ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿ?" ಎಂದು ಶಿವನು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ಅವನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, "ನಾನು ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂತರ ಕುಮಾರಿ. ನನ್ನನ್ನು ಪಾರ್ವತಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈಶ್ವರನು ಕೈಲಾಸ ಗಿರಿಯ ಭಾಗ ದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ. ನಾನು ಆತನಿಗೆ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೆನು. ಆಗ ಒಂದು ದಿನ ಮನ್ಮಥನು ತನ್ನ ಹೂ ಬಾಣಗಳಿಂದ ಶಿವನನ್ನು

ಕೊಳಲು, ಶಿವನು ಮನ್ಮಥನನ್ನು ಕನ್ನ ಫಾಲಾಗಿ ಯಿಂದ ರಹಿಸಿದನು. ವಾಸೂ ಹೆದರಿ ಓಡಿಬಿಟ್ಟನು. ಆದರೆ ಶಿವನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಪಾರದರು ಬಂದು ನನಗೆ ಪಂಚಾಕ್ಷರೀ ಮಾತ್ರ ವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದರು. ಆ ಮಾತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾ, ಪರಮಶಿವನನ್ನೇ ಪತಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯ ದೇಕೆಂಬ ಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಶಿವನಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನುಗ್ರಹವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಅಗ್ನಿಪ್ರವೇಶಮಾಡಿ ಈ ಜನ್ಮ ವನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವನು, "ನೀವು ಕೇವಲ ತಪ್ಪು ಶಿಲುಪಿಕೆಯವಳಾಗಿರುವಿ. ಈಶ್ವರನು ತಪಃ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲೇ ಲಯಿಸಿ ಹೋಗಿರುವ ಮಹಾ ವಿರುಗಿ. ನೀನು ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ತರುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಮನಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅನಾಗರಿಕ ಶಿವನು ನಿನಗೆ ತಕ್ಕ ಗಂಡನಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಒಳಿತಿಗಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳು" ಎಂದನು.

"ನೀವು ನನಗೇನೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಒಗೆಯ ಬುದ್ಧಿವಾದವು ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸಾಕಿಸಿದರೆ ಹೊರಟುಹೋಗಬಹುದು. ನಾನು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವಳಲ್ಲ" ಎಂದಳು ಪಾರ್ವತಿ ಬೇಸರದಿಂದ.

"ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಹೋಗುವ ಮೊದಲು ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಹಿತವುಳ್ಳ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶಿವನ ಸಂಗತಿ ಪೂರ್ತಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವನು ಕೇವಲ ದರಿದ್ರನು. ಬಟ್ಟೆ ಪೀತಾಂಬರ ಧರಿಸುವವನಲ್ಲ. ಚರ್ಮವನ್ನೇ ಸುತ್ತಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿನ ಹೊರತು

ಒಳ್ಳೆದು ವಾರ್ತೆವೂ ಅವನಿಗಿಲ್ಲ. ದೆವ್ವ, ಭೂತ
ಗಣಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತಿರುಗುತ್ತಲಿರುತ್ತಾನೆ.
ಪರೀಕ್ಷೆ ಗಂಭೀರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರನು. ಒಂದಿ
ಯನ್ನು ಒಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥವನನ್ನೂ
ಮದುವೆಯಾಗಿ ನೀನೇನು ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿ
ಸುವಿ ? " ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಶಿವ.

ಪಾರ್ವತಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. " ಹೀಗೆಲ್ಲಾ
ಹೇಳುವ ನೀನು ನಿಜವಾದ ದುಷ್ಟರೇ ಅಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ
ಹ್ಲಾಸಿ ಎಂದು ತಪ್ಪಿಬಿದ್ದನು. ಶಿವನಿಗೆ ಅವೈಶ್ವರ್ಯ
ಗಳೂ ಇವೆ. ಶಿವ ದೂಷಣೆ ಮಾಡಿದವರು ವಿಳು
ಹವನ್ನೆಗಳವರೆಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ "
ಎಂದು ತನ್ನ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕರೆದು " ಈ
ಕಳ್ಳ ಯತಿವನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಬಿಟ್ಟು
ಬಿಡುಬಿಡಿರಿ " ಎಂದಳು.

ಶಿವನು ನಕ್ಕು " ಪಾರ್ವತಿ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶಿವನಾದ
ನನ್ನನ್ನೇ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿಸುವೆಯಾ ? ಇನ್ನ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂತಲೇ ಹೀಗೆ ಯತಿ
ವೇಷದಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇನ್ನ ವಿರಹದಿಂದ
ನಾನು ತುಂಬಾ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ; ಹೊರತು.
ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಾ " ಎನ್ನುತ್ತಾ ಪಾರ್ವತಿಯ
ಕೈ ಹಿಡಿದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನ ಕೈಯನ್ನು ಕೊಡರಿ ಬಿಡಿಸಿ
ಕೊಂಡು ನೋಡಿದಾಗ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಶಿವನೇ ಅವಳ
ಇದ್ದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವಳು ಒಂದು ಚಿಟ್ಟೆ ಹಿಂದೆ
ಸರಿದು ಕ್ಷಮಿಸುವೇಕೆಂದು ಕೈ ಮುಗಿದು, " ದೇವಾ,
ಹೀಗೆ ನಾನು ಹೊರಟು ಬರುವುದು ಛಾವ್ಯವಾಗ
ಬಾರದೆಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ? ಹೀಗೂ
ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಾರದು. ನನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಅನುಮತಿ
ಪಡೆದು, ನನ್ನನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು
ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು "
ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಶಿವನು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ತರದೊಳಿವನು.
ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲ
ಸಿದ್ಧಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ
ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು. ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂತರು
ನಡೆದ ಸಂಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತ,
ಪಾರ್ವತಿಯ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಂತ್ರಾರ್ಥ
ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಅವೀಲಿ ವಿವಾಹದ ಪ್ರಯತ್ನ
ಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಶಿವನು ಕೂಡಾ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಪ್ರಮಥ
ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ, ಮನ್ಮಥನು ತನ್ನನ್ನು ಹೂಬಾಣ
ಗಳಿಂದ ಬೊಡೆದಲ್ಲಿಂದ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಪಾರ್ವತಿಯ
ಮೇಲೆ ಸಂಲಗ್ನವಾದಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಇನ್ನೂ
ತಾನು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ,
ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ
ಬಿಟ್ಟನೆಂದೂ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಧ್ಯಪರ್ತಿತ್ವ ನಡೆಸಲು
ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡೂ ಹೇಳಿದನು.

ಕೊಡಲೇ ನಂದಿಶ್ವರನು. ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಸಪ್ತ
ಮಹರ್ಷಿಗಳನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು
ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಅದರಲ್ಲಿಂದ ಈ ನವನದಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಶಿವರತ್ನನ
ಪಾದುರಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು. "ಪರಮೇಶ್ವರಾ,
ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವೇನೆಂಬುದನ್ನು
ಅಶ್ವನಿ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರೋವೆ"
ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

"ಮಹಾ ಮುನಿಗಳೇ ! ನಾನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು
ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಲು ನಿಶ್ಚಯ
ಸಿದ್ಧನೇ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರ
ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರ ಕುಮಾರಿಯಾದ ಪಾರ್ವತಿ
ಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡುವ ಹಾಗೆ
ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಒಪ್ಪಿಸಿ. ಮುಹೂರ್ತ
ವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ವಿವಾಹವನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಡಬೇಕು"
ಎಂದು ಶಿವನು ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ
ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಹಿಮವಂಶನಿರುವ ಪರ್ವತಗೃಹಕ್ಕೆ
ಹೋದರು. ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ಅವರಿಗೆ ಅವರ
ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರಮಾಡಿ, "ಯಾವ
ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ನೀವುಗಳು ನನ್ನ ಗೃಹವನ್ನು ಬಂದ
ಮಾಡಿದಿರೋ ಹೇಳಬೇಕು. ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ
ನಡೆಯುವವನು ನಾನು" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳು "ಭೋವಂತರಾದ
ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರೇ. ನಿಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟವು ಬಹಳ
ದೊಡ್ಡದು. ಪರಮೇಶ್ವರರೇ ದೇವಿಯೇ ನಿಮ್ಮ
ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.
ಅವಳನ್ನು ಶಿವನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು
ಬಯಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಮದುವೆ
ಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಕೀರ್ತಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತದೆ" ಎಂದರು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು,
"ಅಯ್ಯಾ ಮಹರ್ಷಿಗಳೇ, ಕಾಪು ಕೊಡಾ ಪಾರ್ವತಿ
ಯನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡ
ಬೇಕೆಂತಲೇ ಇದ್ದವು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷು
ಬಂದು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆ
ಂದೊ, ಶಿವನಿಗೆ ಒಂದು ರಾಜ್ಯವಾಗಲಿ, ಸುಖ
ಭೋಗಭಾಗ್ಯಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಸ್ವರಾಜದಲ್ಲಿ
ಭೂತಗಳಾಗಲೊಂದಿಗೆ ಇರುವವನೆಂದೂ, ಹಾವು
ಗಳನ್ನು ಭರಿಸಿ, ಸರಿಯಾದ ಭೋಜನ ಪಾತ್ರೆವಿಲ್ಲದೆ
ಕಪಾಲಗಳಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವವನೆಂದೂ ವಿಚ್ಛರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು
ಹೋದನು. ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಗಳು ಸುಖ
ವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಶಿವನಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು
ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇವೆ.
ಕ್ಷಮಿಸಿ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಪ್ತಮಹರ್ಷಿಗಳು ಬಹಳ
ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ಒಗೆಗೆ ಹೇಳಿಹೋದ ಆ ಭಿಕ್ಷು

ಯಾವನೋ ದುಷ್ಟನಾಗಿರಬೇಕು. ಶಿವಶಾಪವೇ
ಯಾರ ಮದುವೆಯನ್ನು ಕಡಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ
ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿ ಆ ಪರ
ದೇವತೆಯ ಅವತಾರವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡಿರಿ.
“ಇವಳು ಶಿವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ನಿಮ್ಮ
ಕುಮಾರಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂದರು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಸಿಷ್ಠ ಮಹಾಮುನಿ ಮೇನಕಾ
ಹಿಮವಂತರಿಗೆ ಅನರಣ್ಯನೆಂಬ ರಾಜನ ಕಥೆಯನ್ನು
ಹೇಳಿದನು. ಆ ಕಥೆ ಖಸೇಂದರೆ,

ಇಂದ್ರನಾವರ್ತ ಎಂಬ ಪದಿನಾಲ್ಕನೇ ಮನುಷ್ಯನ
ಮಠದಲ್ಲಿ ಅನರಣ್ಯನೆಂಬ ರಾಜನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ
ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ರುಚಿ
ಎಂಬ ಕಪಟಶಾಲಿಯಾದ ಪುರೋಹಿತನಿದ್ದನು.

ಆ ರಾಜನಿಗೆ ಅರು ಮಂದಿ ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದರು.
ನೂರು ಮಂದಿ ಕುಮಾರರಿದ್ದರು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ
ನೂರ ಒಂದನೆಯವಳಾಗಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ಎಂಬ
ಕುಮಾರಿಯೂ ಇದ್ದಳು.

ಪದ್ಮಾವತಿ ಅಸಮಾನ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದಳು.
ಅವಳಿಗೆ ಯೌವನವು ಬರುತ್ತಲೇ ಅನರಣ್ಯ ರಾಜನು
ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯ ಗುಣರೂಪಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ವರನಾದ
ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಆನ್ವೇಷಣೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.
ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಪದ್ಮಾವತಿ ತನ್ನ

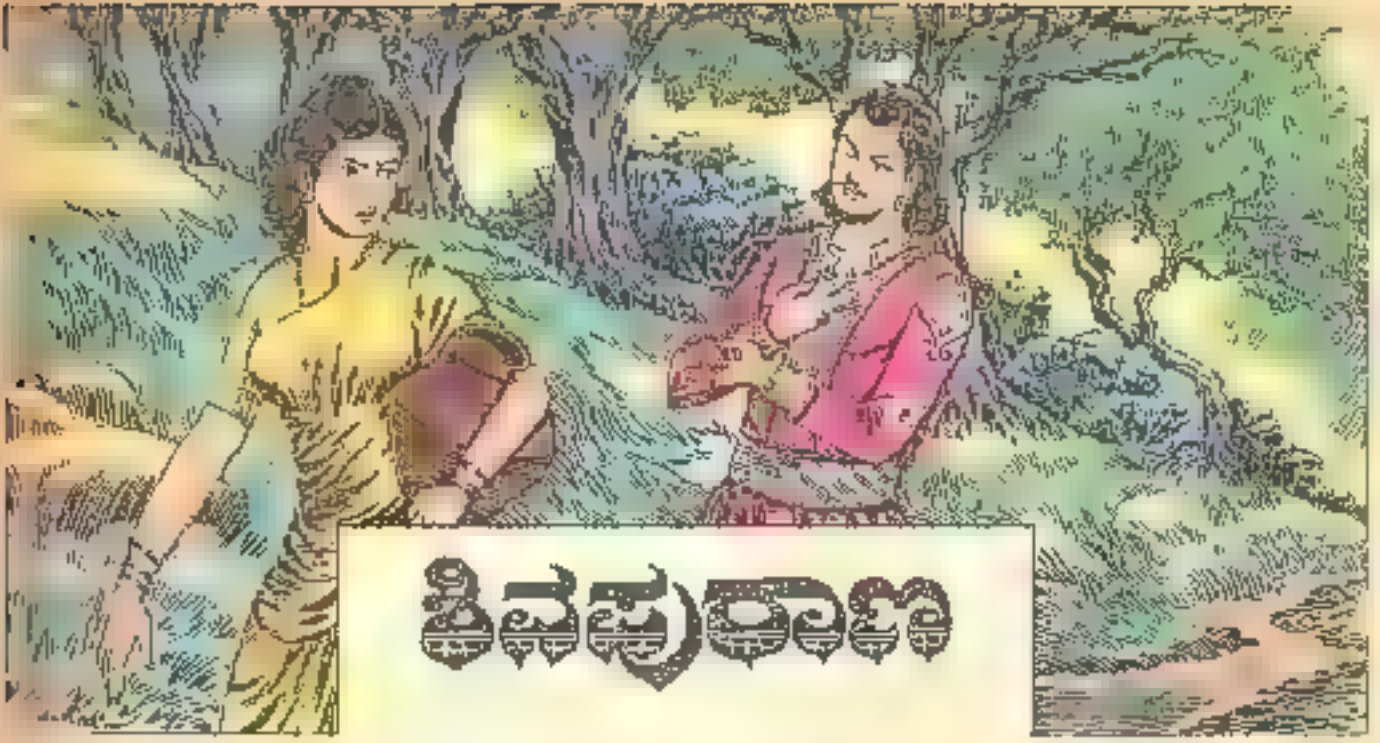
ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರೊಂದಿಗೆ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆಗ ಪಿಷ್ಠಲಾದನೆಂಬ ಮಹಾ
ಮುನಿ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದನು. ಪಿಷ್ಠಲಾದನು
ಸಾಮಾನ್ಯ ಮುನಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವರ್ಧಿಚಿ ಮಹಾ
ಮುನಿಯ ಮಗ.

ಅಂತಹ ಪಿಷ್ಠಲಾದ ಮುನಿ ಪದ್ಮಾವತಿಯ
ಅಂದಚಂದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮೋಹಗೊಂಡನು.
ಅವನು ಸೀದಾ ಅಪರಣ್ಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತನಗೆ
ಪದ್ಮಾವತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
ರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಜನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ.
ರತೀದೇವಿಯಂತಹ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ವಸಿಷ್ಠ
ನಂತಹ ಯಾವ ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೋ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು
ಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಈ ಮುದುಕ ಮುನಿ
ಕಿತ್ತು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ! “ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ
ಕೊಡಲಾರೇನು” ಎಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿ
ಬಿಟ್ಟರೆ, ಕಿಟ್ಟ ಶಾಪ ಕೊಟ್ಟು ಮತ ನಿರ್ಮೂಲ
ಮಾಡಿದರೂ ಮಾಡಿದನೇ!

ಹೀಗೆ ರಾಜನು ಸಂಶಯಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ರಾಜ ಪುರೋಹಿತರೂ, ವಂಶಿ
ಗಳೂ ಅನರಣ್ಯ ರಾಜನಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬರುವಂತೆ
ಒಂದು ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಕೌಮಾರಿಯ ವಿವಾಹದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಾ ವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅನರಣ್ಯನಿಗೆ, ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಹೇಳಿದರು :

“ಮಹಾರಾಜಾ, ಪದ್ಮಾವತಿಯಂತಹ ಸ್ತ್ರೀ, ಈ ಮಹಾಮುನಿಯಂತಹವನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಲು ಒಪ್ಪಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಈತನು ಯೋಧ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ಕುಲಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ ರಾಗಿರುವವನು. ಅಂತಹ ಮಹನೀಯನಿಗೆ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ದಾನಮಾಡುವುದು ಒಪ್ಪದೊಡ್ಡ ಒಗ್ಗಾಯವಾಗಿದೆ. ಶುಭಕಾರ್ಯವೂ ಹೌದು. ಆತನನ್ನು ಪದ್ಮಾವತಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಆಕೆ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿ ಒಪ್ಪುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅವಳು ಒಪ್ಪದೇಹೋದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಈ ಮುನೀಶ್ವರನು ಹೊರಟುಹೋಗುವ ನಿದಿರು ನಂಬೋಣ.”

ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅನರಣ್ಯನಿಗೆ ಯೋಧ ಕುಲದ ಧಾರ ಹಗುರಾದಂತೆ ತೋರಿತು. ಪಿಪ್ಪ

ಲಾದ ಮಹಾಮುನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ಆತನನ್ನು ವರಿಸಲು ತನ್ನ ಅಂಗೀಕಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಮಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅನರಣ್ಯರಾದನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ವಿವಾಹಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ಕೀರ್ತಿ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡನು.

ವಿವಾಹವಾದ ಮೇಲೆ ಪಿಪ್ಪಲಾದನು ಪದ್ಮಾವತಿಯನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕುಷ್ಮಾ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕೋದನು. ಕುಷ್ಮಾರಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅನರಣ್ಯನು ಕೂಡಾ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನು ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ತನ್ನ ಐದು ಮಂದಿ ಪತ್ನಿಯರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕುಮಾರಿ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಾನಪ್ರಸ್ಥಾಶ್ರಮ ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಒಂದುದಿನ ಪದ್ಮಾವತಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಲು ನದಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ಧರ್ಮದೇವನು ನದಿಮಂತ್ರನಂತಹ ಯುವಕನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು,

“ಸುಂದರೀ, ನಿನ್ನ ಈ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ತ್ಯವವಾದ ಗಂಡನು ನಾನೇ. ಆ ಮುದುಕ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿರುತ್ತ, ನಿನ್ನ ಯೌವನವನ್ನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುರಿದ ಬೆಳುದಿಂಗಳ ಹಾಗೆ ಹಾಳುಮಾಡದೆ, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಹಾರಾಣಿ ಯಾಗಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬದುಕು. ನನ್ನ ಹೊಣೆಗೇಣ” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ವದ್ವಾವತಿ ಅತ್ಯಂತ ಆಗ್ರಹಾ ಪೀಶಗೊಂಡು, “ಮೋಹಾಂಧನೇ! ನನ್ನ ಪತಿ ಯನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದ ನೀನು ಕ್ಷಯಿಸಿ ಹೋಗು” ಎಂದು ಶಪಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಧರ್ಮದೇವನು ಬೆದರಿಬಿದ್ದು, “ಆಮ್ಮಾ, ನಾನು ಯಾವ ರಾಜನೂ ಅಲ್ಲ. ಧರ್ಮದೇವನು, ನಿನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಶಾಪವನ್ನು ಉಪಸಂಹರಿಸಿಕೋ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ವದ್ವಾವತಿ ಕೂಡಾ ಕೋಪದಿಂದ ದುಡುಕಿ ಶಪಿಸಿ ದುದಕ್ಕೆ ನೊಂದಿಸಿಕೊಂಡು, “ಶಾಪವನ್ನು ಉಪ ಸಂಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಅದರೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಿನಗೆ ಆ ಶಾಪವು ಫರಿಸದಿರಲಿ. ನೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಒಂದೊಂದು ಯುಗ ದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪಾದವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಸಂಪರಿಸಿಕೊಂಡಿರು ಧರ್ಮದೇವಾ” ಎಂದಳು.

ವಸಿಷ್ಠನು ಹೀಗೆ ವದ್ವಾವತಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, “ಮೇನಕಾ, ಹಿಮವಂತರೇ! ನೀವು ಕೂಡಾ ಅನರಣ್ಯನು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ, ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯ ಇಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಆ ಪರಮ ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ನಿಶ್ಚಿತರಾಗಬಿಡಿರಿ” ಎಂದನು.

ಈಗ ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂತರು ತೃಪ್ತರಾದರು. ಮೈನಾವತೀ ಮೊದಲಾದ ಬಂಧುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಸುಮುಖರಾದರು.

ಆಗ ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂತರು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಅರುಂಧತೀ ವಸಿಷ್ಠರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟು, “ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ಪ್ರಕಾರವೇ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡೋಣ. ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಶಕ್ತ ಮುಹೂರ್ತ ವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಹೇಳಿಹೇಳಿ” ಎಂದರು.

ಅರುಂಧತಿ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಲೋಕಮಾತೆ ಯಾಗುವಂತೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದಳು. ಮಾಘ ಶುದ್ಧ ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನ. ಅರ್ಧ್ಯಾ ವಸ್ತತ್ರದಲ್ಲಿ ವೃಶ್ಚಿಕ ಲಗ್ನದಲ್ಲಿ ಬೆಳಂಜಾಮದಲ್ಲಿ ಮುಹೂರ್ತ ವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರ ವಿವಾಹವು ನಿಶ್ಚಯವಾದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಇಷ್ಟು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಸದ್ರ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಶಿವನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಒಂದು, ಹೋದ ಕೆಲಸವು ಶುಭಕರವಾಗಿ ಅನುಕೂಲವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಮೊದಲ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಇಂದ್ರಾದಿ
ಗಣವು ನಿಯಮಿತವಂತೆ ಹೇಳಿ ಸಭಾಪೀಠಗಳು
ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಶಾರ್ವತಿಯ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿಶಾಖು
ಗಲ್ಲಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯತೊಡ
ಗಿತು. ಹಿಮವಂತನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮೂಲಕ
ಮೂಡಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದನು, ಬಂಧು
ಬಳಗದವರಿಗೆ ಶುಭಾಹ್ವಾನಗಳು ಹೋದವು.
ಶಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು
ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಮುತ್ಸೇದೆಯರಲ್ಲರೂ ಬಂದು
ಸೇರಿದರು.

ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತ ನೋಡಿ ಶಾರ್ವತಿಗೆ
ದೂರಗಳ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದರು. ಪಟ್ಟಿಯ ಸೀರೆ
ಯನ್ನು ಉಡಿದರು. ಆಭರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿ
ಗಿಳಿದು, ಕನ್ನೂರಿಯ ತಿಲಕವಿಟ್ಟು ಹೂಮುಡಿಸಿ
ನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಪುನುಗು, ಹವ್ವಾದಿ, ಹರಿಹರದನ
ಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರು. ಅಂದವಾದ ಪುಷ್ಪಹಾರವನ್ನು
ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ಶಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಗಳ
ನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು.

ಶಾರ್ವತೀ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆಹ್ವಾನ
ಗುಣಿತ ಹಿಮವಂತನ ಬಂಧುಮಿತ್ರ, ಬಳಗದವರೆಲ್ಲಾ
ಗುರುತುಂಬ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಕೂಡಿದರು.
ಅವರು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ತಾಮರೆ ಪುಷ್ಪ
ಗಂಧಕ್ಕೂ, ಮತ್ತು ಹವಳ, ಮಾಣಿಕ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಾಣಿಕೆ
ಗಳಾಗಿ ತಂದರು. ಬೇರೆ ಐವರೂ ರಾಜರು
ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗಳನ್ನೂ, ಚಂದನ ಮೊದಲಾದ ಸುಗಂಧ
ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ, ಮಧ್ಯಾಸನಗಳನ್ನೂ, ಸೈಂಧವಾಶ್ವ
ಗಳನ್ನೂ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡಲು ತಂದರು. ಹಿಮ
ವಂತನು ಆ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಆತಿಥಿ
ಗಳಿಗೆ ಗೌರವ ಮಯೋದನಗಳನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಸರಿಸಿ
ಬಂದವರಿಗಲ್ಲಾ ಸಕಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಂದ

ಕೂಡಿದ ಬಿಡದಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಟ್ಟನು. ಅನ್ನ
ದಾನಗಳೂ, ಭೂರಿ ಭೋಜನಗಳೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ
ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ
ಸಡಕೋತ್, ಸಂಭ್ರಮ, ಸಡಗರ.

ಬಂದವರಿಗಲ್ಲ ಬಿಡದಿಗಳ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೂ,
ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಹಿಮ
ವಂತನು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದನು.
ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನ ವಿಸ್ತಾರ ಪ್ಲೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ
ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪವು ನಿರ್ಮಾಣಗೊಂಡಿತ್ತು. ಹಿಮ
ವಂತನಿರುವ ಹಿಷಧೀಪುರವು ಆತ್ಮದ್ವೈತವಾಗಿ ಅಲಂ
ಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಶೈಲಾದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಹಿಮವಂತನು ಕಳುಹಿಸಿದ
ಅಗ್ನಿಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆದದ್ದೋಡು, ಸಂತೋಷ
ದಿಂದ ವಾದಯುದೇವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ನಾರದನನ್ನು
ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಹಿಮವಂತನನ್ನು ನೋಡಿ,
"ನಾರದಾ, ಇನ್ನು ಐದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಹಿಮ

ಪಂತನ ಕುಮಾರಿ ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ಘಾತುತ್ವದೆ. ವ್ಯವಧಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವೇ ಇದೆ. ನೀನು ಕಾಮಗಮನ ಉಳ್ಳವವಾದುದರಿಂದ, ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿರುವವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕುಬೇರನೇ ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಗೆ ಎನಗನು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಬೇಕೋ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಅವರವರಿಗೆ ಹೇಳಿಡು. ನಾನು ಕೇವಲ ಬೋಲಾಶಕರನಾದುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದೇ ಸುಗ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ನಾರದನು ಸಂಕೋಪದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಶಿವನ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಹೊರಟನು. ಬ್ರಹ್ಮ, ಎಷ್ಟು ದೇವೇಂದ್ರಾದಿಗಳೊಂದಿಗೂ, ಭೂಲೋಕ ನಾಗ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿರುವವರೊಂದಿಗೂ "ಮಾಘ ಶುದ್ಧ ಎಕಾದಶಿಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೊಂಟು ಕುಂಭಮುಹೂರ್ತ

ದಲ್ಲಿ ಶಿವವಾರ್ಷಿಕಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಧಿಪುರದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ನಡೆಯಲಿದೆ, ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ನಡೆಯಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಶಿವನು ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ನಾರದನು ಕರೆಕೊಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ನಾರದನು ಕುಬೇರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಅವನಿಂದ ಮದುವೆಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಸಾಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಹೀಗೆ ಶಿವನಿಂದ ಆಹ್ವಾನಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬ್ರಹ್ಮನು ಪುರೋಹಿತನಾಗಿ ಬಂದನು. ವಿಷ್ಣು ಬಾನಯ್ಯನ ವಾತ್ರ ಪುನಿಸಿದನು. ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳೂ ಮುಖಗಳೂ ವಿವಾಹ ವೇದೋತ್ಸವದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ರೂಪತೆ ನಿರ್ಣಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಆ ಮುಹೂರ್ತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗರುಡ, ಗಂಧರ್ವ, ಯಕ್ಷಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಸಪ್ತ ಮಾತೃಕೆಯರೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸರಸ್ವತಿ, ಶರಣ, ಅರುಂಧತಿಯರಂತಹ ಪುಷ್ಪ ಪತಿವ್ರತೆಯರೂ ಶಿವನಿಗೆ ಮಂಗಳಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಲು ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಮುಹೂರ್ತವಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಮುಹೂರ್ತ ದಲ್ಲಿ ಗರುಡ, ಗಂಧರ್ವಸ್ತ್ರೀಯರು ಮೊದಲು ಶಿವನಿಗೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಯಕ್ಷಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಸಪ್ತಮಾತೃಕೆಯರೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸರಸ್ವತಿ, ಶರಣ ಮೊದಲಾದ ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಶಿವನಿಗೆ ಮಂಗಳಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದರು. ಪರಿಚಂದ ನಾದಿಗಳನ್ನು ಪೂಸಿ, ಶಿವನನ್ನು ಮದಮಂಗುಣನಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿದರು. ಗೌತಮ, ಅಶ್ವಿ, ಭೃಗು ಮೊದಲಾದ ಮುಹೂರ್ತಗಳು ಶಿವನ ಬಲಗೈಗೆ ಪಾಸೋಳ್ಳ ವಾಗಿ ದೀಕ್ಷಾಬಂಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಕುಮಾರ ಪೂಜೆ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ದಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರು.

ಶಿವನಾಯ ಬ್ರಹ್ಮನ ಆದೇಶದಂತೆ ಶಿವನು ತನ್ನ ಕಡೆಯವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯಗಳು ಮೊಳಗುತ್ತಿರಲು, ವೃತ್ತಗೀತೆಗಳು ನಡೆ

ಯುಕ್ತಿರಲು ಓಪಧೀಪುರಕ್ಕೆ ದಿಬ್ಬಣ ಹೊರಟನು. ಕೈಲಾಸದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಶುದ್ರಗಣನಾಯಕರುಗಳನ್ನು ರಿಸಿ, ಉಳಿದ ಪ್ರವಂಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊರಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ನಂದೀಶ್ವರನು ದಿಬ್ಬಣದೊಂದಿದ್ದನು. ಎರಳದ್ರನೂ, ಚಂಡೀಶ್ವರನೂ, ಭೈರವನೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಟರು.

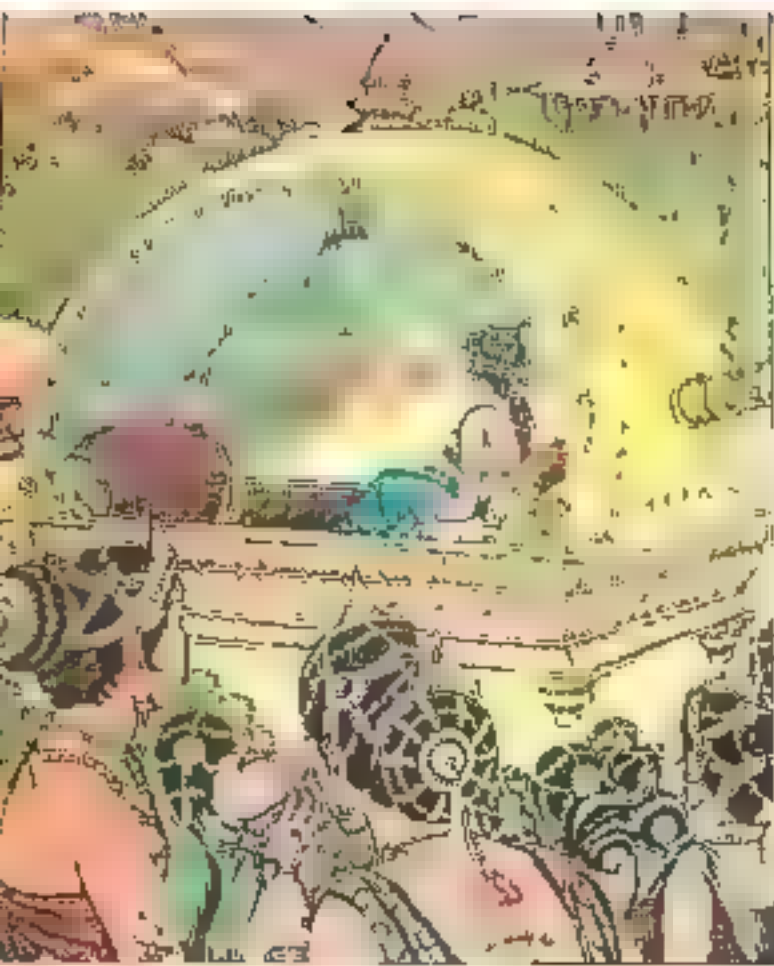
ಮದುಮುಗನಾದ ಶಿವನನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಜರಾವತದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಪ್ತನು ಸರಸ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹಂಸದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಗರುಡನ ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣುವೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಅಲಂಕೃತ ರಾಗಿದ್ದರು. ಶಟಯೂ ಇಂದ್ರನೂ ಕದಂಬ ರತ್ನಿಯೂ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ವಿರಳೊಂದಿದ್ದರು. ಕುಬೇರನು ಸಮಾಧಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಶಿವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಋಷಿಪತ್ನಿಯರೂ ದಿವ್ಯ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿಮಾನದ ಮೇಲೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಪರಮ ವೈಭವದಿಂದ ಗಂಡಿನ ದಿಬ್ಬಣವು ಬಗರವನ್ನು ಸಂವೀಚಿಸುತ್ತಿರಲು, ಹಿಮವಂಶನು ತನ್ನ ಪುರೋಹಿತನಾದ ಗರ್ಗ ಮಹಾ ಮುನಿ ಯನ್ನೂ, ಮೇನಕೆಯನ್ನೂ, ಕುಮಾರರನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಮೇಲತಾಳಗಳಿಂದ ಇದಿರಾಗಿ ಒಂದು, ಎರಡು, ವಿಶ್ವಸ್ತಿ, ದೇವೇಂದ್ರಾದಿಗಳಿಗೂ ಋಷಿ ಗಳಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಶಿವನ ಪಯದೆ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನಿಂತುಕೊಂಡು, "ಸರ್ವೇಶ್ವರನಾದ ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಾಗಿ ನಾನು ದೊಡ್ಡವನಾದೆನು. ಮದುಮುಗನಾಗಿ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ನಿನಗೆ ಸತ್ಕಾರ. ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಧಾರೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ನೀನು ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಪಂಚಮ ಪವಿತ್ರವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅವನು ಶಿವನನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರೆದು ತಂದು, ವಟ್ಟ ಪಶ್ತಗಳನ್ನೂ, ಗಂಧಭುಷ್ಪ ತಾಂಬೂಲ ಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ಉಳಿದೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹಾಲು ಮತ್ತು ಸಮಯಾದ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಶ್ರಮ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೊಗಸಾಗಿ ಚಾಮರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಹಿಮವಂಶನ ಪಕ್ಷದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಶಿವನನ್ನು ಮೋಡಿ, "ನಮ್ಮ ವಾರ್ವತಿ ಅದೃಷ್ಟವಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಕೋಟಿ ಪುನ್ಯಧರಿಗೆ ಸಮಾನನಾದ ಗಂಡನು ಅವಳಿಗೆ ಲಭಿಸಿದನು. ಅವಳ ಪುಣ್ಯ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದೋ!" ಎಂದೆಕೊಂಡರು. ಮೇನಕೆ ಶಿವನ ಪಯದೆ ಕೈಗಳನ್ನು ಮುಗಿದು, "ಸದಾಶಿವಾ, ಯಾರೋ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಂದೇಹ ತಾಳಿದ್ದರೂ, ನಿಂದಿಸಿ ದ್ದುಂಟು. ನಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಾ. ನಾವು ಮಾಡುವ ವರಪೂಜೆಗಳನ್ನು

ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಶಿವನ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಎವಾಹ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ದೊಡ್ಡ ಮುಕ್ತಿಯಾದವರು ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಶಿವನನ್ನು ಹರಸಿದರು.

ದಾರಿಯುಧ್ಧಕ್ಕೂ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಬೆಲ್ಲಬಟ್ಟೆ, ಮುತ್ತುಗಳನ್ನೂ, ಅಕ್ಷತೆಗಳನ್ನೂ ಬೆಲ್ಲದರು. ಹೀಗೆ ಶಿವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿಸಿ, ವರಭೂಷೆ ಮಾಡಿದರು. ಮದುವೆಗನೊಂದಿಗೆ ಒಂದ ಮಹಾ ಪರಿವಾರದವರಾಗಿ ಯಾವ ಕೊಠಡಿಯೂ ಬಾರದಂತೆ ಉಳಿದವರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕುಲಾಚಾರದಂತೆ ಪಾರ್ವತಿ ಅಂಬಿಕಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆ ದೇವಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದಳು. ಅಮೇಲೆ ಮುಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಬಾಗುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಒಳಗೆ ಅವಳ ಒಂದೆ ಮುಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಪರಿವಾರವಿರಲು, ಪಾರ್ವತಿ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನೇರಿದಳು. ಆಗ ದೇವತೆಗಳು

ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇವಳು ಪರದೇವತೆಯೇ ನಿಜ. ಇವಳ ಈ ದಿವ್ಯವಿವಾಹದಿಂದ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ಗಲೆಲ್ಲಾ ಕೀರಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ" ಎಂದುಕೊಂಡರು.

ಮುಹೂರ್ತದ ವೇಳೆ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಪಾರ್ವತಿ ಅಂಬಿಕೆಯ ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರಲು, ಶಿವನನ್ನು ಐರಾವತದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಮೊದಲು ಶಿವನನ್ನು ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪ ದೊಳಗಿನ ಪೀಠದಲ್ಲಿ ಪುರೋಹಿತರು ಕೂಡಿಸಿದರು. ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ಅಳಯದ ಕಾಲುಕೊಳೆದು, ಆ ನೀರನ್ನು ತಮ್ಮ ಶರೀರಿಗೆ ಚೆದುಕೊಂಡರು. ಅಮೇಲೆ ಉಭಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಪುರೋಹಿತರುಗಳು ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರಿಂದ ಕನ್ಯಾದಾನ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರು ಪರಸ್ಪರ ಮಾಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಶಿವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿಯ ಕೈ ಸೇರಿ ಪೂಜೆಗ್ರಹಣವಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರ ವಿವಾಹವು ಅತ್ಯಂತ ವೈಭವದಿಂದ ನೆರವೇರಿತು. ಊಟ ಉಪಾಚಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಆದ ಮೇಲೆ ದೇವತೆಗಳು ಶಿವನ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಿವಾಸಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಶಿವನು ಅನೇಕ ದಿವಸಗಳ ವರಗಿ ಹಿಮವಂಶನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಾಯಿತು. ಹಿಮವಂಶನ ಕಡೆಯವರು ಮಾಡುವ ದೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಮೇಲೆ ಶಿವನು ತಾನು ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವೆನೆಂದು ನಂದೀಶ್ವರನ ಮೂಲಕ ಹಿಮವಂಶನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಸನ್ನಿಹಿತ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವಳಿಗೆ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಮಂಚಾರಿಕೆಯನ್ನೂ, ಸ್ವಹೋಮಕರಣಗಳನ್ನೂ, ಅವಳ ಮಾಯ

ಬಾಗಿರ್ದ ಸಿಂಹವನ್ನೂ ಒಳವಳಿಯಾಗಿ ಶಿವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, "ಪರಮೇಶ್ವರಾ, ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೋಡಿಕೋ!" ಎಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡರು. ಹಿರಿಯ ಮುಕ್ತೈದೆಯರು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

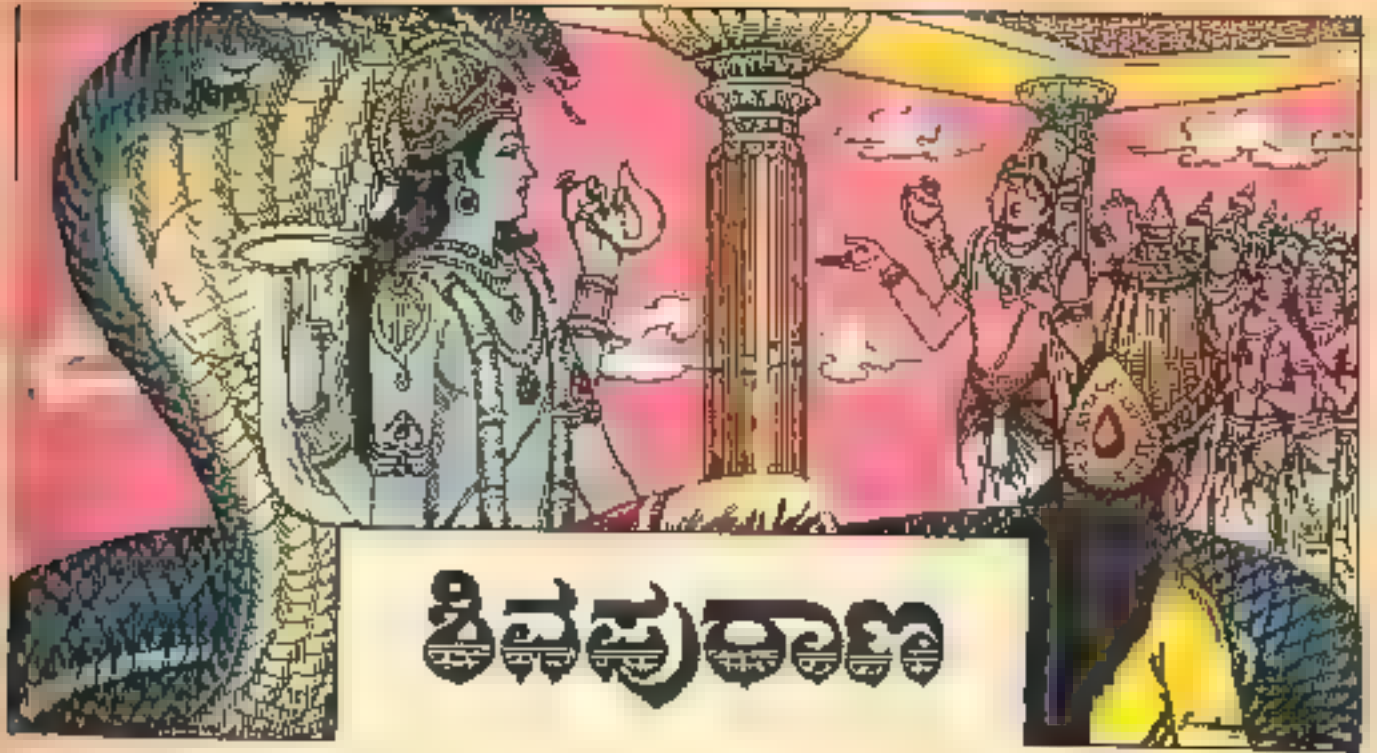
ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರರ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ತುಭ ಮುಹೂರ್ತವಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ದಿನ ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಯೆಗೂ ಶಿವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಿರಣಗಳು ನಡೆದುವು, ಅದು ಮರಗೂ ಶಿವನೊಂದಿಗಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಕುಬೇರ ಮೊದಲಾದ ನಿಕಟವರ್ತಿಗಳು ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಶಿವನ ಅನುಜ್ಞೆ ಕೇಳಿದರು. ಶನ್ನ ಅಶ್ವಾನದಂತೆ ಒಂದ ಆವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಶಿವನು ಶತ್ರು ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗೌರವಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಪಾರ್ವತಿಯು ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಒಂದ ಅತಿಥಿಗಳಿಲ್ಲಾ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಶಿವನು ನಂದೀಶ್ವರ ನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದು, "ನಾನೂ ಪಾರ್ವತಿಯೂ ವಿಶ್ರಾಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಬಳಲಿಕೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆ ಮಂದಿರವನ್ನು ಒಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಲಾಕರಿಸಿದು" ಎಂದನು.

ನಂದೀಶ್ವರನು ಶನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಹಾ ಸೌಧವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಇಡೀ ಸೌಧವನ್ನು ಶುಭ್ರಗೊಳಿಸಿ ಪನ್ನೀರಿನಿಂದ ತೊಳೆದನು. ಜವ್ವಾದು ಮೊದಲಾದ ಪರಿಮಳವಸ್ತುಗಳಿಂದ, ಮುತ್ತುಗಳ ಮಾಲೆಗಳಿಂದ, ಪದ್ಮಗಳ ರಂಜವಲ್ಲಿಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿದನು. ಹವಳಗಳ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಹೆಸತೂರಿತಾ ತೆಲ್ಲಗಳನ್ನು ಹಾಸಿದನು. ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಸುಂದರವಾದ ಚಿತ್ರ ವಿಚಿತ್ರ ಪಟುಗಳನ್ನು ತಗಲಿಸಿದನು. ಪಾನೀಯಗಳನ್ನೂ ಬಗೆಬಗೆಯ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಮೂವುಗಳನ್ನೂ ಇರಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದನು. ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರ ತಯ್ಯಾಗೃಹವು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಯಿತು.

ಆಮೇಲೆ ಶಿವನು ನಂದೀಶ್ವರನೇ ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ, "ನಾವು ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ತಯ್ಯಾ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಯಾರನ್ನೂ ಬಿಡಬಾರದು. ಭವನದ ಸುತ್ತಲೂ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಾರ್ವತಿಯು ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಸೌಧದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರು ದಾಂಪತ್ಯ ಸುಖದಲ್ಲಿ ತೇಲಾದ ತೊಡಗಿದರು. ಶಿವಗಣಾದಿಗಳು ಕಟ್ಟಿಚ್ಚರದಿಂದ ಶಿವಮಂದಿರವನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರ ವಿವಾಹವು ನಡೆದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಭಾರ ಇಳಿಸಿದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಶುಭ ಫಲದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ, ದಿನಗಳು ಕ್ರಮಿಸಿದಂತೆ ತಾರಕಾಸುರನ ಭಯವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬರತೊಡಗಿತು. ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರು ಇನ್ನೂ ನೂತನ ದಂಪತಿಗಳಂತೆಯೇ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವತೆಗಳು ಸಂತಸಗೊಂಡು ಬಂದರು. ಕಡೆಗೆ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ದಿನ ಬ್ರಹ್ಮನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, "ಓ ಪಿತಾಮಹಾ! ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ವರಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಿ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸರಳ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಾಲ ಹೀಗೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರ ಕಲ್ಯಾಣದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದೆಂದು ನೋಡಿದರೆ ಅದೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ತಾರಕಾಸುರನು ಸತ್ತ ಹೊರತು ನಮಗೆ ಬೆಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವೇ ವಿನಾದರೂ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟವನೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದರು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವರೊಂದಿಗೆ, "ನಾನು ತಾರಕಾಸುರನಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ ಮಹಾ ನಿಜವೇ. ಅವರಿಗೆ ವರಗಳನ್ನು ಕೊಡದಿರಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಒಳ್ಳೆಯವರಾದರೂ, ಕೆಟ್ಟವರಾದರೂ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮೇರೆ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಿರಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಕೆಟ್ಟ ಉದ್ದೇಶದವರೆಂದುಕೊಂಡು ವರ ಕೊಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ, ಅವರ ತಪ್ಪಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಬೆಂಕಿ ಲೋಕಗಳನ್ನು ದಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂಥವು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಅವರು ಕೇಳುವ ವರವನ್ನು ಕೊಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ವರಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವರು ಲೋಕಗಳನ್ನು ಹೀಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಬನ್ನಿ, ನಾವಿಗ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳೋಣ" ಎಂದನು.

ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಾರಕಾಸುರನು ಕೊಡುವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕುರಿತು

ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಮಹಾವಿಷ್ಣು ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ "ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಮಹಾ ದೇವತೆಗಳಾದರಷ್ಟೆ? ಅವರಿಗೆ ಕುಮಾರನು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿರ ಕಷ್ಟಗಳೂ ತೀರಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಕಾಲವು ಕೂಡಿ ಬರ ಬೇಕಲ್ಲವೆ?" ಎಂದನು.

"ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರ ದಾಂಬತ್ಯವು ಪ್ರಾರಂಭ ವಾಗಿ ಬಹಳ ಕಾಲವಾಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಚಿಂತೆಯೇ ಶಿವನಿಗೆ ಇರುವಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಬಂದು ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ ವಮ್ಮ ಗೋಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಹ ಫಲಕೆಯಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದು ದೇವತೆ ಗಳು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು.

ವಿಷ್ಣು ಅವಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ, ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಕೈರಾಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಕೈರಾಸದಲ್ಲಿ ಶಿವ ಭವನದ ಸುತ್ತಲೂ ನಂದೀಶ್ವರನು ತಿರುಗಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಗಣಗಳೂ

ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಷ್ಣು ನಂದೀಶ್ವರನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಪಾವು ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಡು" ಎಂದನು.

"ವನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಬಿಡಬಾರ ದೆಂದು ಶಿವನ ಆಜ್ಞೆ. ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕಾದುದು ನಮ್ಮ ವಿಧಿ" ಎಂದನು ನಂದೀಶ್ವರ.

ವಿಷ್ಣು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದನು. ದೇವತೆಗಳು ಏನೂ ತೋರದೆ ಮುಖ ಬಾಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಏಕದ್ವಾರಿ ಬಂದರೋ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ವಿಫಲ ಬಂದಿತು. ಆದುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣು ದೇವತೆ ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀವುಗಳು ಪಾರ್ಥಿವ ಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಮಾಡಿ ಶಿವಪೂಜಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ ಪೂಜಿಸಿ. ಅದರಿಂದ ಶಿವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ದರ್ಶನ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅದರಂತೆ ದೇವತೆಗಳು ಮಗ್ನನಿಂದ ಪಾರ್ಥಿವ ಲಿಂಗವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ, ಪೂಜಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರ

೧೦೩. ಬೋಡಬೋವಬಾಡಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ
"ಉರ ಉರ ಮಹದೇವ ಶಂಭೋ!" ಎಂದು
ಗಬ್ಬಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದರು. ಅವರ ಕೂಗು ಎಲ್ಲಾ
ಒಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸೇರಲೊತ್ತಿತ್ತು.

ಸೋತಪ್ರತಿಯನಾದ ಶಿವನು ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ,
ಸದಾ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ದೇವತೆಗಳೇ,
ಪ್ರಕ್ಷೀಕ ಹೀಗೆ ಕೂಗಿ ಕರೆದಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

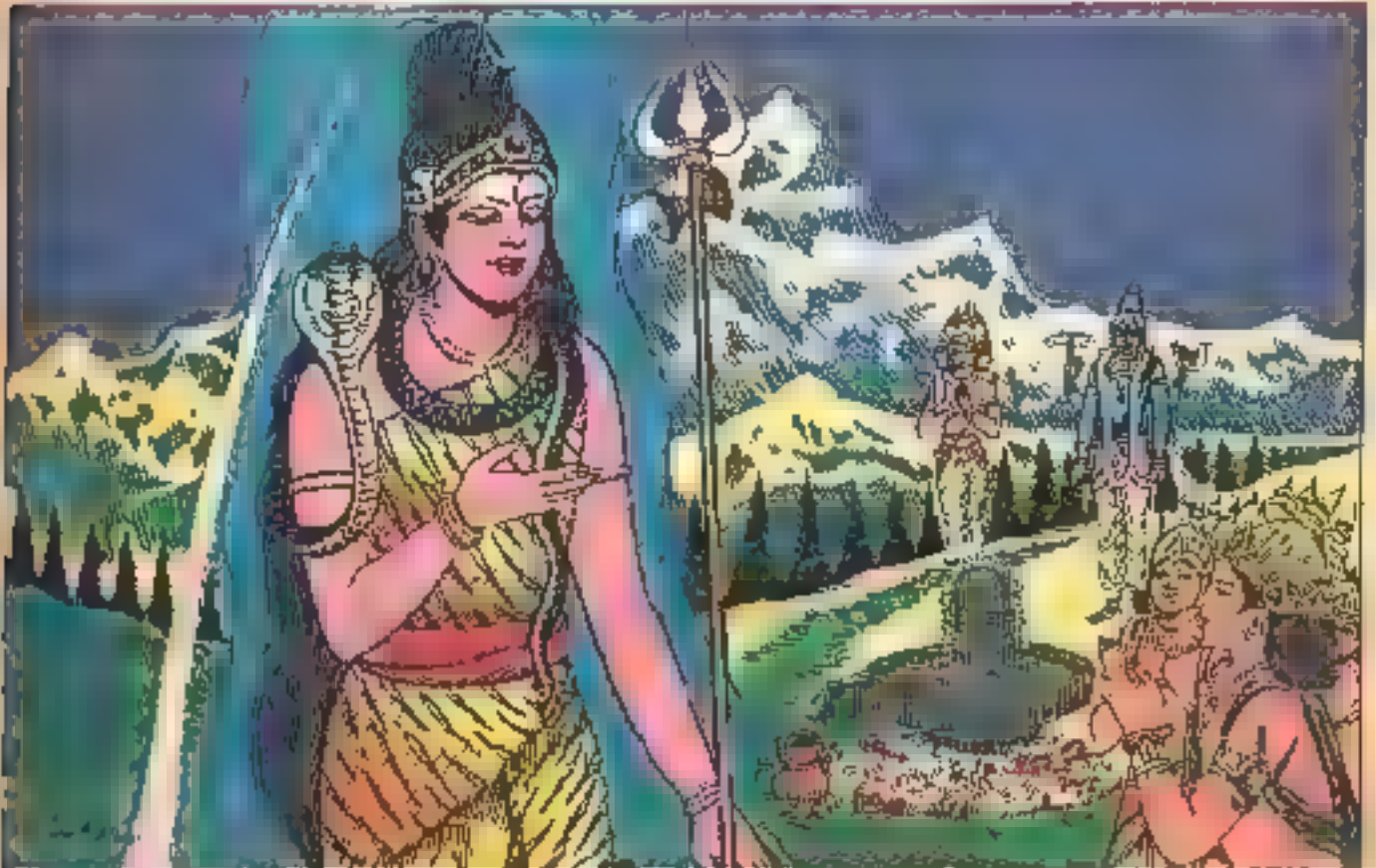
ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾದವರು ಅವನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು,
"ಅಯ್ಯೋ ಪರಮೇಶ್ವರಾ! ತಾರಕಾಸುರನ
ಕೃತ್ಯಯೋಗಗಳು ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿವೆ. ಯಜ್ಞ
ಬ್ರಹ್ಮಗಳೂ ನಡೆಯದಂತೆ ಮಹಿಳೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಾ
ವಧವಾಗಿ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಾನೆ. ತಾರಕಾಸುರನನ್ನು
ಕೊಲ್ಲಲು ನಿನ್ನ ಅಂಶದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು
ವಂತಹ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಕರುಣಿಸು ಈವಾ!"
ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಿವನು ಅಭಯ
ರಸಪನ್ನಿತಿ "ಬಿಂತಿಸಬೇಡಿರಿ. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನಿಮ್ಮ

ಕಷ್ಟ ಕೀರುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಳುಹಿ
ಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಶಿವನು ತನ್ನ ಅಂಶದಿಂದ, ಮೂರ್ಛ
ಶಿರ, ಪಶ್ಚಿ, ಧನಿಷ್ಠಾ, ನಕ್ಷತ್ರ, ವೃಶ್ಚಿಕ ಲಗ್ನದಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಆ ಬಾಲನಿಗೆ
ಅರು ಮುಖಗಳು, ಹನ್ನೆರಡು ಕೈಗಳು ಇದ್ದುವು,
ಶರೀರವು ವಜ್ರ ಸದೃಶವಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ವಾಯುದೇವನು ಹೊತ್ತು
ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗಂಗಾತೀರದ ಹುಲ್ಲುಗಳ ನಡುವೆ
ಇರಿಸಿದನು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅರು ಮಂದಿ ಮುಖ
ಪತ್ತಿಯರು ಗಂಗಾತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅರು ಮುಖಗಳ
ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅಗಲೇ ಅವರೆಲ್ಲ
ರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ತನ್ನವು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು. ಶಿವ ಬಾಲನು
ಅರು ಮುಖಗಳಿಂದ ಅರು ಮಂದಿ ತಾಯಿಬಾಕ
ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿದನು. ಈ ಆದ್ಭುತ ಬಾಲನನ್ನು
ನೋಡಿ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು.

ಸ್ವತಃ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನೇ ಬಂದು ಅರು ಮುಖಗಳ
ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಚಾತ

ಕರ್ಮ, ನಾನುಕರಣಗಳನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಪುರುಷನೇ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ. ಅವನಿಗೆ ಪಣ್ಣಾವಿ ನೆಂದೂ, ಸ್ಕಂಧನೆಂದೂ, ಗುಹನೆಂದೂ ಅನೇಕ ಹೆಸರುಗಳು ಬಂದವು. ಹಂಚಿಗಳೂ ದೇವತೆಗಳೂ ಆ ಬಾಲನನ್ನು ನೋಡಿ ಹರಸಿದರು.

ಮುನಿ ಪಕ್ಷಿಯಾರು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯೊಂದಿಗೆ. "ಅಪ್ಪಾ, ಪಾವು ನಿನಗೆ ಹಾಲುಗಡಿಸುವೆಂಬುದ ರಿಂದಲೋ ಎನ್ನೋ, ನಮ್ಮನ್ನು ನಮ್ಮ ಪತಿಗಳು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಮಗೆ ಇನ್ನು ಬಾರು ದಿಕ್ಕು? ನೀನೇ ಹೇಳಿವಾ" ಎಂದರು.

"ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಗನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನೀವುಗಳು ಪನ್ನ ತಾಯಿಗಳಾದಿರಿ. ಮತ್ತೇಕೆ ಚಿಂತೆ? ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ವನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದುಬಿಡಿರಿ" ಎಂದನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ.

ಅಮೇರೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ದಿನದಿನ ಪ್ರವರ್ಧನ ಮಾನಸಾಗುತ್ತ ಬೆಟ್ಟಗಳ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಆಡುತ್ತ,

ಸಿಂಹಗಳನ್ನೂ, ಹುಲಿಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ತನ್ನಪ್ಪ ಪ್ರಕಾರ ಅಡಿಸುತ್ತ ಸವಾರಿಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಶಿವನ ಬಿಲ್ಲು ದೊರಕಿತು. ಆ ಬಿಲ್ಲಿನ ಪ್ರಭಾವವೇನೆಂದು ನೋಡುವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಹೂಡಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ಕೌಂಚ ಪರ್ವತದ ಶಿಖರವನ್ನು ಮಿಡಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಪರ್ವತದ ಮೇಲಿದ್ದ ದಾಕ್ಷಸರು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕಿರಣ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಬಾಲ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆದರದೆ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಲೀಲಾಜಾಲ ವಾಗಿ ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟನು.

ಇದ್ದಾಗಲೂ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರಿಗೆ ಇವು ತ್ತೊಂದು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಚೇರೆ ಬೇರೆ ಗಣಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಪುರುಷರಾಗಿ ಗಣಪತಿಗಳು ಎನಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಶಿವ ಸುಸಾರವು ಬೆಳೆಯಿತು.

ಶಿವನು ನಂದೀಶ್ವರನ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಇಂದ್ರ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಗಂಗಳ ತೀರದಲ್ಲಿರುವ ಕುಪಸಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೂ, ಅವನ ತಾಯಂದಿರಾದ ಅರುಮಂದಿ ಕೈತ್ತಿಕೆಯರನ್ನೂ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಕರೆಯುವನು. ನಂದೀಶ್ವರನು ಅವರೆಲ್ಲ ರನ್ನೂ ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಗಾಢಾಲಿಂಗವನ್ನಾಡಿ, ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಸುಭಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳೂ, ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವಗಣಗಳೂ ಸೇರಿದ ಮಹಾಸಭೆಯಾದು.

ಅಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು, "ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರೇ!

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ನಿಮ್ಮ ಈ ಕುಮಾರನು ಈ ದಿನ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಒಂದಿಷ್ಟಾನೆ ನೋಡು ಶುಭವುಹೂತದಲ್ಲಿ ಇವನನ್ನು ದೇವ ಸೇನಾಪತಿಯಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದನು.

ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರರು ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರ ಸಮಕ್ಷಮದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಉಪನಯನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅನಂತರ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪೂಜೋಪಹಿತದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ದೇವ ಸೇನಾಪತಿಯಾಗಿ ಅಧಿಷೇಕವೂ ನಡೆಯಿತು. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೆಲ್ಲಾ ಜಯ ಘೋಷದಿಂದ ತುಂಬಿತು.

ಅಗ ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ನೀನಿಗೆ ದೇವ ಸೇನಾಪತಿ ನೀನು ದೇವೇಂದ್ರನ ಹಿತಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಅವಶ್ಯಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ಮಂಪುರನ್ನೂ ಪಾಪಿಗಳನ್ನೂ, ಭೂಭಾಲ್ಯೆ, ಕಾರಾ ರಾಗುಮವರನ್ನೂ ಸುಹರಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನೀನು ಬಹು ದೊಡ್ಡವನೆಂದು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಗೌರವ ಹೊಂದಿ ಕೊಂಡಿರು. ಬೆರಗಾದೆಯಾಗಿರು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದನು.

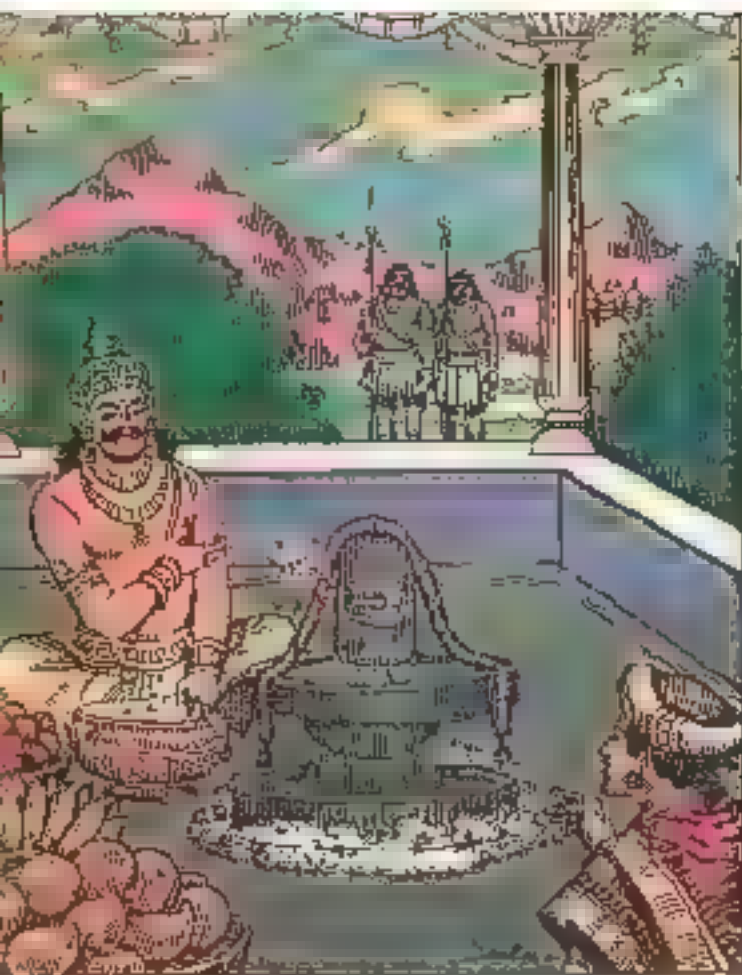
ಅನಂತರ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಂದ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ತಕ್ಕುದಾದ ಒಂದು ಭವನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದರು.

ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಪ್ಪಾ, ನಿನಗಾಗಿ ಭವನವು ಸಿದ್ಧ ವಾಯಿತು. ನೀನು ಆ ಭವನದಲ್ಲಿ ನಿವಾಸವಾಡಿ ಕೊಂಡಿರು. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು" ಎಂದರು.

ಪಾರ್ವತಿದೇವಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ದೇವಿ ಗಣ ಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು. ಅಗ ದೇವತೆಗಳು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಅನೇಕ ವರಗಳನ್ನೂ, ಅಸ್ತ್ರ ಶಸ್ತ್ರ ಆಯುಧಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಶಾರಣಾಸುರನ ಸಂಹಾರವಾಗಲೆಂದು ಹರೂದರು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರರ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ಶಿರದೊಳಾಂತು, ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆ ಗಳಿಗೂ ನಂದಿಸಿ ತನ್ನ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ, "ಈಗ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಶಾರಣಾಸುರನ ಮಟ್ಟಣವನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಲು ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ ಸನ್ನಾಹಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿರಿ. ಮೊದಲು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯ ಕರ್ಮ ಅದೇ" ಎಂದನು. ಕೊಡಲೇ ರಣಭೇರಿ ಮೊಳಗ ತೊಡಗಿತು, ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಮಹಾಗಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾದ ಭವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು.

ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಶೋಷಿತವುರದಲ್ಲಿ ತಾರಕನಿಗೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ವಾರ್ತೆಗಳೆಲ್ಲ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುವು. ತನ್ನನ್ನು ಕ್ಷೂಲಿಸರಿಸ್ಥಾಗಿಯೇ ದೇವತೆಗಳು ಈ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ತಯಾರಿ ಸಿದ್ಧಾರಿಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆ ದೇವ ಸೇನಾ ಪತಿಯನ್ನು ಸಂಧಿಸಲು ಅವನೂ ಸಿದ್ಧನಾಗ ತೊಡಗಿದನು.

ತಾರಕನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೂ, ಸೇನಾನಾಯಕ ರನ್ನೂ ಕರೆಯಿಸಿ "ನಮ್ಮ ನಗರದ ಮೇಲೆ ದೇವತೆ ಗಳು ದಾಳಿ ಮಾಡಲಿರುವರೆಂದು ಬಾರರಿಂದ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಅವನ್ನು ಇದಿರಿಸಲು ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಸಿದ್ಧ ರಾಗಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ತರುವಾಯ ಶಿವಭಕ್ತನಾದ ತಾರಕನು ಪಾರ್ಥಿವ ಲಿಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಪೂಜೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಪಂಚಬಿಲ್ವ ಗಳನ್ನೂ, ತೆಲಿಗಕಾಯಿ, ಹೂಗಳೂ, ಪಂಚಾವೃತ, ಸುಗಂಧ ವ್ರವ್ಯಗಳು ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಂದ ಮೋಡ

ಶೋಷಿತಾರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದನು. ಅಭಿಷೇಕ, ಅಲಂಕಾರ, ಧೂಪದೀಪ ನೈವೇದ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ದನು. "ಈಶ್ವರಾ! ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಪೂಜೆಗೆ ತಕ್ಕ ಫಲಿತವನ್ನು ನನಗೆ ಬ್ರಾಸಾದಿಸು ಸ್ವಾಮಿ!" ಎಂದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದನು.

ಅತ್ತ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ದೇವತೆಗಳ ಗುರುವಾದ ಬೃಹಸ್ಪತಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ ಮುಹೂರ್ತ ದಲ್ಲಿ ರಣಭೇರಿ ಮೊಳಗಿಸಲು ತೊಡಗಿ. ದೇವ, ರುದ್ರ, ವೀರಭದ್ರ ಮತ್ತು ದೇವೀಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಅವನ ಸೇನೆಗಳು ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಶೋಷಿತವುರದ ವರೆಗೂ ಬಂದು ನಗರವನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ. ಶಿವರ ದಿವ್ಯಾಬು ಮಾಡಿಕೊಂಡುವು. ಶಿವರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ದೇವೇಂದ್ರಾದಿಗೆ ಕೊಂದಿಗೆ ಕೇಳಿತುಕೊಂಡು. "ತೀರಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಧುಮುಕುವ ಮೊದಲು ಸಂಧಿಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನಾವು ತಾರಕನಿಗೆ ಸಂಧಿಯ ರಾಯಭಾರ ಕಳುಹಿಸೋಣ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಇದಕ್ಕೆ ದೇವೇಂದ್ರಾದಿಗಳು ಸಮ್ಮತಿಸಿದರು. ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ತನ್ನ ವಕ್ಷಸ್ಥಳವನ್ನು ತಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಮುಂದೆ ನಿಂತವನನ್ನು ಮೋಡಿ. "ಎಲಾಖಾ. ನೀನು ತಾರಕನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಮಾತಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನ ಪ್ರಕೃತ್ಯರ ವೇನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಾ" ಎಂದು ತಾರಕನಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ ಮಾತನ್ನೂ ಹೇಳಿದನು.

ವಿಶಾಖನು ಆದ್ದಿಗೆ ಹೋದಾಗ ತಾರಕನು ಸುಭ ನಡೆಸಿ. ತನ್ನ ನಗರದ ಮುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈಗ ಬಂದ

ವಿಶಾಖನನ್ನು ನೋಡಿ ತಾರಕನು "ಯಾರು ನೀನು ?
ಬಂದ ಕಾರ್ಯವೇನು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ವಿಶಾಖನು ಅವನೊಂದಿಗೆ, "ತಾರಕಾ, ನೀನು
ಶಿವಭಕ್ತನಾಗಿರುವೆನು. ಶಿವಪುತ್ರನಾದ ಕುಮಾರ
ಸ್ವಾಮಿಯ ರಾಯಭಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದ ವಿಶಾಖನು
ನಾನು" ಎಂದನು.

ತಾರಕನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ವಿಶಾಖನಿಗೆ ಕುಳಿತು
ಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿ, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಏನು
ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ? ನನಗೆ ದೇವತೆಗಳು ವಿರೋಧಿಗಳೇ
ಹೊರತು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ವಿರೋಧಿಯಲ್ಲ" ಎಂದನು.

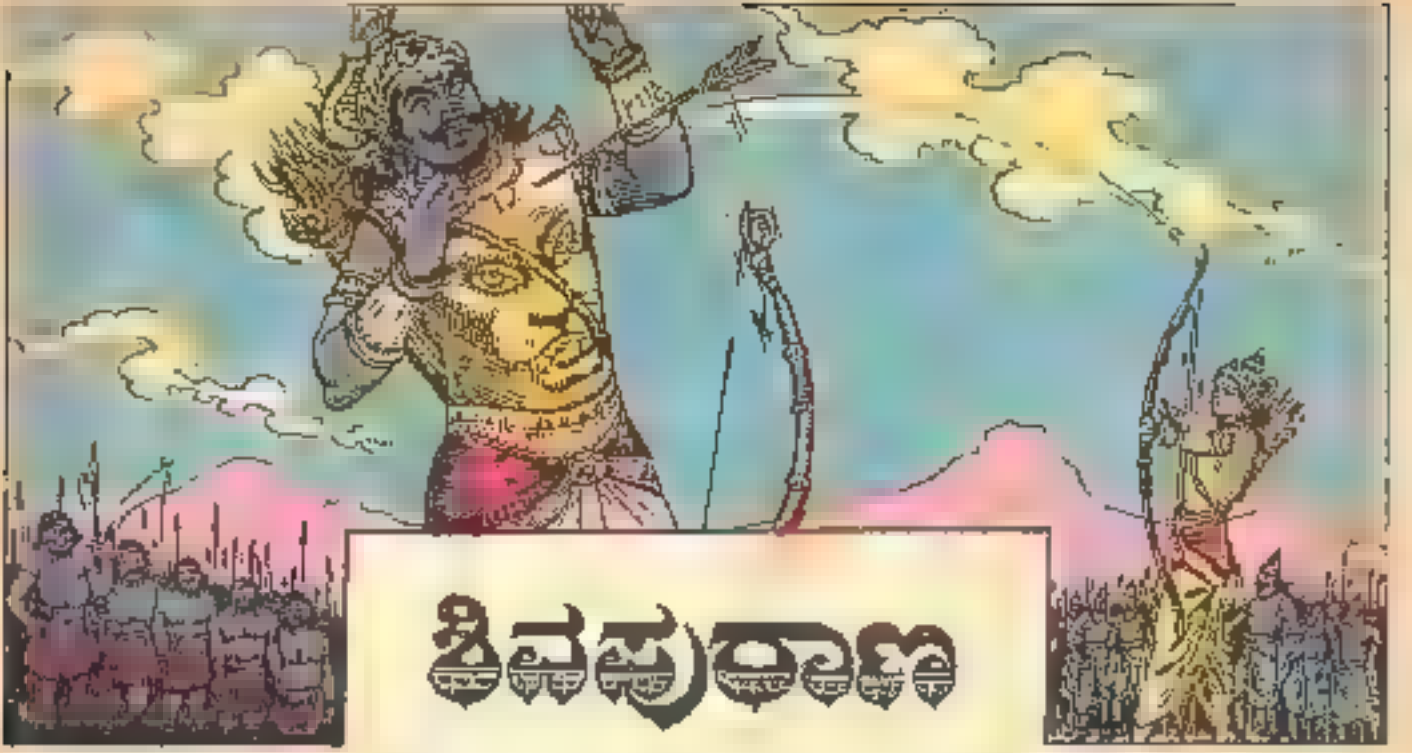
"ತಾರಕಾ, ನೀನು ಬಹಳಕಾಲದಿಂದ ಮೂರು
ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಆಳಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಪರಿವಾಲನೆಯಲ್ಲಿ
ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಸುಖ ಶಾಂತಿಗಳು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ.
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಇಂದ್ರನಿಗೆ
ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಭೋಗನಿವೃತ್ತಿಪುರಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ
ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ನಿನ್ನವ
ರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂದು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು
ಕೊಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೆನ್ನೊದವೆ
ಯೇಳುದಂತೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ
ದ್ದಾನೆ" ಎಂದನು ವಿಶಾಖ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾರಕನು
ಮಹಾ ಕೋಪದಿಂದ ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, "ನಾನು

ಹೆದರಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾರನು. ನಾಳೆ
ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಲು
ಬೇಕು" ಎಂದು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ವಿಶಾಖನು
ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಮರುದಿನ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವಾಗ ಎರಡು
ಪಕ್ಷಗಳ ಸೇನೆಗಳೂ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾದುವು.
ಯುದ್ಧವೂ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಉಭಯ ಪಕ್ಷಗಳ
ವರೂ ಪ್ರಾಣದ ಆಶೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೋರಾಡಿದರು.
ತಾರಕನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಾಣಾಸುರ, ಜಂಬಾಸುರ,
ಪ್ರಲಂಬಾಸುರ, ಅಶಿಬಲ, ಶಂಭಾಸುರ, ಕುಂಭಾಸುರ
ಮೊದಲಾದ ವೀರಾಧಿವೀರರಿದ್ದರು. ಕುಮಾರ
ಸ್ವಾಮಿಯ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವೀರಭದ್ರ, ಅಗ್ನಿಹೋತ್ರ,
ಧರ್ಮ, ಸೂರ್ಯತಂದೆಗಳು ಮೊದಲಾದವರಿದ್ದರು.

ಯುದ್ಧವು ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು.
ತಾರಕನು ಸೋಲುವ ಸೂಚನೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.
ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಆಯಾಸವಾಗಲು ತೊಡಗಿತು. ಅವರ
ಧೈರ್ಯವು ಕ್ಷುಬ್ಧ ಆಳಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಪಾಶುಪತಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿ
ಸಿದನು. ಅದು ತಾರಕನ ಸೈನ್ಯದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು
ಸಾವಿನ ಸಿಡಿಲುಗಳ ಹಾಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿತ್ತು. ರಾಕ್ಷಸ
ಸೇನೆಗಳು ಚಿಲ್ಲಾವಿಲ್ಲಾಯದುವು, ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಾ
ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗಿ ಹೋದರು.

ಶಿವಪುರಾಣ

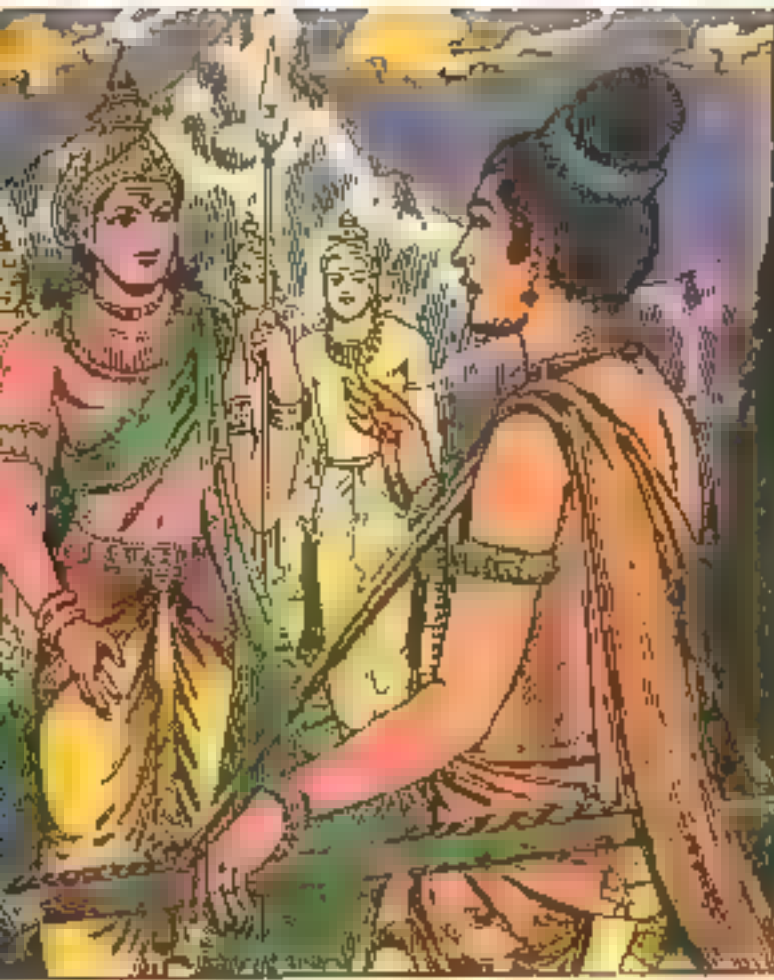
ತಾರಕಾಸುರನು ತನಗೆ ಬಂದ ಮಹಾ ಕೋಪಾ ವೇಶವನ್ನು ಹತ್ತೊತ್ತಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಭಾವ ಭವನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಿಯನ್ನು ಬಿಸುಸುತ್ರ ಭಾಸದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಅಶರೀರವಾಣಿ ಹೀಗೆ ಮೊಳಗಿತು :

"ತಾರಕಾ ! ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ !" ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡ ತಾರಕನು ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಕಂಠದಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೂ ತಾರಕಾಸುರನಿಗೂ ಬಾಡಾ ವಾಡೀ ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ ಎಷ್ಟು ಆಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರೂ ತಾರಕನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಇರುವ ಕಚ್ಚಿದಂತೆಯೂ ಅಸ್ಥಿಲಿಲ್ಲ ಅವನ ಕೊರಳಿನಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನ ಲಿಂಗವಿರುವಾಗ ಅವನನ್ನು ಯಾವ ಅಸ್ತ್ರ ರಸ್ತ್ರಗಳೂ ಏನೂ ಮಾಡಲಾರವೆಂದು ನಾರದನು ಬಂದು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಈ ಮಾತನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ ತಾರಕನ ಎದೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಗುರಿಯಿಟ್ಟು, ಅಗ್ನೇಯಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು. ಅದರಿಂದ ಆ ಲಿಂಗವು ಐದು ತುಂಡುಗಳಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬತ್ತು. ಸೂರ್ಯನೂ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನೂ ಕೂಡಲೇ ಕೆಳಗೆಬಿದ್ದ ಲಿಂಗದ ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಹಕ್ಕಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಐದು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಸ್ಥಳಗಳು ಪಂಚ ಭೇಮಲಿಂಗೇಶ್ವರ ಗಳೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುವು.

ತಾರಕನ ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಶಿವಲಿಂಗವು ಯಾವಾಗ ಕೆಳಗೆಬಿದ್ದು ಒಡೆದುಹೋಯಿತೋ ಅಗಲೇ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ತಾರಕನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ದೇವೀಗಣಗಳು ತಾರಕನ ಸೇನೆಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತ, ಮನುಷ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಂದು ರಕ್ತವನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತ ಬೀಭತ್ಯ ರೂಪಗಳಿಂದ ವೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡು ತ್ತಿರಲು ದೇವತೆಗಳು ಭುಪ್ತವೃಕ್ಷಿ ಸುರಿಸಿದರು

ಯಾರಿಂದಲೂ ಕೊಲ್ಲಲಾಗದ ಕಾರಕಾಸುರ ನನ್ನೂ. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಇತರ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನೂ ಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ಆಮೇಲೆ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರನ್ನು ಸೇವಿಸ ಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಕೊಂಡು ವನವಿಹಾರ ಮಾಡಲು ಹೊರಟನು. ಆಗ ನಾರದ ಮಹಾಮುನಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ನಾರದನಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ, "ಮುನೀಶ್ವರಾ! ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿರುವ ವಿಶೇಷ ಸಮಾಚಾರಗಳೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

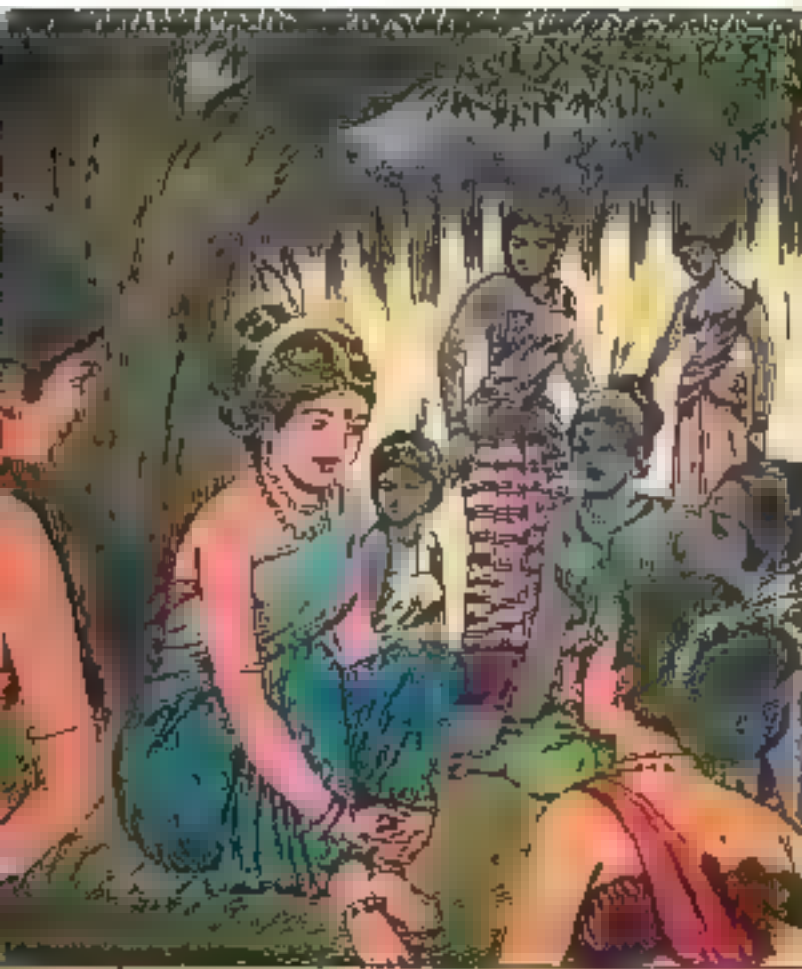
"ದೇವಸೇನಾಪತೀ! ನಿನ್ನ ದಯದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಲೋಕಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ರಾಕ್ಷಸರ

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಈಗ ಯಜ್ಞ ಯಾಗಾದಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಕರ್ಮಗಳೆಲ್ಲ ಶುಭಸಾಧ್ಯವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ನಾನೀಗ ನಿನಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯ ವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂತಲೇ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಭಿಲ್ಲ ಪುರವೆಂಬ ಊರೊಂದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯವೆಂಬ ಭಿಲ್ಲರ ರಾಜನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಈಶ್ವರ ಭಕ್ತ. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಬಹು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ಭಿಲ್ಲರಾಜನಿಗೆ ವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ದೊರಕಿತು. ಅವನು ಆ ಮಗುವನ್ನು ತಂದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ದಂಪತಿಗಳು ಆ ಮಗುವಿಗೆ ವಳ್ಳಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಅತ್ಯಂತ ಆತ್ಮೀಯಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದರು. ವಳ್ಳಿಯು ಅಂದಚೆಂದ ಗಳನ್ನು ಪಾರ್ವತೀಯ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಬಂಗಾರದ ಬೊಂಬೆ! ಮೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ವಜ್ರಚ್ಚಕ್ರ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಅವಳೇ ನಿನಗೆ ಪತ್ನಿಯಾಗುವಳೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ಮಾಡಿದ ಸಂದರ್ಭ ದಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಈಗ ಅವಳು ಯುಕ್ತವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಅವಳನ್ನು ವರಿಸಿಕೊಂಡು ಸುಖಪಡುತ್ತ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗು" ಎಂದನು ನಾರದ.

ಅನಂತರ ನಾರದನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು ಭಿಲ್ಲ ರಾಜನಾದ ಪುಣ್ಯದನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಪುಣ್ಯದನು ಅವನನ್ನು ಗೌರವಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ ಮೇಲೆ, "ಮುನೀಂದ್ರರೇ, ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಿ. ನನ್ನ ಮಗಳು ವಳ್ಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗುಣ ರೂಪಗಳಿರುವ ಗಂಡನು ಎಲ್ಲಿರುವಳೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ಹೌದು. ನಿನ್ನ ಮಗಳು ವಳ್ಳಿಯು ಸಂಗತಿ ಪೂರಾ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇವಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ವರವೆಂದರೆ ಶಿವಪುತ್ರನಾದ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯೇ ಸರಿ. ಅವನಿಗೆ

ಕೂಡಾ ವಳ್ಳಿಗಿಂತ ತಕ್ಕವಳು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ದೊರಕರು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಎವ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ವಳ್ಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಲಿಯುತ್ತಾನೆಂದು ನೆಲೆ. ನೀನೇನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನಾಗಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ನೀವೆಲ್ಲಾ ಧನ್ಯರಾಗುವಿರಿ ಶಿವನೇ ಸಂಪುರ್ಣನಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗ ಬೇರೇನಿದೆ? " ಎಂದು ಪುಳಿಂದನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ದಾರವನು ತನ್ನ ದಾರಿ ಓಡಿದು ಹೋಡುಮೋದನು.

ನಾರದನು ವಳ್ಳಿಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸವಿಯಾದ ಅಲೆಗಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಲು ಕೊಡಗಿತು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿತು. ಭಿಲ್ಲರ ಹುಡುಗಿ ಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವನೆಂದರೆ ತಂದೆಯು ಗಳು ಒಪ್ಪುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ

ಬೇರೆ ಒಂಕು. ತಾನು ಯಾವ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡ ಬೇಕಾದರೂ ಮೊದಲು ಅವಳನ್ನು ಮೋಡಿ ಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದುಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ದರಿವಾರವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಭಿಲ್ಲಪುರದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ವನದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲು ಕೊಡಗಿದನು.

ನಾರದನ ಮಾತುಗಳು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಚುಚ್ಚಲಗೊಳಿಸಿದಂತೆಯೇ. ಎಳ್ಳಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಚುಚ್ಚಲಗೊಳಿಸಿದ್ದಿತು. ಪುಳಿಂದನೊಂದಿಗೆ ನಾರದನು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟು ಅವಳೂ ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ತಾನಾಗಿ ಬರುವ ನೆಂದಿದ್ದಾನಷ್ಟೆ? ಅವನು ಯಾವಾಗ ಬರುತ್ತಾನೋ ಎಂಬ ಆತುರದಿಂದ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅತ್ತಿತ್ತ ಸುಳಿದುಕೊಂಡೇ ಇದ್ದುವು. ಆಜ್ಞೆಯೆಂದು ಮೇಲ್ಕುಟ್ಟ ದವನು ತನ್ನಂತಹ ಕೇಳ್ಕುಟ್ಟದವಳನ್ನು ಮರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆಯೇ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಸಂದೇಹ. ತನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರು ತನ್ನನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದವರೇ ಹೊರತು ಹಡೆದವರು ಅಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿ ತನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ, ತಾನು ಶರೀರತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದೇ ಸರಿಯೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಕೊಂಡಳು ವಳ್ಳಿ.

ಆ ದಿನ ಅವಳು ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಏನೂ ಹೇಳದೆ, ಕೆಲವೊಂದಿ ಗೆಳತಿಯರನ್ನು ಕೂಡಿ ಕೊಂಡು ಎನವಿಹಾರ ಮಾಡಲು ಹೊರಟಳು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ವಿಹರಿಸಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮೂವಿನ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಅಗ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ತನ್ನವರೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ದಲ್ಲಿದ್ದ ವಂತ್ಕೊಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು.

ಅಗ ಎಳ್ಳಿಯ ಗೆಳತಿಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ನಮ್ಮ

ಮಕ್ಕಳು ಬಂದಿರುವ ನಿಮ್ಮ ಯಾರು? ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ? ಈ ಪುಷ್ಪವನವು ಪುಳಿದ ಕಾಲು ಕುದುರಿಯಾದ ವಳ್ಳೆದೇವಿ ಮದರಿಸುವ ಸ್ಥಳ. ಈ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಗುಡಸರಾರೂ ಬರಕೂಡದು. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ" ಎಂದಳು.

ಅವಳ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹವೆದ್ದಿತು. ಅವನು ಆ ಗೆಳತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ನನ್ನ ಮನುಷ್ಯ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ. ನಾನು ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರ ಕುಮಾರ. ಸ್ವಂತ ಲಿಂಗ ಕೈಲಾಸ. ನಿಮ್ಮ ವಲ್ಕಿಯ ಸಮಾಚಾರ ಕೇಳುವಂತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಹೇಳು" ಎಂದನು.

"ಇದು ಭಿಲ್ಲರ ರಾಜ್ಯ. ರಾಜನಾದ ಪ್ರಸಿದ್ಧನು ಭಿಲ್ಲರ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಈಶ್ವರ ಭಕ್ತನು. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಅವನಿಗೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದವಳು ವಲ್ಕಿ. ಆದರೂ ಬಹು ಮುದ್ದಿಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದಳು ಆ ಗೆಳತಿ.

"ಆ ನಿಮ್ಮ ವಲ್ಕಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು? " ಎಂದು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಕೇಳಿದನು.

"ಸಂಬಂಧವು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕು" ಎಂದಳು ಗೆಳತಿ.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, "ಅವೆಂತಹ ಸಂಬಂಧ? ಯಾರೊಂದಿಗೆ? ವರನು ಯಾರು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನಿನ್ನ ನಮ್ಮ ರಾಜನ ಪತ್ನಿರ ನಾರವಮುನಿ ಬಂದಿದ್ದನು. ಶಿವನ ಕುಮಾರನಾದ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಬಂದು ನಮ್ಮ ವಲ್ಕಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆಂದು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೋದನು. ಆದನ್ನು ವಲ್ಕಿಯೂ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆಗಿಂದ ನಮ್ಮ ವಲ್ಕಿ ಆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೇ ನೆನೆದು ಕೊಂಡು ಕಸಿವಿಸಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ಕ್ಷಣವು ಒಂದು ಯುಗದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಅವಳ

ಸುಕಟ ನೋಡಲಾಗದೆ ನಾವು ಅವಳನ್ನು ವನ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆವು. ಈಗ ಅವಳು ಆ ಮೂವನ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರು. ನಾನು ಹೋಗಿ ವಲ್ಕಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಗೆಳತಿ ಹೋಗಿ ವಲ್ಕಿಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ಎಳೆದು ಕೊಂಡೇ ಬಂದಳು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ವಲ್ಕಿಯ ಕೈಯನ್ನು ತಾನು ಹಿಡಿದು, "ವಲ್ಕಿ, ನಾನೇ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದನು" ಎಂದನು.

ವಲ್ಕಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು, "ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯಬೇಕು. ರೋಗಿನಿಂದ ಬಿರುವಂಥ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಾರದು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿ. ನಾನು ಹೋಗಿ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಅನುಮತಿ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ವಲ್ಕಿ ತುಂಬಿದ ಆನಂದ

ದೊಡ್ಡಿಗೆ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಗೆಳತಿ ಯೊಡನೆ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಡುನೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಅವಳಿಂದ ಪುಳಿಂದನು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅತ್ಯಂತ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ತನ್ನ ಪರಿವಾರ ದವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಬೆಳಗಾಗುವ ಹೊತ್ತಿ ನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಹೂರ್ತವಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೂ, ಅವನ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಬಿಡದಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಉಪಚರಿಸಿದನು. "ಅಮೇಲೆ ಮಗಳ ಮದುವೆಯ ವಿವಾಹ ಡಿಗೊ ತೊಡಗಿದನು.

ಈ ವಾರ್ತೆ ಆಗಲೇ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರಿಗೂ ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ಶಿವನೂ ಪಾರ್ವತಿಯೂ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೈಲಾಸದಿಂದ ಒಂದು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯ ವಿವಾಹವನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿದರು. ಅಮೇಲೆ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರು ನೂತನ ಪಧೂವರ ರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

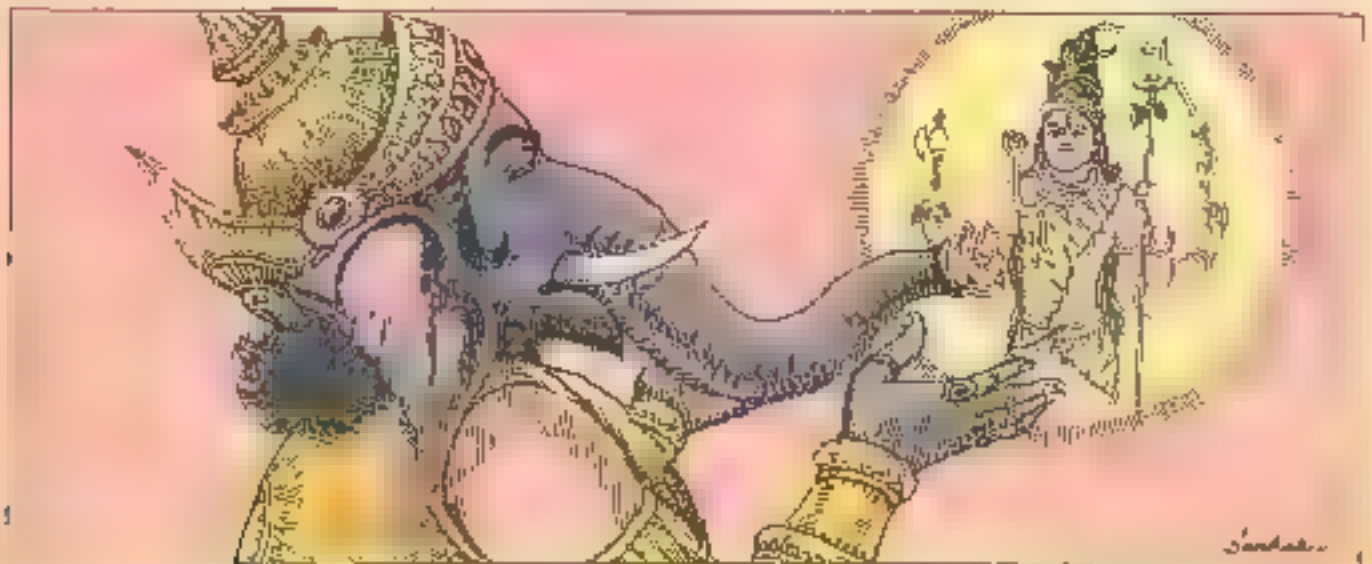
ಮುಂದೆ ಕಾಲವು ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲು ಶೋಕತಪ್ಪರ ದಲ್ಲಿ ಗಜಾಸುರನೆಂಬವನು ಅವತರಿಸಿದನು. ಅವನು ಕೂಡಾ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಘೋರವಾದ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಅನೇಕ ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಉಪ್ಪತ್ತೆತ್ತೆಯಿಂದ ಬೀಗಿದನು. ತನ್ನ ಬಲದಿಂದ

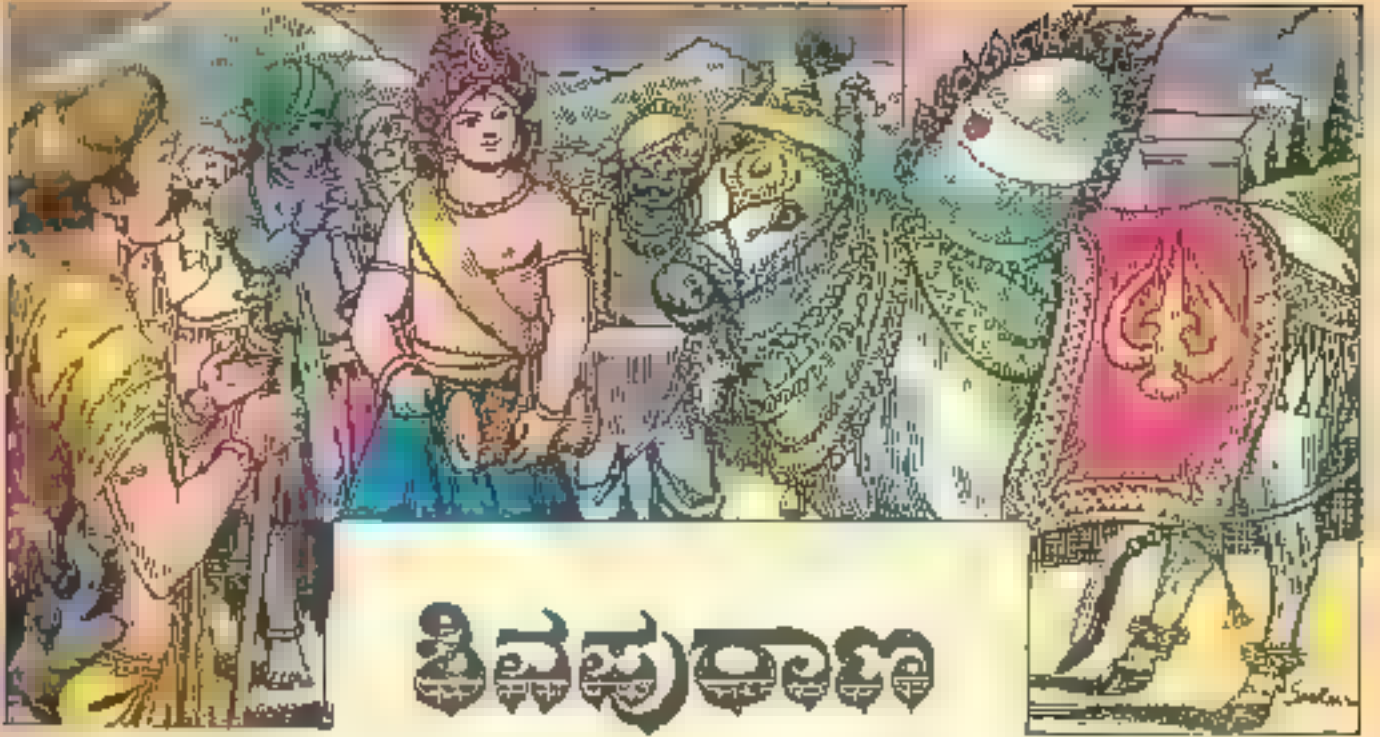
ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಗೆದ್ದು ತಾನೇ ಆಳಲಿಕ್ಕೂ ತೊಡಗಿದನು. ಐರವು ಶಿವಭಕ್ತನಾದ ಗಜಾಸುರನ ವಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದವರೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಾ ಸುಖ ಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಈತಬಾಧೆಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ನಾರದನು ಗಜಾಸುರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವನಿಂದ ಅತಿಥಿ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ಮೇಲೆ, "ಗಜಾ ! ನೀನು ಬೊಡ್ಡ ಈಶ್ವರ ಭಕ್ತನು. ಶಿವನನ್ನು ನಿನ್ನ ಹೃದಯದೊಳಗೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಾರೆಯೇ ?" ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತು ಗಜಾಸುರನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರಿಯ ವಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹೃದಯದೊಳಗೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ವರ ಕೇಳಿದನು. ಶಿವನು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿ, ಗಜಾಸುರನ ಹೃದಯದೊಳಗೇ ಇದ್ದು, ಅವನ ಮಾವನ ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ತೊಡಗಿದನು.

ಶಿವನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದನೋ ಎಂದಾದನೋ ಎಂದು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ರುದ್ರ ಗಣ ಗಳಿಂದ ಲೋಕಗಳೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಾಡಿಸಿದಳು. ಕಡೆಗೆ ಶಿವನು ಲಿಂಗರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಜಾಸುರನ ಹೃದಯ ದೊಳಗೆ ಇರುವನೆಯ ಸಂಗತಿ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಪೂರ್ವಾತಿ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ,
“ಅಣ್ಣಾ, ನನಗೆ ಮೊದ್ಲೆ ಅಪತ್ತು ಬಂದಿದೆ. ನನ್ನ
ಗಂಡನನ್ನು ಗಣಾಸುರನು ತನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ
ಮಡುಗೊಡ್ಡಾನೆ. ಲಿಂಗರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೃದಯ
ದಲ್ಲಿರುವೆನೆ ಎನ್ನ ಗಂಡ. ನೀನೇ ಆತನನ್ನು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ
ತಂದು ಸೇರಿಸಬೇಕು. ಬೇರೆ ಯಾರೊಡನೆ ಹೇಳಿ
ಕೊಳ್ಳಲಿ?” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು.

ಎಷ್ಟು ಅವಳಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವನೆಂದು
ಧರವಸೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಶಿವನು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ
ಬರುವವರೆಗೆ, ಗಣಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನಾದವನು
ಕೈಲಾಸವನ್ನೂ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನೂ ಸಂರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ
ಎರ್ಪಡಿಸಿದನು ಮಹಾವಿಷ್ಣು.

ಆಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ರುದ್ರ, ವೀರಭದ್ರ ಗಣ
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಮಹಾ
ಎಷ್ಟು ತಲೆಹಾಕಿದ ಈ ಭವಹಾರ್ಯದ ಸಂಗತಿ
ದೇವೇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳೂ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಅವರೂ
ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬಂದರು.

ತರುವಾಯ ಎಲ್ಲರೂ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಅದೇಶ
ದಂತೆ ರೂಪಪಲ್ಲಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸ ಗಣ
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಂದರು.
ಸಂದೀಪ್ತನು ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟ ಉಳಿ
ದವರು ಬಗೆಬಗೆಯ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವವರ
ವೇಷದಲ್ಲಿದ್ದರು. ವಿಷ್ಣು ಗಂಗೆತ್ತನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ
ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟನು. ಅಮೆಲ್ಲರೂ ಶಿವನ ಅಪ್ಪರದ
ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಗಂಗೆತ್ತನ್ನು ಅಡಿಸುತ್ತ
ಶಿವಗೋತ್ರ ಮಾಡುತ್ತ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅನಂದಪಡಿಸಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಜನರು ಉತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ
ಅವರ ಅಟ ನೋಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಗಂಗೆತ್ತು ಬಂದು
ಮನುಷ್ಯರು ಮಾಡುವ ಹಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆಂದೂ,
ಹೇಳಿದ ಹಾಗಿ ಕುಣಿಯುತ್ತದೆಂದೂ ಕೇಳಿ. ಆ
ಗಂಗೆತ್ತಿನ ಗುಣನವರನ್ನು ಗಣಾಸುರನು ತನ್ನ
ಸಭೆಗೆ ಬರಮಾಡಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಗಂಗೆತ್ತು ಹಾಡಿಗೆ
ಶಕ್ತ ಹಾಗೆ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಿತು.

ಅವರು ಹಾಡುವ ಹಾಡೆಲ್ಲವೂ ಶಿವಸ್ತೋತ್ರ
ಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಆ ಸ್ತೋತ್ರಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ
ಗಜಾಸುರನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿವಲಿಂಗವು ಮೆಲ್ಲನೆ
ಉಬ್ಬಿತ್ತ ದೊಡ್ಡದಾಗತೊಡಗಿತು.

ಲಿಂಗವು ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಗಜಾಸುರನ
ಶ್ವಾಸನಾಳಕ್ಕೆ ಒತ್ತಡ ಬಂದು, ಅವನಿಗೆ ಉಸಿರಾಡ
ಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಶನಿಗೆ ಸಾಯುವ ಕಾಲ
ಬಂತೆಂದು ಶಿವನು “ಹೇ! ಪರಮೇಶ್ವರಾ!
ಕಾಪಾಡು! ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದು
ಕೂಗಿದನು.

“ಗಜಾ! ಈಗ ನಿನಗೆ ಸಾವು ಸಮೀಪಿಸಿತು.
ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗು. ಬೇರಾವ ವರವನ್ನು
ಕೇಳು” ಎಂದನು ಶಿವ.

“ನನ್ನ ತಲೆ ಪೂಜನೀಯವಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡು.
ನನ್ನ ಚರ್ಮವನ್ನು ನೀನು ಧರಿಸಬೇಕು. ನನಗೆ
ಜನ್ಮರಾಹಿತವು ಸಿಗಬೇಕು. ಈ ಮೂರು ವರ

ಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡು ದೇವಾ!” ಎಂದು
ಆರ್ತವಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು ಗಜಾಸುರ.

ಶಿವನು ಅವನು ಕೇಳಿದ ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.
ಅವನು ಇಲಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ
ಇರುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿ, ಗಜಾಸುರನ ಹೊಟ್ಟೆ
ಸೀಳಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅದರೊಂದಿಗೆ
ಗಜಾಸುರನೂ ಸತ್ತುಬಿದ್ದನು.

ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ವೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಗಜಾಸುರನ ಪರಿವಾರ
ದವರು ದೇವತೆಗಳ ವೋಸವೆಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ
ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಮಹಾವಿಷ್ಣು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ
ಸುರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ತರುವಾಯ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ದೇವೇಂದ್ರ,
ನಂದೀಶ್ವರ ಮೊದಲಾದವರು ತಮ್ಮ ನಿಜರೂಪ
ಧರಿಸಿ ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ
ರುದ್ರಗಳಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಶಿವನು ತಾನು ಗಜಾಸುರನನ್ನು
ಕೊಂದು ಬಂದಿರುವನೆಂದು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಸುದ್ದಿ
ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ಈ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ
ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾರ್ವತಿ, ತೈಲಾಭ್ಯಂಜನ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡು ಗೃಹದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ,
ಗೃಹದ್ವಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳೊಂದಿಗೆ,
“ಅವ್ವಗಳಿರಾ, ನಾನು ತೈಲಾಭ್ಯಂಜನಕ್ಕೆ ಹೋಗು
ತ್ತೇನೆ. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಕಾದುಕೊಂಡಿರಿ! ನಾನು
ಹೇಳುವವರೆಗೂ ಯಾರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಬರಬಹುದು
ಬಿಡಬೇಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ನಂದೀಶ್ವರನೇ ಮೊದಲಾದವರು
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ನೋಡಿದರು.
ಅಗ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿಗಳು ಅವರನ್ನು ತಡೆದು,
“ಅಮ್ಮನವರು ಅಭ್ಯಂಜನ ಸ್ನಾನದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ತಾನು
ಹೇಳದೆ ಯಾರನ್ನೂ ಒಳಗೆ ಬಿಡಬಾರದೆಂದು

ಅಮ್ಮನವರ ಅಜ್ಜಿ, ಅದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ದೂರವೇ ಸಮಯ ಕಾಡುಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲಿರಿ" ಎಂದರು.

"ನಾವು ಈಶ್ವರಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ಬಂದವರು. ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈಶ್ವರಾಜ್ಞೆಗೆ ಇದ್ದಿರಲ್ಲ. ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಡೆಯಲು ನೀವಾರು?" ಎಂದು ರುದ್ರಗಣಗಳು, ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಟಕ್ಕಿಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕೋಲಾಹಲ ನಡೆಯಿತು.

ಈ ಕೋಲಾಹಲವನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಾರ್ವತಿಯ ಪರಿಚಾರಿಕೆಯೊಬ್ಬಳು ಬಂದು ನೋಡಿ, ಪಾರ್ವತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ, "ಅಮ್ಮಾ, ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಣಗಳೂ, ರುದ್ರಗಣಗಳೂ ಹೊಡೆದಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ರುದ್ರಗಣಗಳ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಕೂಡಲೇ ದೇವಗಣಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಣಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡು

ವಂತೆ ಹೇಳಿದಳು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಣಗಳೂ ದೇವಗಣಗಳೂ ಒಂದಾಗಿ ರುದ್ರಗಣಗಳನ್ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡೆದು ಹಣ್ಣು ಮಾಡಿದವರು. ರುದ್ರಗಣಗಳು ತೀರಾ ಸೋತು ಹಿಂದೆ ಓಡಿದರು.

ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಣಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಓಡಿಹೋದ ರುದ್ರಗಣಗಳು ಶಿವನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಮೊರೆ ಇಟ್ಟರು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಿದ್ದ ನಾರದನು, "ಪಾರ್ವತಿಯು ದ್ವಾರ ಪಾಲಕರಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಫೋರೇ? ಶಿವನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ಧಿಕ್ಕರಿಸುವುದುಂತೆ? ಏನು ಕಾಲ ಬಂತಪ್ಪಾ!" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

ತನ್ನ ಭ್ರತೃವು ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದರೆಂದು ಕೇಳಿಯೇ ಕೋಪಗೊಂಡ ಶಿವನು, ನಾರದನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಕಿರಳಿದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಶಿಶುಲವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಣಗಳ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕುಮಾರರ ತಲೆಗಳು ಬಿದ್ದು ಬೋದಂದನ್ನು ನೋಡಿ ಪಾರ್ವತಿ ದೂಷಿಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದಳು.

ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯ ಮನೆಯು ಶ್ವಾರದ ಹತ್ತಿರ ಈಗ ತಡೆಯುವವರಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದುವರಿಂದ ಶಿವನು ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಪಾರ್ವತಿಯ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೇ ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ, ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಗೃಹದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದ ಪಾರ್ವತಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಣಗಳ ಸಾವಿನಿಂದ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಬಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅಂತಲೇ ಬಂದವರನ್ನು ಅವಳು ಗೌರವಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದನು. ಆದರೆ ಸಂಪತ್ತಾಳಿದ್ದ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿ ಶಿವನನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಆಗ ವಿಷ್ಣು ಪಾರ್ವತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ತಂಗೀ, ಗಜಾಸುರನು ಸತ್ತುಹೋದುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಲೋಕಗಳೂ ಅನಂದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವಾಗ ನೀನು ಇಷ್ಟು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವಂತೆ ಏನಾಗಿದೆ? ನಿನಗೆ ಒಂದ ಕಷ್ಟವೇನೆಂದು ಹೇಳು. ನಾನು ಕೇಳಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಪಾರ್ವತಿ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಣ್ಣಾ, ಶಿವನು ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ನನ್ನ ಕುಮಾರರಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಗಳನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಅವರನ್ನು ಬದುಕಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ದುಃಖ ಹೀರುವುದು" ಎಂದಳು.

ಆಗ ಶಿವನು ಗಜಾಸುರನಿಗೆ ಶಾಸನ ಕೊಟ್ಟ ವರಗಳ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದನು. ತನ್ನ ತಲೆ ಪೂಜನೀಯವಾಗಬೇಕೆಂದೂ, ಶನ್ನ ಚರ್ಮವನ್ನು ಶಿವನು ಧರಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಗಜಾಸುರನು ಕೇಳಿರುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದನು ಶಿವ.

ಅದರಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಯಾದವನ ಶರೀರವನ್ನು ಸಭೆಗೆ ತರಿಸಲಾಯಿತು. ರುದ್ರಗಣಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಗಜಾಸುರನ ತಲೆಯನ್ನೂ ತರಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಾಧಿಪತಿಯ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಸಿದರು.

ಕೂಡಲೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಾಧಿಪತಿ, ನಿರ್ದಯಿಂದ ಎದ್ದವನ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಎದ್ದು, ಪಾರ್ವತಿಗೂ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿಗೂ ಸಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಉಳಿದ ಇಬ್ಬತ್ತು ಮಂದಿ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳ ಮೊಂಡಗಳಿಗೂ ಆಸೆಯ ತಲೆಗಳನ್ನು ತಗರಿಸಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಕೂಡಾ ಬದುಕಿದರು. ಹೀಗಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಪಾರ್ವತಿ ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಸ್ತುತಮುಖಳಾದಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಸಭೆಯಾಗಿ ಸೇರಿದರು.

ಅ ಬಗೆಯ ಪರಮಾನಂದದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ, ವಿಶ್ವದರ್ಶಿ ಎಂಬ ಉಪಬ್ರಹ್ಮನು ಎದ್ದುನಿಂತು, "ಓ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಗಳೇ! ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಯರಾದ ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೊವಲಾದವರನ್ನು ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಾಧಿಪತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅಪ್ಪನಯ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಒಪ್ಪಿಗೆ ನಡೆದರು. ದ್ರಾವ್ಯನು ತಾನೇ ಪುರೋಹಿತನಾಗಿದ್ದು ವಿಶ್ವದರ್ಶಿಯ ಕುಮಾರಿಯರನ್ನು ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಆ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಾಧಿಪತಿ ದೊಡ್ಡವನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರು ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಅವಳೇ ದೊಡ್ಡವಳು.

ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ಮಂದಿ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳಿಗೂ, ವಿಶ್ವದರ್ಶಿ ಉಪಬ್ರಹ್ಮನ ಕುಮಾರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಪಾರ್ವತಿ ಶಿವನೊಂದಿಗೆ.

“ಪರಮೇಶ್ವರಾ, ನನ್ನ ಕುಮಾರರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ
ಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟು ಗಜಾಸುರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ
ವರಗಳನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು
ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಶಿವನು ಅವಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವ
ಅಮೋಘನೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಕುಮಾರ
ಸ್ವಾಮಿ ಮುಂದೆ ಬಂದು, ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರ
ರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ಶನಿಗೆ ಕೂಡಾ ಗಣಾಧಿಪತ್ಯ ಕೊಡ
ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

“ನನಗೆ ಆಗಲೇ ದೇವಗಣಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಪತ್ಯ
ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವಷ್ಟೆ? ಆದೇ ನಿನಗೆ ಸಾರು. ರುದ್ರ,
ಗಣಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಾಧಿಪತಿ
ಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಡು”
ಎಂದನು ಶಿವ.

ಆದರೆ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೆ, ಶನಿಗೆ
ಕೂಡಾ ಗಣಾಧಿಪತ್ಯವು ಬೇಕೆಂಬುದು ಹಲ
ಹಿಡಿದನು.

ಆಗ ಶಿವನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೂ, ಲಕ್ಷ್ಮೀ
ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನು ಒಂದು ಸ್ಪರ್ಧೆ
ಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ಹೇಳಿದನು. ಆದೇನೆಂದರೆ,
ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆ
ಪೂಜ್ಯರೀತಿಗಳ ದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತ, ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ

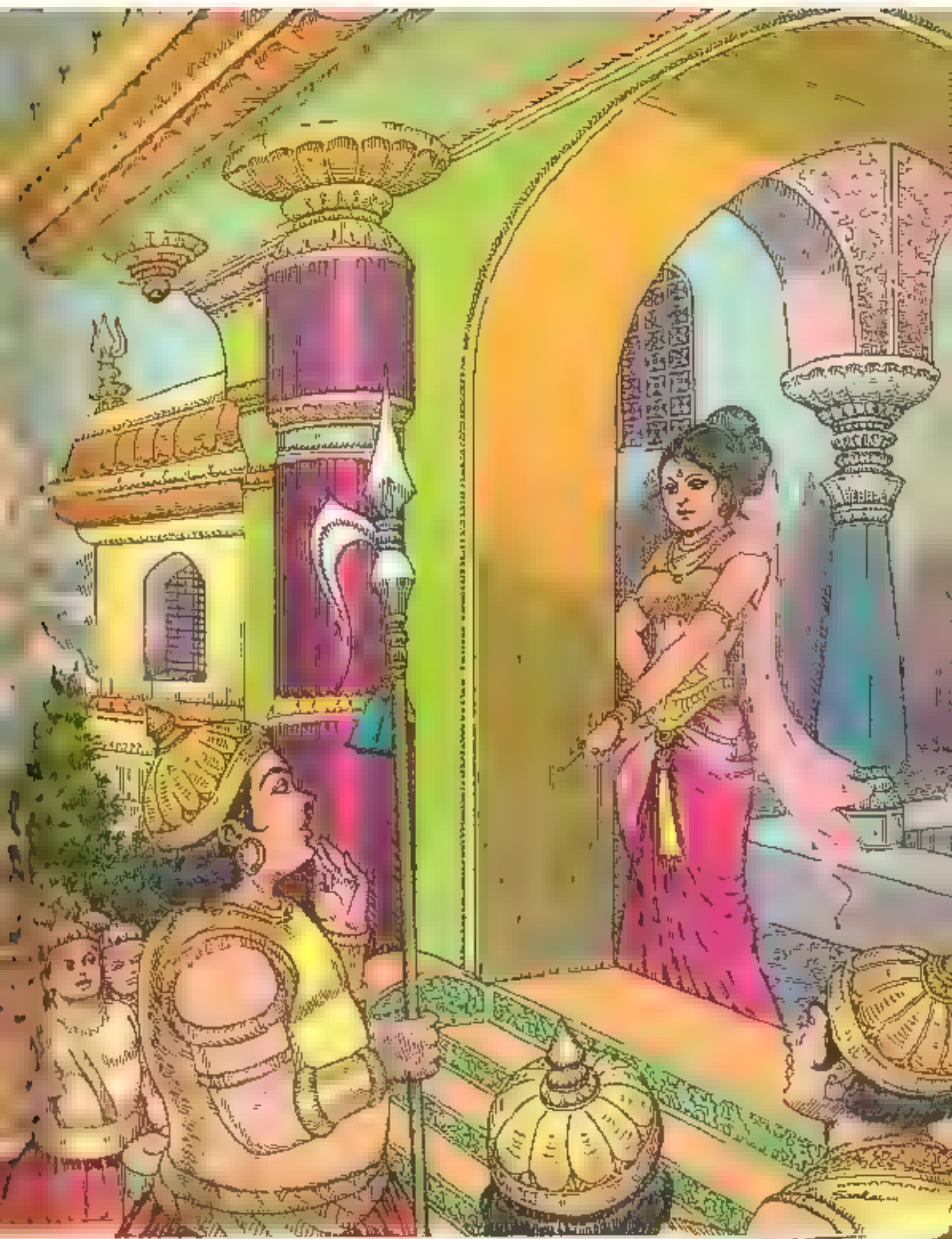
ಮಾಡಿ ಕೈಪಾಸಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರಬೇಕು. ಯಾರು
ಮೊದಲು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವರೋ ಅವರಿಗೆ ಸರ್ವ
ಗಣಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನೂ ಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ
ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪಿದರು.

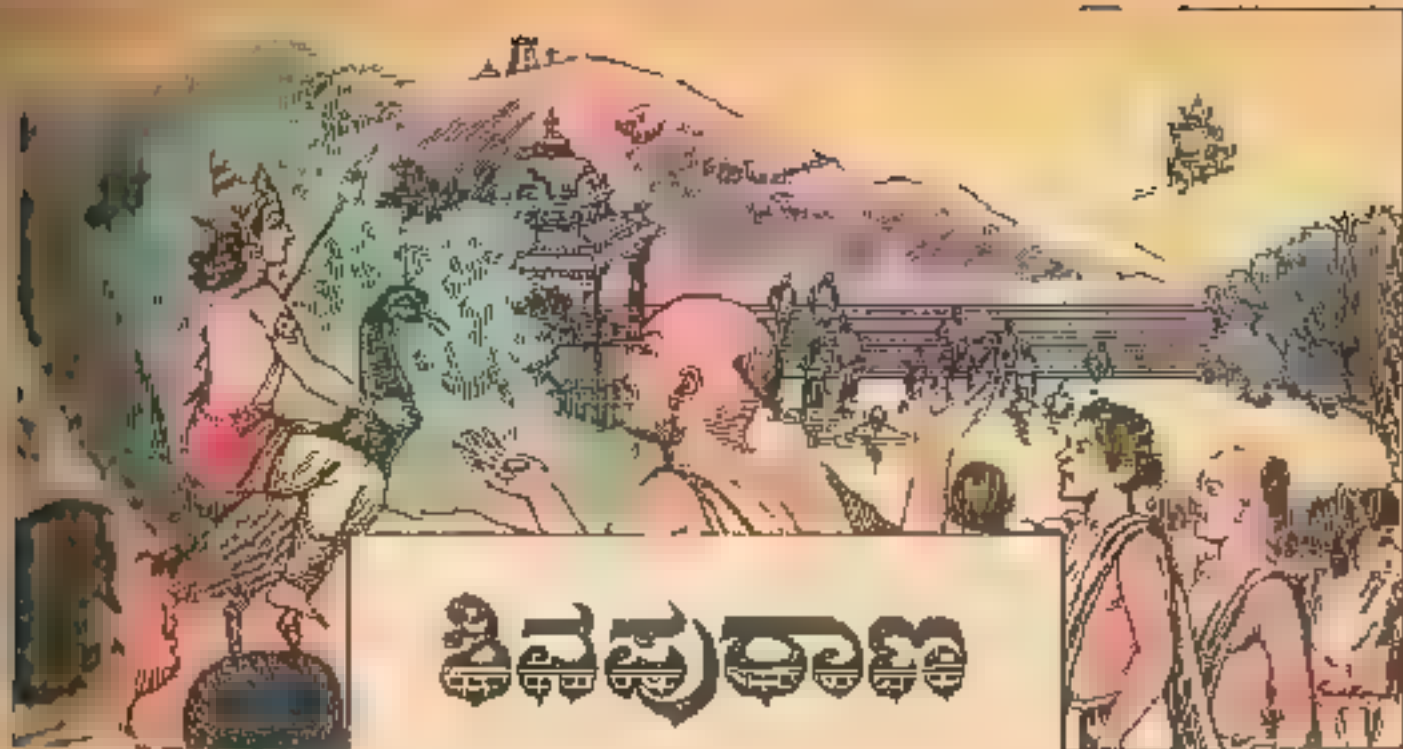
ಶಿವನು ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ವಾಹನವಾಗಿ
ನವಿಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಇಲಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನ
ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಗಜಾಸುರನನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಾಧಿಪತಿಗೆ
ವಾಹನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಕೂಡಲೇ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ
ಪವಿಲಿನ ಮೇಲೆ ಏರಿ ರಿಪ್ಪನೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿ
ಹೋದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಾಧಿಪತಿ ಪಾರ್ವತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ,
“ಅಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಆನ್ಮಾಯವಾಗಿದೆಯೋ
ನೋಡು! ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಆಡಾಸುಬಾಸುವಾದ
ಬರಿವ್ವನು. ಅಂಥವನಿಗೆ ನವಿಲನ್ನು ವಾಹನವಾಗಿ
ಕೊಟ್ಟರು. ನಾನು ಭಾರವಾದ ತಲೆಯಿಂದ ದೊಡ್ಡ
ಮೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಇಲಿಯ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರಯಾಣ
ಮಾಡಲಿ? ಇಂತಹ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಡುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ,
ನಮಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು
ಹೇಳಿದರೆ ಸರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು!” ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಪಾರ್ವತಿ “ನಾನೇನೂ ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ
ವಲ್ಲವ್ವಾ. ನಿನ್ನ ಮಾವಯ್ಯನಾದ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಹತ್ತಿರ
ಹೋಗಿ ಉಪಾಯ ಕೇಳು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಪರವಶ ಹೊಂದಿದವನು ಕೇಳಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿಗೆ
ನಮಿಸುವ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತನಗೆ ನಡೆದ
ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು. "ತಾವು ಕುಮಾರ
ಕುಮಾರರಿಗೆ ಸ್ವರ್ಥಗ ಸಂತು ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ
ಮಾಡಿ "ದೇವ" ಮಾಡಿದೀರಿ? ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ
ನಿಗೂ ಹೋದನು ನಮಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಕೊಂಡು
ಹೋದನು. ಈಗ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? "ಎಂದು
ತಲೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು.

ಅವನು ತಲೆಗೊತ್ತು ನೋಡಿ "ಅವನು, ಇವನು
ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ ಮಂತ್ರವನ್ನು
ಓದಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪಾಪಾತಿ ಪರಮ ಸ್ವರದ
ಸುತ್ತಲಿನ ಮೂರುಸಾರ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿದ
ನಂತರ ನಿನಗೆ ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿದ ಫಲಿತವು
ಹಿರ್ಣ್ಯದಂತೆಗಳ ಫಲಿತವು ದಿಕ್ಕು ಬಿಡುತ್ತದೆ"
ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಹಾಗೆಯೇ ಬಯಸುತ್ತಾನೆ.
ಅವನು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ದರ್ಶನವಾದ ಮೇಲೆ

ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ
ಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕ ತಪ್ಪದಂತೆ ಓದಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ನಮಿಸಿದ
ಮೇಲೆ ಹಾರುತ್ತಾ ಮೂವಲನು ಹಿರ್ಣ್ಯವನ್ನು
ಸೇರಿಸಿರುವಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಹಿರ್ಣ್ಯದಲ್ಲಿ
ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಆ ಹಿರ್ಣ್ಯದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು
ಹಿರ್ಣ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡದಂತೆ ಕೋರಿತು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಸಂತಯಪಡುತ್ತ ಮತ್ತರ
ಎಂದೂ ನೋಡುವಾಗ ಮರಳಲ್ಲಿ ಇಲಿಯ
ಹಾವುಗಳ ಗುರುತು ಮೂಡಿರುತ್ತವೆಂದು ಕಂಡಿತು
ಅವನು ನೋಡಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಅಶ್ವಾರ್ಥಯ
ವಾಯಿತು.

ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಆ ಹಿರ್ಣ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರವಲ್ಲಿರುವ
ಮತ್ತರ "ಅವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಹೊಟ್ಟೆಯು
ಗಿಡ್ಡಿನೊಂದು ಇರಲು ಮೇಲೆ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ
ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಹೋದವನು ನೋಡಿದರು." "ಎಂದು
ಹೇಳಿಕೊಂಡನು.

“ಹೊದಪ್ಪಾ, ಹೊದಾ. ಈಗ ಕಾಣೆ ಹೋದನು. ಅಕೋ, ದೂರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತೀ. ಇದ್ದಾನೆ ನೋಡು. ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ನಮಗೆಲ್ಲಾ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಸುಖಾರ್ಥವಾಗಿ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿದ! ಗಿಡ್ಡನಾದರೂ ದೊಡ್ಡ ಘನಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದರು ಅಲ್ಲಿರುವವರು.

“ಆಹಾ! ಗಿಡ್ಡನು ಎಂಥಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ! ಇಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತಾ, ಉಪಯೋಗವೆನಿಸುವ ಪಾಪದ ಪೂರಣ. ಮೊರಲು ಬರುವ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ” ಎಂದೊಂದು ಕುಪೂರಸ್ವಾಮಿ ಮುಂದಿನ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಆಕ್ಷೇಪದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ ಮೊರಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು!

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಕುಪೂರಸ್ವಾಮಿಗೆ ಇದೇ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ಅಂತರೇ ಅವನು ಯಾವ

ತೀರ್ಥವನ್ನೂ ಸೇವಿಸದೆಯೇ, ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿತನು. ಇತ್ತರೊಳಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಐದು ಲಕ್ಷ ಶಿವ ಪಂಚಾರ್ತನ: ಹೊಸ, ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರ ಸುತ್ತಲೂ ಮೂರೂವಾರಿ ಪ್ರವಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ವಿಷಯ: ವಿಧೇಯತೆಗಳಿಂದ ನಿಂತನು.

ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಗುಸಗುಸಲಾಡಿ ಕೊಂಡು. “ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ಭೂಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಎಸಗಿ ಮಾಡದೆ, ಏನೋ ಸುಲಭೋಪಾಯದಿಂದ ಗಣಾಧಿಪತ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸುವುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದೊಂದರು.

ಆಗ ಕುಪೂರಸ್ವಾಮಿ ತಿರುಗಿಬಂದು ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರೊಂದಿಗೆ. “ನಾನು ಗಣಾಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾದವನ್ನಲ್ಲವೆಂದು ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡೆನು. ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿಗೇ ಗಣಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಶಿವನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವವರೂ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರೂ ಸಹಜ ಕುಪೂರಸ್ವಾಮಿಯು ಮಾಡಿ ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು.

“ಹೀಗೇಕೆ ಹೇಳುವ ಕುಪೂರಸ್ವಾಮಿ?” ಎಂದು ಪಾರ್ವತಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೂ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಯಾವ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ನಾನಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಪುಣ್ಯ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಲಕ್ಷ್ಮೀಗಣಪತಿ ನೆನಗಿಂತ ಮೊದಲೇ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದು ನನಗೆ ಕಂಡಿದೆ. ತೀರ್ಥ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿದ್ದವರು ಕೂಡಾ ಅದೇ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಇವನು ನೆನಗಿಂತಲೂ ಎಷ್ಟೊಬ್ಬರು ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನು ರುದ್ರಗಣಗಳಿಗೆ ನಾಯಕ ನಾಗಿರಲು ಅವನೇ ತಕ್ಕವನು. ನಾನು ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ” ಎಂದನು ಕುಪೂರಸ್ವಾಮಿ.

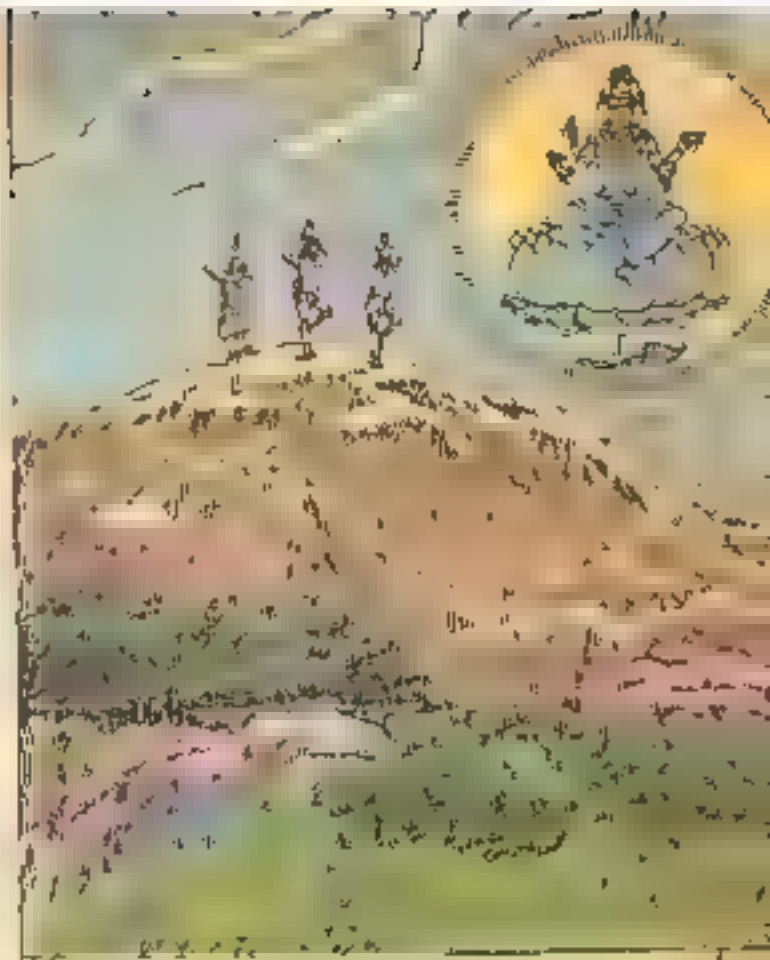

ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ನಮಗೆ ಸಾವು ಬರಬಾರದು ಹಾಗೆ ವರವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು ! ಮತ್ತು ಸಲ ಎದ್ದೆ ಗಳೂ ತಪ್ಪಿನ ಶಕ್ತಿಗಳೂ, ವಶ್ಯಯ್ಯ, ಭೋಗ ಭಾಗ್ಯಗಳೂ, ಶಿವಭಕ್ತಿಯೂ, ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರ ಮತ್ತು ಕಬ್ಬಿಣಗಳಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಮೂರು ನಗರಗಳೂ ನಮಗೆ ಬೇಕು" ಎಂದರು ಆ ಮೂವರೂ.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಅವರು ಕೇಳಿದ ವರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ವಾಸ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾದಂತಹ ವರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಡಲು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡಿ. ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಬಂಗಾರದಿಂದ, ಬೆಳ್ಳಿಯಿಂದ ಕಬ್ಬಿಣದಿಂದ ಮೂರು ಪುರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ತಾರಕನ ಕುಮಾರರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಅಪುಗಳ ತ್ರಿಪುರಗಳೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಕಾಮ ಗುಣನ ಶಕ್ತಿಯೂ ಇದ್ದುವು. ಅವುಗಳು ಮೂರೂ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಗಳು, ಮರಗಳು, ಕೆರೆಕುಂಟೆ ಸರೋವರಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಭೂಧಾನ್ಯ ಸಮೃದ್ಧಿಯೂ ಇದ್ದಿತು ಬಂಗಾರದ ಪುರದಲ್ಲಿ ತಾರಕಾಕ್ಷನೂ, ಬೆಳ್ಳಿಯ ನಗರದಲ್ಲಿ ಕಮಲಾಕ್ಷನೂ, ಕಬ್ಬಿಣದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎಮ್ಮೆನ್ನೂರಿಯೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಿವಾಸಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರುಗಳು ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ವಿರುದ್ಧ ಶೂಚನಾದರು.

ಈ ತ್ರಿಪುರಗಳ ಹಾವಳಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವುಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಲು ಅಥವಾ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಲು ಇಂಪ್ರಾಣಿ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಕಾರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಮಹಾ ವ್ರತವೇ! ತ್ರಿಪುರಾಸುರರೇವ ತಾರಕಾಸುರಶಃ ಕಮಲಾಕ್ಷತ್ರಯರು ನಮ್ಮನ್ನು ಅನೇಕವಾರಿ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಗುರುಗಳು ಹಾರಿಬಿಡುವ ನಮ್ಮ ಮನೆಮಾರು

ಗಳ ಮೇಲೆ ಎರಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೆಲಸಮ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಹೀಗೇ ಬತ್ತರೆ ಪ್ರಮುಖವೆಲ್ಲಾ ಅಳಿದು ಹೋಗುವ ಧಯವಿದೆ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕಾಪಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಮೊರೆಯುತ್ತಾಕೊಂಡರು.

"ಹೌದು, ನಾನೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆ ತ್ರಿಪುರಾಸುರರು ಸುಲಭವಲ್ಲ ಸಾಯುವವರಲ್ಲ. ಸಾವು ಹೋಗಿ ಶಿವನ ಆಲೋಚನೆ ಕೇಳೋಣ. ಬನ್ನಿ" ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ದೇವತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಶಿವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು.

ಶಿವನು ಅವರು ಬಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, "ಆ ತ್ರಿಪುರಾಸುರರನ್ನು ನಾನು ಕೊಲ್ಲಲಾರನು. ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ತೇಜಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವೇ ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕಷ್ಟೆ" ಎಂದನು.

ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನು ತ್ರಿಪುರಾಸುರರು ಕೇಳಿದ ವರಗಳ ವಿವರವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಓ ದೇವತೆಗಳೇ, ನೀವು

ನಮ್ಮ ತೇಜಸ್ವಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
ತ್ರಿವರಾಸುರರನ್ನು ನೀವೇ ಕೊಲ್ಲಬೇಕು" ಎಂದನು.

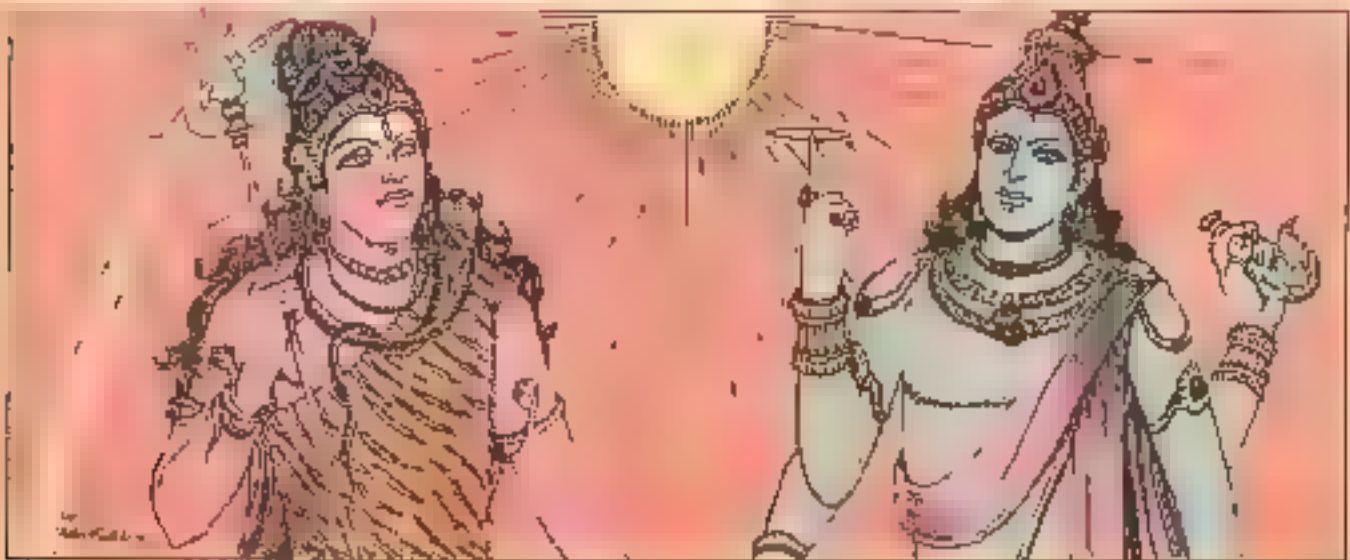
ರಥವಲ್ಲಿರ ರಥವೂ, ಬಿಲ್ಲಲ್ಲಿರ ಬಿಲ್ಲೂ, ಬಾಣ
ಪಲ್ಲಿರ ಬಾಣವೂ ತ್ರಿವರ ಸಂಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಅದು
ದರಿಂದ ಶಿವನು ಭೂಮಿಯನ್ನು ರಥವಾಗಿ, ವೇದ
ಗಳನ್ನು ರಥಾಶ್ವಗಳನ್ನಾಗಿ, ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರರನ್ನು
ರಥದ ಚಕ್ರಗಳನ್ನಾಗಿ, ಮಂಚನ್ನು ಬಿಲ್ಲಾಗಿ ಮಾಡಿ
ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲೂ, ಆದಿಶೇಷನನ್ನು ಬಿಲ್ಲಿನ ನಾಣಾ
ಗಿಯೂ, ವಿಷ್ಣುವೂರ್ತಿಯನ್ನು ನಾರಾಯಣಾಸ್ತ್ರ
ವಾಗಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ತ್ರಿವರ ಸಂಹಾರಮಾಡ
ಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಯಿತು. ಆ ಪ್ರಕಾರ ಶಿವನೇ
ಮುಂದೆ ನಿಂತು ತ್ರಿವರಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದನು.
ಕೊಡಲೇ ಆ ಮೂರು ನಾಗರಗಳೂ ಸುಟ್ಟುಬೂದಿ
ಯಾಗಿ ಭೂಮಿಯು ಮೇಲೆ ಉದುರಿದಂಥವು. ಆದರೆ
ಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸರೂ ಬೂದಿಯಂಥಾಗಲಾದರು.

ತ್ರಿವರಾಸುರರು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ
ಜಲಂಧರನೆಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಹೊರಟು
ಲೋಕಗಳನ್ನು ಹೀಡಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಜಲಂಧರನ
ನಿಜವಾದ ಹೆಸರು ಸೂತರನೆಂದು. ಅವನು ಹಿರಣ್ಯ
ಕಶಿಪುವಿನ ಹತ್ತನೆಯ ಮಗನಾದ ಅಗ್ನಿಬೆವ್ವನ
ಕುಮಾರ. ಅವನು ಒಮ್ಮೆನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಆತಿ
ಘೋರವಾದ ಶಪಥವನ್ನು ಮಾಡಿ, ದೇವಗಣ

ಗಳಿಂದಾಗಲಿ, ರಾಕ್ಷಸಗಣಗಳಿಂದಾಗಲಿ, ನಾಗ,
ಮಾನವ ಮೊದಲಾದವರಿಂದಾಗಲಿ, ತನಗೆ ಸಾವು
ಬಾರದಂತೆಯೂ, ನೀರಿನೊಳಗೆ ವಾಸಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ,
ಒರುವಂತೆಯೂ ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದನು. ಆಮೇಲೆ
ಅವನು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಗೆದ್ದನು. ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಮೊದ
ಲಾದವರನ್ನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಓಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ
ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಜಲಂಧರನು
ಮೂರು ಲೋಕಗಳಿಗೂ ತಾನೇ ಒಡೆಯನಾದನು.

ಜಲಂಧರನ ಮುಂಚೆ ಸೋತು ಕೈಲಾಸದಿಂದ
ಶಿವನೂ, ವೈಕುಂಠದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವೂ ಓಡಿ ಹೋಗಿ
ಇಬ್ಬರೂ ಮನುಷ್ಯ ಸರೋವರದೊಳಗೆ ಅಡಗಿ
ಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದಾಗಿ ಮೂತಾಡಿ
ಕೊಂಡು, ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ತಪಸ್ಸು
ಮಾಡಲು, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸ್ವರೂಪನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ
ಶಿವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಲವನ್ನೂ, ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಸುರಶನ
ಚಕ್ರವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, "ನೀವು ಒಬ್ಬರ ಆಯುಧ
ಗಳನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು
ಜಲಂಧರನನ್ನು ಕೊಂದಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ಶಿವ ವಿಷ್ಣುಗಳು ಸಂತೋಷವಟ್ಟು, ತಮ್ಮ
ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಜಲಂಧರ
ನನ್ನು ಇದಿರು ನೋಡ ತೊಡಗಿದರು.

ಕಡೆಗೆ ವಿಷ್ಣು ದಂಧನ ಮುಂದೆ ಶ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ
ನಮ ವರದೇಶೋಮ ಕೇಳಿದನು.

“ಮಹಾಶಿವೋ ದೇವಾ, ನನಗೆ ಬಲಶೌರ್ವ
ಪರಾಕ್ರಮಗಳ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ, ಮೂರು
ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸುವವನಾಗಿ, ಜಯವಿವರಿಸಿ
ಪರಾಜಯವಿಲ್ಲದವನಾಗಿ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ
ತುಂಬಿದವನಾಗಿ ಇರತಕ್ಕವನು ಕುಮಾರನನ್ನು
ಪ್ರಸಾದಿಸು” ಎಂದು ದಂಧನು ವಿಷ್ಣುವಿನೊಂದಿಗೆ
ನರವನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ದಂಧನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಂತೆ ವಿಷ್ಣು ವರಕೊಟ್ಟು
ಮಾಯವಾದನು. ದಂಧನು ಮನಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ
ಬಂದು ತನಗೆ ಒಕ್ಕಿದ ನರನ ಶುಭವಾರ್ತೆಯನ್ನು
ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದನು. ಮುಂದೆ ಕೆಲವು
ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದಂಧನ ಹೊಡಕಿ ಗರ್ಭವತಿಯಾಗಿ ಬಂದು
ಒಳ್ಳೆಯ ಮಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು
ಪ್ರಸವಿಸಿದಳು.

ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ೬ ಕುವರರಿಗೆ ಶಂಖತೊಡ
ನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದರು.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶಂಖತೊಡನು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನ
ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಸಕಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತನು. ಹಾಗೆ
ಮೊದ್ವನಾದ ಮೇಲೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಅನು
ಮತಿಯಿಂದ ವಿದ್ಯಾಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ
ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು ಕುರಿತು ಒಹರ ನಿವೃತ್ತಿಯಿಂದ ತಿಮ್ಮ
ವಾಗಿ ಶಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ನಿರಾಹಾರಿಯಾಗಿ
ಒಬ್ಬ ಕಾಲನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಶಂಖತೊಡನು
ಮಾತನ ಕಠಿಣ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೆಚ್ಚಿ
ಅವನ ಇಂದಿರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ “ಅಬ್ಬಾ, ಶಂಖ
ತೊಡಾ! ನಿನ್ನ ಶಪ್ಪಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಹೋದೆ. ದೇವಾದ
ವರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೋ” ಎಂದನು.

“ದೇವಾ, ನಾನು ಬೇಡ, ರಾಕ್ಷಸ ನಾನು.
ಮಾತನ ಗತಿಗಳನ್ನು ಜಯಿಸುವ ಬಲಶೂರ್ಯನು
ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು. ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ
ಜಯಿಸಿ ದುರಾಶಿಸುವವನಾದೆನು. ಸಕಲ ಭೋಗ
ಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ಇಡೀ ಪವನ
ಬೇಡದ ಬದ” ಎಂದನು ಶಂಖತೊಡ.

ಪ್ರಹ್ಲಾದೇವನು ಅವನು ಕೇಳಿದ ಪರವನ್ನು
ಕೇಳಿ, “ಅಬ್ಬಾ, ನೀನು ಬದಲಿಗಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ
ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿಸಿ ಎದು ಕನ್ನೆ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ನೀನು ಅವಳನ್ನು
ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿರು” ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಅವಶ್ಯವಾದನು.

ಪ್ರಹ್ಲಾದನಿಂದ ಪರಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ಶಂಖತೊಡನು
ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಆದೇಶದಂತೆ ಬದಲಿಗಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ಅಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದ ಕುಲಸಿ ಎಂಬ ಕನ್ಯಾ
ಮಗಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ದಿವ್ಯ
ಸೌಂದರ್ಯ ರಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಶಂಖತೊಡನು
ಮನಸ್ಸು ಅವಳ ಮೇಲೆ ರಾಜ್ವಣೆ ಹೊಂದಿದನು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ಯಾವಲೋಕಕ್ಕಾದರೂ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಹೋಗ ಬಲ್ಲವನೂ ಮಂತ್ರಹವರಿಂದಲೂ ಗೌರವ ಭಾವ ಹೊಂದುವವನೂ ಆದ ನಾರದನು ಜಲಂಧರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಜಲಂಧರಾ, ಶಿವನೂ ವಿಷ್ಣುವೂ ಮಾನಸ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಜಲಂಧರನು ಮಜ್ಜೆ ಸರೋವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ನೀರಿನೊಳಗೆ ಮುಳುಗಿರುವ ಶಿವ, ವಿಷ್ಣುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ತೊಡಗಿದನು. ಅವನು ತಮ್ಮನ್ನು ಹುಡುಕುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಶಿವನೂ ವಿಷ್ಣುವೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಜಲಂಧರನು ನೀರಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಬರುವುದನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆಗ ಶಿವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಚಕ್ರವೂ, ವಿಷ್ಣುವಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಶಿವನ ತ್ರಿಕೂಲವೂ ಇದ್ದಿತು.

ಮಾನಸ ಸರೋವರದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಗಾಳು ನೋಡಿ, ಶಿವ ವಿಷ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಾಣದೆ ಜಲಂಧರನು

ಎದ್ದು ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅವರಿ ಬ್ಬರೂ ಕಾಣಿಸಿದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಜಲಂಧರನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು, ಅವರೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಕಲೆಸಿದ್ದನು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಜಲಂಧರ ನನ್ನು ಎರಡು ವಿಂಡಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂದು ಹಾಕಿದರು. ಜಲಂಧರನ ಮರಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳೂ ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟವು.

ಕೇಶವ ಪ್ರಜಾಪತಿ ಪದವ ಮಗಂದಿರಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು ಜೆತ್ತು ಎಂಬ ದಾನವನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಆ ವಿಷ್ಣು ಜೆತ್ತುವಿಗೆ ದಂಧನೆಯ ಮಗನಿದ್ದನು. ದಂಧನು ದೊಡ್ಡ ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ವಿಷ್ಣು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವನು. ಆ ದಂಧನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳ ಕಾಲದವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೇ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಬದರಿಕಾರವಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿಬಿಡು ಒಂಟಿ ಕಾಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ದೀರ್ಘಕಾಲದವರಿಗೆ ಭೋರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದನು.

ಅವನು ಅವಳ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, "ಓ ಸುಂದರೀಮಾಣೀ ! ನೀನು ಎಲ್ಲಿಯವಳು ? ಈ ವನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳಾಗಿ ಎತ್ತಕ್ಕೆ ತವನ್ನು ಮಾಡುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ತುಲಸಿ ಕೂಡಾ ಶಂಖಚೂಡನನ್ನು ನೋಡಿ. ಅವನ ಅಂದಚಂದಗಳಿಗೆ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತ. ನಸುಬಿಟ್ಟೆಯಿಂದ, "ನಾನು ಭರ್ಮಾಚೂಡನೆಯ ರಾಜನ ಮಗಳು. ಇನ್ನ ಹೆಸರು ತುಲಸಿ. ನನಗೆ ಮಹಾ ಪೀಠವೇ ಶತಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು, ನಾನು ಮಹಾ ಪತಿವ್ರತೆಯಾಗಿ ಶಾಶ್ವತ ಕೀರ್ತಿಗೆ ಭಾಷಣ ಕೂಗಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟ ದೈವವನ್ನು ನೆನೆದು ತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ಯಾರು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ನಾನು ಭೂಭವೆಯ ದಾಸವರಾಜನ ಮಗನು. ಶಂಖಚೂಡನೆಯೆಂದು ನನ್ನ ಹೆಸರು. ನಾನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ತವನ್ನು ಮಾಡಿ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು

ಮೆಚ್ಚಿ, ಕ್ರಲೋಕಾಧಿಪತಿಯಾಗುವಂತೆ ವರವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅಪ್ಪನ ಮೊದಲಾದರಿಂದಲೇ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನು. ಅದುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ ದಂತಹ ವರವು ನಾನೇ ಆಗಿರುವೆನೆಂದು ತಿಳಿದು, ನನ್ನ ಪತ್ನಿಮಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡುದೆಂದು ಎಂದನು ಶಂಖಚೂಡ.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆಗಲೇ ಗುಂಪಾರ್ವ ವಿಧಿಯಂತೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ, ಬೆಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ, ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿ, ಘಾಟದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದವರೆಗೆ ಮಲಗಿ, ತರುವಾಯ ಶಂಖಚೂಡನು ಅವಳೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ತಂದೆ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಗುರು ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನೂ ಅಲ್ಲಿದ್ದು ಶಂಖಚೂಡನು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದನು. ಅವನು ಹೇಳಿದ ಶುಭಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ದಂಪತಿ ಶಂಖಚೂಡನಿಗೆ ಶುಭ ಮಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದನು.

ಶಂಖಚೂಡನು ತಂದೆಯಿಂದ ಪಡೆದ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನ ಸಲಹೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿವಾಲಿಸುತ್ತ ದಾಸವರಾಜ ಶ್ರೇಷ್ಠನೆಯ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಹೀಗೆ ಅವನು ಪರಿವಾಲನೆ ಸಾಗಿತುಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಒಂದು ದಿನ ಕೆಲವೊಂದಿ ದಾಸವ ಪ್ರಮುಖರೂ, ಶುಕ್ರಾಚಾರ್ಯನೂ ಕೂಡಿ ಬಂದು ಅವನೊಂದಿಗೆ, "ರಾಜಾ, ಬ್ರಹ್ಮನು ನಿನಗೆ ಅಪೂರ್ವವಾದ ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವನಲ್ಲವೆ ? ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರಿಗೆ ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಬೊದಲಾದವರು ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ದ್ರೋಹಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಪ್ರಕೀರ್ತನ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಬಾಧ್ಯತೆ

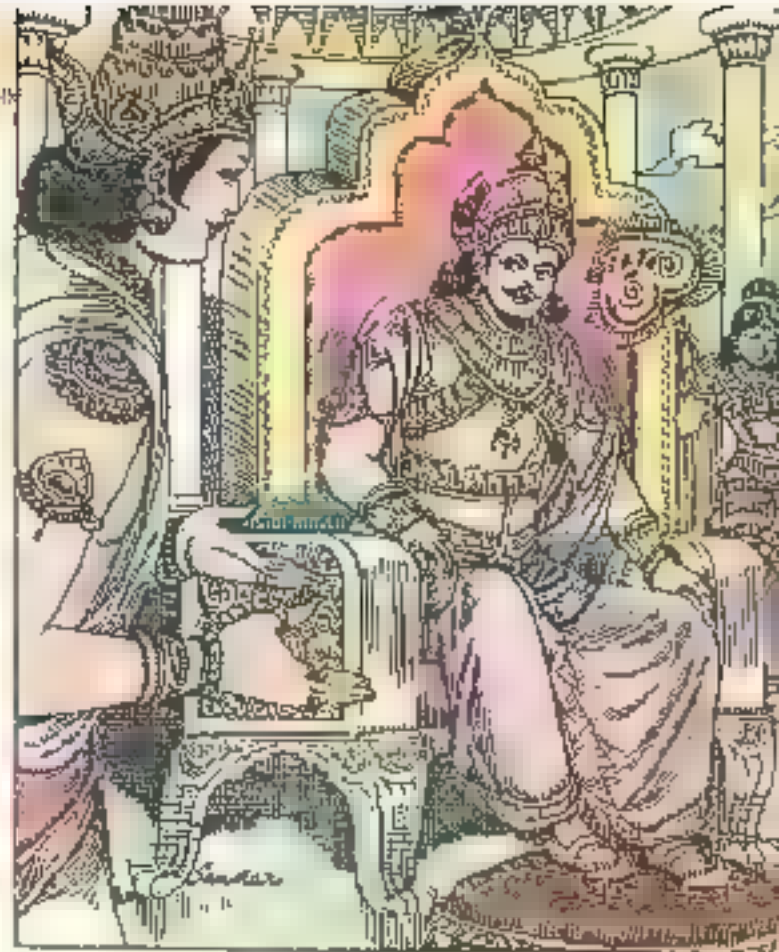
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ದಿದ್ದಿದೆ. ಇದು ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಕೂಡಾ. ಮೊದಲು ನೀನು ಸೇವೆಗೊಂಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಒಡಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯ ನಿನ್ನಗೇ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹಿತ ಸುಡಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಶಂಖಚೂಡನು ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ದಿಗ್ವಿಜಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಹೂರ್ತ ನೋಡುವಂತೆ ಶಂಭುಚಾರ್ಯನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಆ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೇನೆಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವನ್ನು ಮುತ್ತಿದನು.

ಶಂಖಚೂಡನು ಸ್ವರ್ಗದ ಕಡೆಗೆ ದಂಡೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರುವನೆಂಬ ವಾರ್ತೆ ಚಾರದ ಮೂಲಕ ದೇವೇಂದ್ರನು ಮುಂದಾಗಿಯೇ ಕೇಳಿ. ಕುಮಾರ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೂ, ದೇವಗಣಗಳನ್ನೂ ಕರೆಯಿಸಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ ತಾನು ಕೂಡಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತನು.

ದೇವಗಣಗಳೂ, ದಾನವಗಣಗಳಿಗೂ ಪಲು ಐತ್ತು ದಿನಗಳ ಪರೇಗೆ ಆರೋರಾತ್ರಿ ಎದೆಬಡೆದ ದಾರುಣವಾದ ಯುದ್ಧವು ನಡೆಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಟ್ಟಿಗೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ದೇವಗಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರತೊಡಗಿತು. ದಾನವರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಮುನ್ನುಗ್ಗುವ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಆರಾಧನೆಯ ಕಲ್ಪಾಗಿಯೇ ಕಂಡಿತು. ಹೀಗೆ ದಾನವರು ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಎಬ್ಬಿಂಥೊಡು ಒರುವಾಗ ದೇವತೆಗಳು ಓಡಿ ಮೋಗಲಿಕ್ಕೂ ತೊಡಗಿದರು. ರಾಕ್ಷಸರಲ್ಲಿ ವಿಜಯದ ಉತ್ಸಾಹ !

ಇವನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಇಂದ್ರನು ತನಗೆ ಇರುವ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು, ಶಂಖಚೂಡನಿಗೆ ಒಪ್ಪು ಸು ಕೊಟ್ಟ ವರಗಳನ್ನೂ ನೆನಪಿಗೆ

ತಂದುಕೊಂಡು, ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಯುದ್ಧದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ. ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಶಂಖಚೂಡನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ಶಂಖಚೂಡಾ, ನೀನು ಕಶ್ಯಪ ಮಹರ್ಷಿಯ ಸಂತತಿಯವನು. ನಿನ್ನ ಶೌರ್ಯ ಒಲ ಬರಾಶ್ರಮಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂಶೋಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧ ಬೇಡ. ನೀನೇ ತ್ರಿಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಪಾಲಿಸು. ನಾವೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದನು.

ಶಂಖಚೂಡನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, "ದೇವೇಂದ್ರಾ, ನೀವೇ ನನ್ನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿದ್ದು, ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಪರಿಪಾಲನೆ ನಡೆಸು" ಎಂದನು. ಆಮೇಲೆ ಶಂಖಚೂಡನು ತಾನೇ ತ್ರಿಲೋಕಾಧಿಪತಿ ಎಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿ, ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಕೂಣಿತಪುರಕ್ಕೆ ಒಂದಿರುಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಆಳಲು ತೊಡಗಿದನು. ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಮೊದಲಾದವರು

ದಿನಾ ಅವನನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಅವನ ಅಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಪಾಲನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಯಜ್ಞಯಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವರು ತಪೋಭಾಗಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟು ದೇವೇಂದ್ರನೇ ಮಾಡಲಾದ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಂಖಚೂಡನು ಆ ತಪೋಭಾಗಗಳನ್ನು ದಾನವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮುಷ್ಕಗಳನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ ಒಲವಂತವಡಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಶಂಖಚೂಡನ ದಾನವ ಭಟನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಿರಣಗುತಾ, ಮುಷ್ಕಗಳನ್ನು ಓಡಿಸಿ ಯಜ್ಞಯಾಗಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಈ ಕಾಡುಗಳನ್ನು ತುಳಲಾಗದೆ ಮುಷ್ಕಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಡುಪಿಹೋದವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಶಂಖಚೂಡನನ್ನು ಸಹಾಯಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು" ಎಂದು ಮೊರೆಯುಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

"ಶಂಖಚೂಡನು ನನ್ನ ಅಂಶದಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ತುಲಸಿ ಲಿಪ್ತಿಯ ಅಂಶದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಶಂಖಚೂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾರೆನು. ನೀವು ಶಿವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ" ಎಂದನು ವಿಷ್ಣು.

ಮುಷ್ಕಗಳೆಲ್ಲಾ ಕೈರಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ. ತಮ್ಮನ್ನು ಶಂಖಚೂಡನ ಬಾಧೆಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿವ

ನಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಶಿವನು ತಾನು ಶಂಖಚೂಡನೇ ಮೊದಲಾದ ದಾನವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಂದು, ಅವರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಾಗಿ ಅಭಯ ಮಾಡುವಿತ್ತು. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಈ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ತಿಳಿದು ನಾರದನು ಶಂಖಚೂಡನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, "ಶಂಖಚೂಡನು, ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಾಗಿ ಶಿವನು ಸುಖಿಗಳಿಗೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಪಶಾತ್ತಾಗಿ ಝಡ್ರಗಾಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ನೀನು ಸಮ್ಯಗ್‌ನಿರದೆ, ಮೊದಲೇ ಸರ್ವ ಸೈನ್ಯವೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೈರಾಸವನ್ನು ಮುತ್ತಿ, ಶಿವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ತಡೆದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು" ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಶಂಖಚೂಡನು ನಾರದನ ಮಾತಿನ ಪ್ರಕಾರವೇ ಮಾಡುವುದು ಒಲಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ. ತನ್ನ ಸೇನೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೈರಾಸವನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಆದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿವನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ದುರುದ್ರ ಮಾತಲು ಭದ್ರಕಾಳಯಹೂ, ವೀರಧನ್ಯ ಗಣಗಳನ್ನೂ, ಕುಮಾರಗಣಗಳನ್ನೂ ಸಂದಿಯ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡನು. ಹಾಗೆ ಶಿವನ ಅಜ್ಞೆಯಂತೆ ಝಡ್ರಗಾಗಳೊಂದು ದಾನವ ಸೇನೆಗಳೂ ಬೊಡ್ಡ ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ರೈದ್ಯಗಳಾಗಲೂ, ದಾಸವ ಸೇವೆಗಳೂ ಎಷ್ಟು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಯುದ್ಧ ನಡೆದರೂ ಶಂಖಚೂಡನ ಸೇನೆಗಳು ಏನೂ ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿವನಿಗೆ ಅಶ್ವಯಜ್ಞವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಆಗ ಅವನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದನು. ವಿಷ್ಣು ಶಿವನ ಮುಂದೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಶಿವನು, “ಮಹಾವಿಷ್ಣು! ಇಷ್ಟು ಕಾಲದಿಂದ ಯುದ್ಧ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಶಂಖ ಚೂಡನ ಸೇನೆಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಗ್ಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ, ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣು, “ಶಂಖಚೂಡನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ತುಲಸಿಯ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವು ಅವನ ಸೇನೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಉಪಾಯ. ಏನು ತುಲಸಿಯ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಭಂಗಪಡಿಸು ತ್ತೇನೆ. ಆಗ ನಿನು ಶಂಖಚೂಡನನ್ನು ಸಂಪರಿಸಿ ಬಿಡು ” ಎಂದನು.

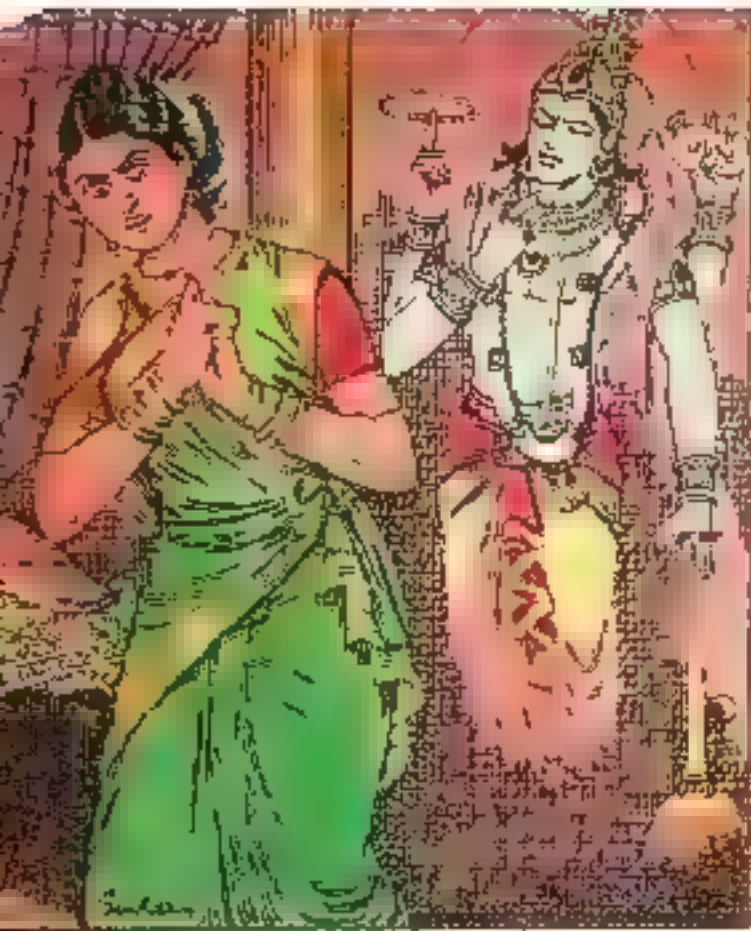
ಅಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣು ಶಂಖಚೂಡನ ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಅವನ ವಂಶಗೆ ಹೋಗಿ ತುಲಸಿಯೊಂದಿಗೆ,

“ನೋಡು ತುಲಸೀ, ನಾನು ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಜಯೋಪಜಯಗಳು ಇನ್ನು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ ಒಬ್ಬಳ ಕಾಲವಾಯಿತು. ನೋಡಿ ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಬಂದೆನು ” ಎಂದನು.

ತುಲಸಿ ಆ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಆ ಮಾಯಾ ಶಂಖಚೂಡನನ್ನು ಬುಲಿಂಗಿಯಾಗಿ ಉಪಚರಿಸಿ ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದಳು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವಳ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಹಾಳಾಯಿತು.

ಅಮೇಲೆ ಶಂಖಚೂಡನ ಸೇನೆಗಳು ವಿವರೀತ ನಷ್ಟವಾದವು. ಶಿವನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಶಂಖಚೂಡ ನನ್ನು ತನ್ನ ತ್ರಿಶೂಲದಿಂದ ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟನು.

ಶಂಖಚೂಡನು ಸತ್ತ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ತುಲಸಿ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವ ವಿಷ್ಣುವಿನ ನಿಜರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ನಿರ್ದೇಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮಾಯಾ ರೂಪ ಅರಿತು ಹೋಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಮಾಯಾ ರೂಪ ದಿಂದ ಒಂದು ತನ್ನನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸಿದ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಶಿಲೆಯಾಗಿ ಹೋಗುವಂತೆ ತುಲಸಿ ಶಾಪಕೊಟ್ಟಳು.

"ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ ತುಲಸೀ. ನೀನು ಗಂಡಕೀ ನದಿಯಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವಿ. ನಾನು ಸಾಲಿಗ್ರಾಮ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಗಿಡವು ನಿನಗೆ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತುಲಸೀಗಿಡವೆನಿಸಿ ಆಚಂದ್ರಾರ್ಕ ಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ವಿಷ್ಣು ಅವಳನ್ನು ಗೋಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅವಳದ್ದ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಗಂಡಕೀ ನದಿ ಹರಿಯತೊಡಗಿತು.

ಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಲಂಕಾಯನಂಬೊಬ್ಬ ಮುನಿಗೆ ಶಿಲಾದನಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿದ್ದನು. ಆ ಶಿಲಾದನಿಗೆ ಸಂತಾನವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರನ್ನು ಕೂತು ಫೋರ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಅವನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾದರು. ಶಿಲಾದನು ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವ

ಪಾರ್ವತಿಯರು "ನಿನಗೆ ಸಂತಾನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ. ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಲಭಿಸುತ್ತಾನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಂತರ್ಧಾನರಾದರು.

ಶಿಲಾದನು ತನ್ನ ಅಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಸಂದರೂ ಮಗನು ಲಭಿಸದೆ ಹೋದುದರಿಂದ ಒಂದು ಯಜ್ಞಮಾಡಲು ತಲೆಹಾಕಿದನು.

ಯಜ್ಞಕುಂಡಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲವನ್ನು ಆಗೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಹೊಂಡದಿಂದ ಸುಂದರನಾದೊಬ್ಬ ಬಾಲಕನು ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಶಿಲಾದನು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ನಂದನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಬೆಳೆಸತೊಡಗಿದನು.

ಒಂದುಸಾರಿ ಮಿತ್ರಾವರುಣರೆಂಬ ಮುನಿಗಳು ಶಿಲಾದನ ಅಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಂದನನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಹುಡುಗನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪ್ರದವನೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಕೆಟ್ಟ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಶಿಲಾದನಿಗೆ ಬೊಡ್ಡ ಚಿಂತೆ ಒಡಿಯಿತು.

ನಂದನು ತಂದೆಯ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವೆನೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ತಿಳಿದು, ಕೇದಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಲು ಕುಳಿತನು. ಬಹಳ ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಅವನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ "ಬೇಕಾದ ಪರವನ್ನು ಕೇಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

"ನಾನು ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯಂತನಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವಂತೆ ಪರವನ್ನು ಕೊಡಿದಿ" ಎಂದು ನಂದನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿದ ಪರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅವನಿಗೆ ಸಂದೀಶ್ವರನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಗಣಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಶಿವನು ನಂದನಿಗೆ ಗಣಾಧಿಪತ್ಯವನ್ನು ಅಭಿಷೇಕಿಸಲು ತನ್ನ

ಜುಬಾಬೂಬದಿಂದ ಗಂಗೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವನು. ಆ ಅಭಿಪ್ರೇಕ ಜಲವು ಐದು ಪದಿಗಳಾಗಿ, ತ್ರಿಸೋತಾ, ಜಬೋದರ, ಸ್ವರ್ಣೋದಕ, ಜುಬೂ, ವ್ಯವರ್ಧದ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಪ್ರವಹಿಸಿತು.

ಹೀಗೆ ಅಭಿಪ್ರೇಕಿಸಿದ ನಂದೀಶ್ವರನನ್ನು ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರು. ತರುವಾಯ ನಂದೀಶ್ವರನು ಮರುತ್ಪತ್ತಿಗಳ ಕುಮಾರಿಯಾದ ಸುಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ನಂದೀಶ್ವರನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಶಿವನ ಅಜ್ಞೆಯಂತೆ ರುದ್ರಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಹೋದರು.

ಮಹಾ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಆದಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆಗ ಐದು ಮುಖಗಳಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮನು ಶಿವನನ್ನೂ ವಿಷ್ಣುವನ್ನೂ ನೋಡಿ, "ನಾನೇ ಶಿವಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನವನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನು

ಗೃಹೋಪದವನು, ಆಮವರಿಂದ ನೀವು ನನ್ನನ್ನೇ ಸೇವಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಿರುವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಿವನು ರೌದ್ರಾಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿ ಒಂದು ಮೂಂಕಾರ ಮಾಡಲು, ಭಯಂಕರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಕಣ್ಣುಗಳೊಂದಿಗೆ, ಬೆಳ್ಳಿನ ಶರೀರದಿಂದ, ಶ್ರೀಶಾಲವೇ ಮೊದಲಾದ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಮೂರ್ತಿಯೊಂದು ಉದ್ಭವವಾಗಿ, ದಿಕ್ಕುಗಳು ದತ್ತರಿಸುವಂತೆ ದಮರುಕವನ್ನು ಹೊಳಗಿಸುತ್ತ, "ಪರಮೇಶ್ವರಾ ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ? ಏನು ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದು ಮಾಮೋಳಗುವಂತೆ ಕ್ರೂರಿಸಿದನು.

"ಈ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸು" ಎಂದನು ಈಶ್ವರ. ಆಗ ಆ ರಾಕ್ಷಸಾಕಾರವು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಿರುವ ಕರುಣೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡುವಿನ ತಲೆಮನ್ನು ಶನ್ನ ಕರೂಪಿರಳಿಸ ಉಳುರಿಸಿದ ಮಿಂಡಿಸಿ ತೆಗೆದು ಬಿಡುತ್ತಾನು. ಆ ತಲೆ ಬಿದ್ದ ಸ್ಥಳವು ಬ್ರಹ್ಮಕವಾಲವೆನಿಸಿತು. ಬ್ರಹ್ಮನ ತಲೆಯನ್ನು ತುಂಡಿಸಿದ ಸ್ಥಳವು ಕಾಶೀ.

ಹೀಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಲು ಕಾನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ರಾಕ್ಷಸಾಕಾರನಿಗೆ ಶಿವನು ಕಾಲಭೈರವನೆಂದು ಹೆಸರು ಇಟ್ಟು, ಹನ್ನೆರಡು ಕಣ್ಣಿರುವಂತೆ ನಿದಾನಿಸಿದನು.

ಅದರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ ಪಾಪವು ಭಯಂಕರ ರೂಪದಿಂದ ಕಾಲಭೈರವನ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಈಶ್ವರನು, "ಕಾಲಭೈರವಾ, ನೀನು ಈ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಪಾಪವನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಶಿರ್ಘಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿ, ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ನೀನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ ಪಾಪದಿಂದ ವಿಮುಕ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಾಲಭೈರವನನ್ನು ಕರೆಹಿಡಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ಕಾಲಭೈರವನು ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಶಿರ್ಘಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿ, ಕಡೆಗೆ ಕಾಶೀ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ತಲುಪಿ ಗುಣಾನ್ನಮಾಡಿ ವಿವಿಕ್ರವಾಗಿ, ಕಾಶಿಯಲ್ಲೇ

ಇದ್ದು, ಕುಟುಂಬ ನಗರಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇತ್ರಪಾಲಕನಾಗಿ ಭಕ್ತರಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತ್ತ ಬಂದನು.

ಒಂದಿನಾ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಘ್ರಪಾದ ನೆಡಬೊಬ್ಬ ಮುನಿ ಇದ್ದನು. ಅವನ ಪತ್ನಿಯ ಹೆಸರು ವಿಮಲಾ. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕಡು ನಿಷ್ಕಲಾದ ಶಿವ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಶಿವನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು, ಕೌಶ್ಲದಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಕುಮಾರನು ಅವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಮಗನಿಗೆ ಅವರು ಉಪಮನ್ಯು ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು.

ಶ್ರೀಮಂತ್ರದಾದ ವಿಮಲೆಯ ಶಿರಸುಪುಷೆಯವರು ವಿಮಲೆಯನ್ನೂ, ಉಪಮನ್ಯುವನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಇರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಆ ಮೇಲೆ ವ್ಯಾಘ್ರಪಾದನ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಬಿಡು ವರ್ಷ ಪಯಸ್ಕವ ಉಪಮನ್ಯು ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಮ್ಮಾ, ನನಗೆ ಹಾಲು ಬೇಕು, ಕೊಡಮ್ಮ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ನಮಗೆ ಹಾಲು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ ಕಂದಾ ? ನಾವು ದೊರೆಯು, ಕಿನ್ನ ಸೋದರ ಮೂವಂದಿರು ಭಸವಂತರಾದುದರಿಂದ ಆಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹಾಲು ಮೊಸರು ಬೇಕು ಹುಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅದೇನೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲವ್ವಾ ! ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದಾರದು" ಎಂದು ವಿಮಲೆ ಮಗನಿಗೆ ತಿಳಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಅದರೂ ಅವನು ಹಾರಿಗಾಗಿ ಹಟ ಕುಡಿಯಲು ಅವಳು ಬಿಡುಟ್ಟನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸಿ ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ, ಉಪಮನ್ಯು ಅದನ್ನು ಕುಡಿಯದೆ ಒಂದೇ ಸಮನ ಅಳಿಕೊಡಗಿದನು.

"ನಾವು ಗತ್ತೀಡಿಗಳಾದ ದೊರೆಯರು ಎಮ್ಮ ಹೇಳಿದರೂ ಹೀಗೆ ಅತ್ತರೆ ವಾಸೇನು ಮಾಡಲವ್ವಾ !" ಎಂದಳು ತಾಯಿ.

"ವಮ್ಮ ದೊರೆಯ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಯಾವುದು ಅಮ್ಮಾ ?" ಎಂದು ಉಪಮನ್ಯು ಕೇಳಿದನು.

ಎವುಲ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ವ್ಯಾಘ್ರಪಾದನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದಳು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ವ್ಯಾಘ್ರ ಪಾದನು ಉಪಮನ್ಯುವಿಗೆ ಶಿವಮಂಜುಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಮಾಡಿ, "ನೀನು ಕೈರಾಸ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿಸಿ ಯೆಂದರೆ ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ನೀನು ಕೇಳುವ ವರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಉಪಮನ್ಯು ಕೈರಾಸ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಶಿವ ಪಂಚಾಕ್ಷರಿ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು.

ಶಿವನು ವಿಶಾರವಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಪಮನ್ಯುವಿನ ಪತ್ನಿಕ ಬಂದು, "ಪನವ್ವಾ ಹುಡುಗಾ, ನಿಜವಾದ ಈ ಬಟ್ಟದ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಕುಳಿತಿರುವೆ ಎ ?

ಕ್ರೂರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಿರುಗುವ ಜಾಗವಿದು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಡು" ಎಂದನು.

"ನಾನು ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಏನುಮಾಡಲಿ ಅಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾಡಾಡಿಸದೆ ಹೋಗಿಬಿಡು. ನನಗೆ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರ ರಕ್ಷಣೆ ಇದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಉಪಮನ್ಯು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮತ್ತೆ ಜಪಿಸಲು ತೊಡಗಿದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸುಲಿಯ ಗಾಂಧೀಕೆ, ಅದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದರ ಉಪಮನ್ಯು ಕಣ್ಣು ಬಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಬಾಲ ಉಪಮನ್ಯು ಎಸ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ, ಅವನ ಇದಿರಿ ನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ನಂತರು. ಅವನನ್ನು ಕರೆದು "ನಾವೇ ಬುದ್ಧಿವೇ. ಬೇಕಾದ ವರ ಕೇಳಿಕೋ" ಎಂದರು ಶಿವನಾರ್ವತಿಯರು.

ಅವನು ಪಾರ್ಥಿವರಿಂದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದಿನಾ ತನ್ನ ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು, ತನಗೆ ಅಪ್ಪೈದ್ವರ್ಯಗಳೂ ಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಉಪಮನ್ಯು ವರ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

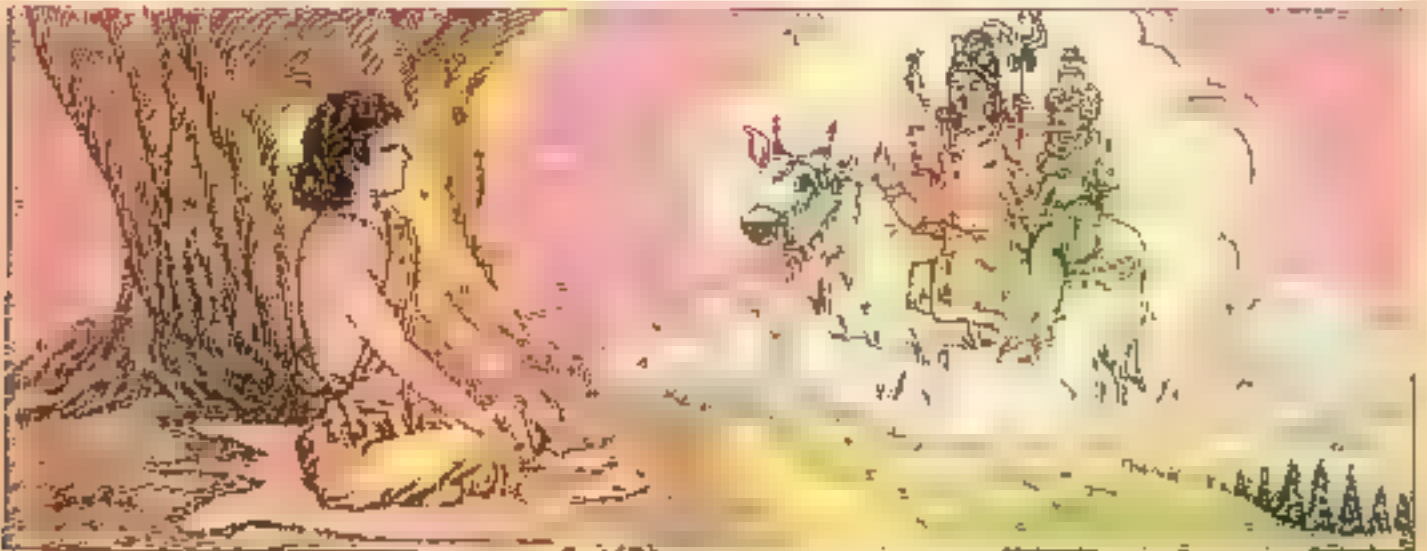
ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಅವನು ಕೇಳಿದ ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಉಪಮನ್ಯು ತೃಪ್ತನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಏನು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

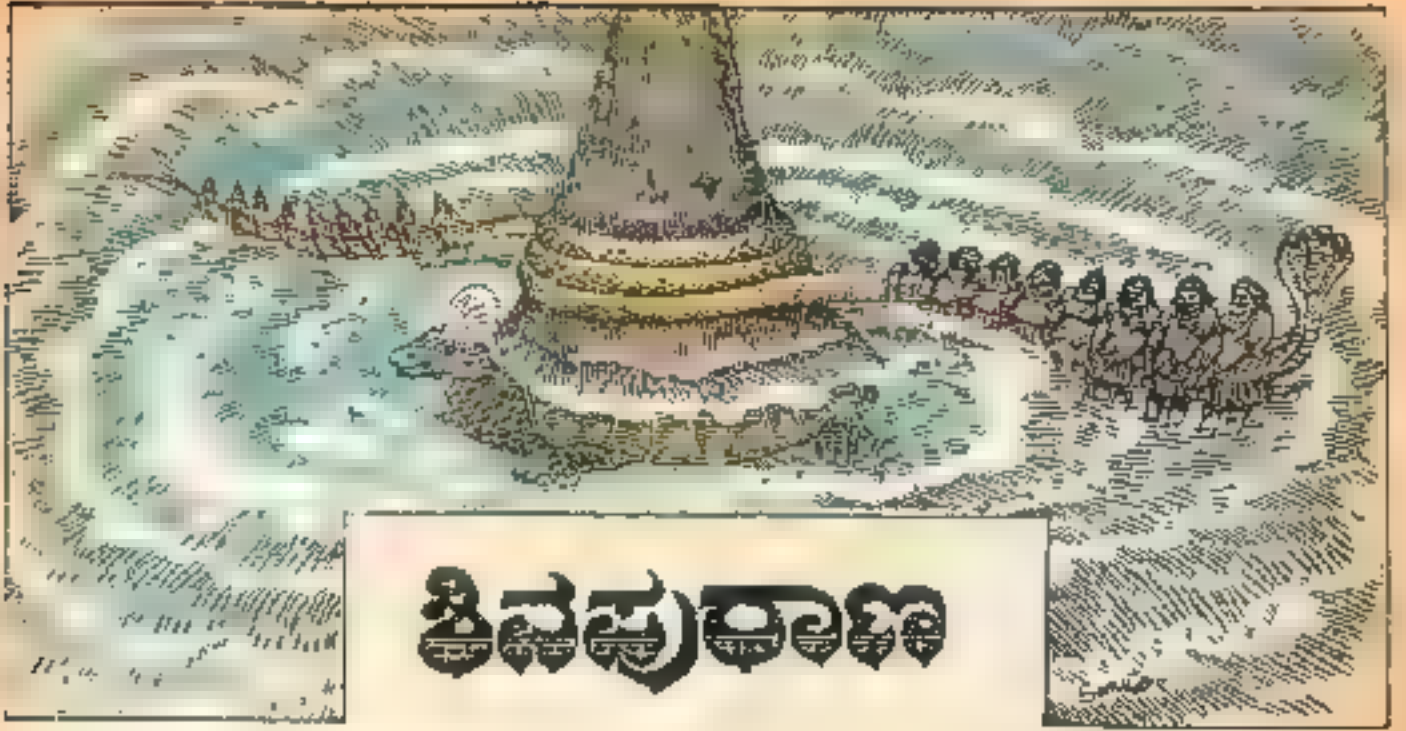
ಅಮೇಲೆ ಅವನ ಸುಖಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಆದಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳೂ ದಾಸವರೂ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ಜಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ದೇವತೆಗಳು ಅಧಿಕ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ದೇವತೆಗಳು ಮೇರುಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ, ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿ, ತಮಗೆ ಸಾವು ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

"ಹಾಗಾಗಬೇಕಾದರೆ ನೀವೂ ದಾಸವರೂ ಕೂಡಿ ಕ್ಷೀರ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಔಪಧಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಾಕಿ, ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನು ಕಡಗೋಲಿನ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಕಡೆಯಿರಿ. ಆಗ ಕ್ಷೀರಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಅದ್ಭುತವು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿಮಗೆ ಮರಣ ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ" ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ಅವ ರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ದೇವತೆಗಳು ಹೋಗಿ ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನು ಕೀಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರು. ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಮಂದರ ಪರ್ವತವು ಕದಲಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ದೇವತೆಗಳು ಮತ್ತೆ ಮೇರುಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಿಷ್ಣುಮೂರ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ, ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನು ಕೀಳಲು ತಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

ಶಿವಪುರಾಣ

ವಿಷ್ಣುಮೂರ್ತಿಯು ಅದಿಶೇಷನನ್ನು ನೋಡಿ,
 "ಶೇಷಾ, ಈ ದೇವತೆಗಳಾಗಿ ನೀನು ಮಂದರ
 ಪರ್ವತವನ್ನು ಕಿತ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ
 ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು ಣಾ" ಎಂದು ಅಜ್ಞೆ
 ಮಾಡಿದನು.

ಆದರಂತೆ ಅದಿಶೇಷನು ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನು
 ಕಿತ್ತು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕ್ಷೀರ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ
 ಹಾಕಬಂದನು.

ಪಾಲಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆದರೆ ಅಮೃತವು ಬರು
 ತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಬರುವ ಅಮೃತದ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು
 ಸಮುದ್ರನಿಗೆ ಕೊಡುವುದೆಂದು ದೇವತೆಗಳು ಒಪ್ಪಿ
 ಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಿಂದ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆಯುವ
 ಸಮಸ್ಯೆ ಕೂರಿಹೋಗಿರಿಲ್ಲ. ಮಂದರ ಪರ್ವತವು
 ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಕಾಣದಂತಾಯಿತು.
 ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೇನೇ
 ದೇವದಾಸನವರು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ

ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕಡೆಯಲಾಗು
 ಮಂತೆ ಮಾಡುವವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ?

ದೇವತೆಗಳು ದುಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ
 ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆಗ ವಿಷ್ಣು ದಯೆ ತೋರಿಸಿ
 ಮಹಾ ಕೂರ್ಮದ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ತನ್ನ ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ
 ಮಂದರ ಪರ್ವತವನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಲು
 ಒಪ್ಪಿದನು.

ಅದಿಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಯಿತಾದರೂ, ಕಡೆಯಲು ಸರಿ
 ಯಾದ ಹೆಗ್ಗ ಸಿಗಿರಿಲ್ಲ. ಆಗ ಮಹಾ ಸರ್ಪ
 ವಾಸುಕಿ ಮುಂದೆ ಬಂದು ತಾನು ಕಡಗೋಲಿನ
 ಹೆಗ್ಗವಾಗಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಅದಾದ ಮೇಲೆ
 ದೇವತೆಗಳೂ ದಾನವರೂ ಹಾಲ ಸಮುದ್ರವನ್ನು
 ಮುಳುಗಲು ತೊಡಗಿದರು.

ಆಗಲೂ ಒಂದು ತರಬಾರು ಎದ್ದಿತು. ದೇವತೆ
 ಗಳು ವಾಸುಕಿಯ ತಲೆಯ ಭಾಗವನ್ನು
 ಹಿಡಿಯುವೆನ್ನಲು, ದಾನವರು ಒಪ್ಪಿರಿಲ್ಲ. "ನಾವು
 ವಾಸುಕಿಯ ಬಾಲ ಹಿಡಿಯುವುದೇ? ಎಂದಿಗೂ

ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ವಾಡುಕೆಯ ಕಲೆಯು ಧಾಗದನ್ನೇ ಹಿಡಿದರು. ಬಾಲವನ್ನು ದೇವತೆಗಲೇ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾಯಿತು.

ಅಂತೂ ಅಂತೂ ಹೀಗೆ ಸಮುದ್ರ ಮಥನವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ದೇವತೆಗಳೂ ದಾಸವರೂ ದೀರ್ಘಕಾಲದವರೆಗೆ ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಹಾಲಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆಯುವಾಗ ಅವರಿಂದ ಅಪ್ಪುತ ಒರುವು ರಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಹಾಲಾಹುಲವೇ ಎವರವವು ಮೊರಟು ಅತಿ ವೇಗವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಹರಡತೊಡಗಿತು.

ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆವರಿ ನಡುಗುತ್ತ ಆರ್ತ ನಾದ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಯಾರಿಗೂ ಎನ್ನೂ ತೋರದೆ ಎಲ್ಲರೂ ವೇಗವಾಗಿ ಕೈಲಾಸ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತೀ ಸಹಿತನಾಗಿದ್ದ ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ದೇವದೇವಾ ! ಹಾಲಾಹುಲ ವಿಷವು ಮೊರಟು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ದಹಿಸಿಕೊಂಡು

ಬಹುದ್ದಿದೆ. ಅವರಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು. ಲೋಕ ಗಳೆಲ್ಲಾ ನೀನೇ ಈಶ್ವರನಾಗಿರುವಿ. ನಿನ್ನ ಪರಮ ಜ್ಞಾತಿಯ ಅದ್ವಂತವನ್ನು ನೋಡಲು ಇಂದ್ರನಿಗೂ, ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ, ವಿಷ್ಣುವಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹು ದಲ್ಲ ! ಅವರಿಂದ ವಿಷಮಯವಾಗುವ ಜಗತ್ತನ್ನು ಈಗ ನೀನೇ ಕಾಪಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಮೊರೆಯೊತ್ತರು.

ಅವರ ದುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿವನು ಕನಕರ ಪದ್ಮುತ್ತ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇವರೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷೀರಸಾಗರವನ್ನು ಮಥಿಸುವುದರಿಂದ ಕಾಲಕೂಟ ವಿಷವು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಎಂತಹ ಕಷ್ಟ ಬುಕ್ಕೋ ನೋಡಿದೆಯಾ ? ನಾನೀಗ ಆ ವಿಷವನ್ನು ಹೀರಿ ನುಲಿವಿಡುವುದಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಪಾರ್ವತಿ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿದಳು.

ಆಗ ಶಿವನು ಲೋಕಗಳೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸುವ ವಿಷ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಾಟಿ ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿಸಿ ತನ್ನ ಬಾಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಒಳಗೆ ನುಂಗದೆ ಕುರದಲ್ಲೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡನು. ಮಹೇಶ್ವರನ ಮೇಲೆ ಕೂಡಾ ಆ ವಿಷವು ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ತೋರಿಸದೆ ಬಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಂಠವು ಕರಟಿ ಕರಗಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಭಯವೂ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿ ಶಿವನಿಗೆ ನೀಲಕಂಠಮೆಂಬ ಹೆಸರು ಬಂದಿತು.

ಶಿವನ ದಯೆಯಿಂದ ಕೂಲಕೂಟದ ಭಯವು ನಿವಾರಣೆಯಾದ ಮೇಲೆ ದೇವದಾನವರು ವತ್ಸ ಹಾಲಸಮುದ್ರವನ್ನು ಕಡೆಯತೊಡಗಿದರು. ಆಗ ಸಮುದ್ರದಿಂದ ಕಾಪುಧೇನು ಹುಟ್ಟಿ ಎದ್ದು ಬಂದಿತು. ಅದನ್ನು ಯಜ್ಞಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಮುನಿಗಳು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರು. ಅಮೇರೆ ಉಚೈತ್ರವವೆಯ ಬೀಜ ಕುದುರೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅದು ತನಗೆ ಬೇಕೆಂದು ಬಲಿ ಹೇಳಿದನು. ಇಂದ್ರನು ಅದು ತನಗೆ ಬೇಕೆಂದಾಗ

ನೋಡಲು ಬಂದು, "ಪಾನು ನಿನ್ನ ಅವತಾರಗಳೆ
ನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಮೋಹಿನಿಯ ಅವತಾರ
ವತ್ತಿದೆಯಂತೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡೋಣವೆಂದು
ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಬಂದೆ. ತೋರಿಸುವಿದೆಯಾ?"
ಎಂದನು.

"ದೈತ್ಯರನ್ನು ಸವೋಟುಸಲಕ್ಕಾಗಿ ಎತ್ತಿದ ಆ
ರೂಪವನ್ನು ನೀವು ಕೂಡಾ ನೋಡಿದರೆ ನನಗೇನೂ
ಅಕ್ಷೇಪವಿಲ್ಲ, ನೋಡಿರಿ" ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ಅದೃಶ್ಯ
ನಾಗಿ, ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಮೋಹಿನಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ
ಬೇಡಿಸೊಂದಿಗೆ ಆಡುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು.

ಆ ಮೋಹಿನಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ
ಶಿವನು ಶನ್ನೂಂದಿಗಿರುವ ವಾರ್ವತಿಯನ್ನೂ,
ಪ್ರಮಥ ಗಣಗಳನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟನು. ಎತ್ತರೂ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಶಿವನು ಮೋಹಿನಿಯ
ಹಿಂಭಯೇ ಹೋಗಿತ್ತೊಡಗಿದನು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ
ಅವನಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ವಿಷ್ಣುಮಾಯೆ ಎಂದು ನೆನಪಿಗೆ
ಬಂತು. ವಿಷ್ಣು ಶಿವನ ಆತ್ಮನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ
ಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ಶಿವನು ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದು
ವಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೈರಾಸಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಪುರೋಹಿತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಯೋಧ್ಯಾ ನಗರವನ್ನು
ಬಾಹುನಂಬ ರಾಜನು ವಾಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ
ಹೈಹಯನಂಬವನು ಇವನ ರಾಜ್ಯವ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ
ಮಾಡಿ ಇವನನ್ನು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.
ಬಾಹು ರಾಜನು ಶನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆ
ಹೋದನು.

ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಬಾಹುವಿನ ಹೆಂಡತಿಯರಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬಳು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಹು
ವಿಗೆ ಸಾವು ಬಂದಿತು. ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ಅವನ
ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಸಹಗಮನ ಮಾಡಲು
ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು. ಈ ದಿವ್ಯನಂಬ ಮುನಿ ಅವಳನ್ನು

ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅವಳಿಗೆ ಮಗನು ಹುಟ್ಟುವ
ನೆಂತಲೂ ಹೇಳಿದನು.

ಇದು ತಿಳಿದು ಅವಳ ಸಂತಿಯರು ಅವಳನ್ನು
ಕೊಂದುಬಿಡಲು ಅಕಾರದಲ್ಲಿ ವಿಷ ಬೆರೆಸಿದರು.
ಆ ವಿಷದೊಂದಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಪುತ್ರನು ಹುಟ್ಟಿದನು.
ಅದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸಗರ (ಗರಳದೊಂದಿಗೆ
ಕೂಡಿದವನು) ಎಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡ
ಲಾಯಿತು.

ಸಗರನು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ
ದಿವ್ಯನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅನೇಕ ಅಶ್ವಮೇಧಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸುಮತಿ, ಕೇಶವಿ ಎಂಬ
ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡತಿಯರಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ
ಸಂತಾನವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ
ಅವನು ನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಡವಿಗೆ ಹೋಗಿ
ದೀರ್ಘವನ್ನು ಕಲೆತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು
ಅಪನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ದೀರ್ಘಕಾಲ ಸಗರನ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿ, ಅವನ ಪೆಂಡತಿಯದಿಗೆ ಸಂತಾನವಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಅವನು ತನ್ನ ಪೆಂಡತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಸಗರನು ಪತ್ನಿಯರೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಶಿವನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಶಿವನು ಸಗರನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಸಂತಾನವಾಗುವಂತೆ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು.

ಸಗರನು ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡತಿಯರೂ ಗರ್ಭಾವತಿಯರಾಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಪುತ್ರವನ್ನು ಹುಡುಕರು. ಆದರೆ ಸುಮತಿಯ ಮಗನು ಪಿಂಡರೂಪನಾಗಿದ್ದನು. ಔರ್ವನು ಬಂದು ನಡೆದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಮತಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗವಲ್ಲಿ ಅರುವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಕುಮಾರದಿರುವಂತೆ ಹೇಳಿ. ಆ ಮಗುವನ್ನು ಅರುವತ್ತು ಸಾವಿರ ಪಿಂಡಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಇಡುವನು. ಆ ಕುಂಡಗಳಿಂದ ಅರುವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಕುಮಾರರು ಹುಟ್ಟಿದರು.

ಕೇಶಿನಿಯ ಮಗನಾದ ಅಸಮಂಜಸನು ಮಹಾ
ಧಯಂಕರನಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವ
ನಾದನು. ಒಬ್ಬ ಕ್ರೂರಕರ್ಮಿಯಾದನು. ಭಕ್ತರ
ರನ್ನೂ, ಮುದುಕರನ್ನೂ ಎತ್ತಿ ನದಿಗೆ ಬಿಸುಡು

ಶ್ರೀಧರನು ಅವನ ವಿಲಾಸಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗದೆ
ಪ್ರಜೆಗಳು ಬಂದು ಸ್ವಾರಸ್ಯೋದಿಗೆ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟರು.
ಸ್ವಾರಸ್ಯನು ಅಸಮಂಜಸವನ್ನು ನಗರದಿಂದ ಹೊರಗೆ
ಹಾಕಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಸಗರನು ಅಶ್ವಮೇಧ ಯಾಗ ಮಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಯಾಗಾಶ್ವವನ್ನು ದೇವಗಳ ಮೇಲೆ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟು, ಅದರ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಅರುವತ್ತು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಕುಮಾರರೊಡನೂ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಸಾಗರನಿಂದ ಹೊರಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕುದುರೆ ಒಂದಾ
ನೆಂದೂ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಅದು ಹೇಗೋ
ಅಕ್ಕಿಕ್ಕವಾಗಿ ಬಾಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸಾಗರ
ಕುದುರೆಗಳು ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಬೇಸತ್ತರು.
ಛೂಮಿಯಲ್ಲೊಂದು ಅದು ಕಾಣದೆ ಹೋದುದು
ರಿಂದ, ನಾಗಕ್ಕೆ ಒಂದಿರುವಿ ಒಂದು, ಯಾಗೋತ್ತಮ
ಮಾಯವಾದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ
ವೇಳಿದರು.

ಷಗರನು ಅವರ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪದಿಂದ ಕೀಡಿಕಾರಿಸಿ, ಕುದುರೆಯಿಂದ ಷಗರನೊಳಗೆ ಕಾರಿದ ಕೂಡದೆಂದು ತಾಸಿಸಿದನು. ಷಗರನಿವಾರರು ಅತ್ಯಂತ ಹುಡುಗನಿಂದ ಮತ್ತೆ ಅಶ್ವವನ್ನು ಹೊಡೆದು ಹೊಡೆದರು.

ಎಷ್ಟು ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ ಸನ್ನೆಮಾಡಿ ಇಂದ್ರನ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಸಿದನು.

ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಹಾಲ ಸಮುದ್ರದಿಂದ ಏರಾಣವೆಂದು ಬೀಜ ಬಿಟ್ಟವ, ನಾಲ್ಕು ದಂಪತಿಗಳು ಅವನ ಹುಟ್ಟುಕು. ಆದರೆ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಪಾರಿಜಾತವು ಎದ್ದಿತು. ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಅಪ್ಪರಾಯರು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ದೇವೀಷ್ವರಮಾನಲಾಗಿ ಬೆಳಗುವ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ದೇವಿ ಉದ್ಭವಿಸಿ ಬಂದಳು. 'ಅವಳು ಸ್ವತಃ ಬಾದು ಎನ್ನುವವ ವಕ್ಷಸ್ಥಳವನ್ನು ವರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಲಕ್ಷ್ಮೀಯೊಂದಿಗೆ ಹಾಲ ಸಮುದ್ರದೊಳಗಿನಿಂದ ಚಂದ್ರನು ಬೆಳಗುತ್ತಾ ಎದ್ದನು.

ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದ ಮೇಲೆ ಹಾಲ ಸಮುದ್ರದೊಳಗೆ ನಿಂದ ಧನ್ವಂತರಿ ಅಮೃತಕಲಶವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ಬಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ದೈತ್ಯರು ಆತುರದಿಂದ ಅಮೃತಕಲಶವನ್ನು ಧನ್ವಂತರಿಯಿಂದ ಚುಚ್ಚನೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು

ದೂರ ಒದಿಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ತಾವು ನಾನು ತೂಗಂದು ತಕರಾರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವತೆಗಳು ನಿಷ್ಕವಿನೊಂದಿಗೆ ದೂರೆಯುಟ್ಟರು. "ಜಿಂಕಿಸಬೇಡಿ. ಇದೋ ಈಗಲೇ ನಾನು ಮೊಯೋಪಾಯದಿಂದ ಅಮೃತವು ನಿಮಗೇ ದಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ನೋಡಿರಿ!" ಎಂದು ಅಭಯವಿತ್ತನು.

ಆಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣು ಅತ್ಯಂತ ಅಕರ್ಷಣೀಯ ಸೌಂದರ್ಯವುಳ್ಳ ಮೋಹಿನಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಧೂಮ್ರಕೇತುರ ಹತ್ತಿರ ಪೋದನು. ಅವರು ಆ ಮೋಹಿನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪೋದದಿಂದ ಮೆಚ್ಚಿಟ್ಟರು. "ನಿನ್ನೂ ಬೇಕೆ? ಈಗ ನಾವು ಈ ಅಮೃತಕ್ಕಾಗಿ ಮೊದಲು ಯಾರಿಗೇದು ತೂಗದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲೇವೆ. ನೀನು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಇದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಡುವೆಯಾ? ನಿನ್ನೊ ಸ್ವಲ್ಪ ಇಟ್ಟುಕೋ" ಎಂದರು ದೈತ್ಯರು.

"ನಾನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಕ್ಷೀವಣೆ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವಿರಾದರೆ ಹಂಚಿಕೊಡಲು ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ" ಎಂದಳು ಮೋಹಿನಿ. ದಾನವರು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದರು ಅಮೃತಕಲಶ ಮೋಹಿನಿಯ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಮೋಹಿನಿ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ದಾನವರನ್ನೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪಂಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ದೇವತೆಗಳ ಪಂಕ್ತಿಗೆ ಅಮೃತವನ್ನು ಹಂಚತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ ಮೂರ್ತಿ ಕಿಟ್ಟುಬಿದ್ದ ದೈತ್ಯರು ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅಮೃತವನ್ನು ಕುಡಿದ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಮೋಹಿನೀ ರೂಪವನ್ನು ಉಪಸಂಹರಿಸಿ ಕೊಂಡನು.

ವಿಷ್ಣು ಮೋಹಿನಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೈತ್ಯರನ್ನು ಬೆವ್ವುಬಿಡಿಸಿ ಅಮೃತವನ್ನು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಶಿವನು ವ್ಯಷಭ ವಾಹನದ ಮೇಲೆ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು

ಶಿವಪುರಾಣ

ಸೈವ ಕುಮಾರರಲ್ಲಿಯೂ ಕುಡುರೆ ಮಾಯವಾದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋಗಿ, ಕುಡುರೆ ಲೋಕಿಯೊಳಗೆ ಹೋದ ಸೂತನವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ಅಗೆಯುತೊಡಗಿ ದರು. ಹಾಗೆ ಅಗೆಯುತ್ತ, ಪಾಪಾಳವನೊಳಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಸ್ತೀರುವ ೪೭೦ ದೊಡ್ಡ ಮುನಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅವರ ಸಮೀಪ ದಕ್ಷಿಣದ ಅಪುರಗಿ ಬೇಕಾದ ಧರ್ಮಗುಟ್ಟವು ನಿಂತು ಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಅವರೊಡನೆ ಅವಳೆ ಕುಡುರೆಮನ್ನು ಅವತರಿಸಿ ದವಸಿದುಕೊಂಡು ಸಾರ ಕುಮಾರರು ಅವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಒಡ್ಡಿಸಲು ನೋಡಿದರು. ಅವರು ಕೆನ್ನ, ತೆರೆಯ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅರುಮು, ಸಾರದ ಮಂದಿ ಪಾಪ ಪುತ್ರನೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಉದಯ ಒಂದಯ ಕೂಡಲಾಗಿ ದವರು.

ಈ ಕೋರ ಪದವಿಯವನು ಪಾರವ್ ಮುನಿತ್ ಪಾಗಿ ಪಾಪಾಗಿ ಗೊಕ್ಕಾಯಿತು. ಅವರು ಪೂಜಾಕ್ರಮವು ಪ್ರಗಾಪರನ ತೆಗೆದೊಂದು ಬರುದಂತೆ,

ಅಮ್ಮನವನ ಮಗವಾದ ಅಂಕುಮಂಥನು ಪಾಪಾರದ ಖಣಿ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಅಂಕುಮಂಥನು ಪಾಪಾರ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಕುಲ ಮುನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸದಮಾರ ದೊಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕುಮ್ಮಗಿ ನಿಂತು.

ಕುಲರು ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಖೋಪಾಯ್ತು. "ಅವ್ವಾ, ಕುಡುರೆಮನ್ನು ತೆಗೆದೊಂದು ಹೋಗು. ಇವರಲ್ಲಿಯ ವಿವರವಾಗಾದವ್ವುಲೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸಿ ಭವ್ಯವಾಗಿದವರೆಂದು ನಿನ್ನ ಪಾಪನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳು" ಎಂದನು.

"ಓ ಮಹಾತ್ಮಾ, ಈ ಪುತ್ರನೊಂದ ತುರೆಯ ರಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗ ಪಾಪ್ಯವಾಗುವ ಪಾಪವನ್ನು ದರು ಮಾಡಿ ಹೇಳಿಕು" ಎಂದು ಅಂಕುಮಂಥನು ಕುಲವನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡು.

ಇವರ ಪಾಪವು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿದ ಪೊರತು ತೀರದು. ಬೇರೆ ಕುಟ್ಟಿರಲಿವ ದೊಮ್ಮೆಗ ದೂಲಿಕವಾಗಿ ಇವರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಲವರು

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL. 773-936-5000
FAX 773-936-5000
WWW.CHICAGO.EDU

...
...
...
...
...
...
...
...
...
...

[illegible]

1. 1. The first part of the book is a
2. description of the
3. author's
4. experience
5. of the
6. first
7. part
8. of the
9. book
10. is
11. a
12. description
13. of
14. the
15. author's
16. experience
17. of
18. the
19. first
20. part
21. of
22. the
23. book
24. is
25. a
26. description
27. of
28. the
29. author's
30. experience
31. of
32. the
33. first
34. part
35. of
36. the
37. book
38. is
39. a
40. description
41. of
42. the
43. author's
44. experience
45. of
46. the
47. first
48. part
49. of
50. the
51. book
52. is
53. a
54. description
55. of
56. the
57. author's
58. experience
59. of
60. the
61. first
62. part
63. of
64. the
65. book
66. is
67. a
68. description
69. of
70. the
71. author's
72. experience
73. of
74. the
75. first
76. part
77. of
78. the
79. book
80. is
81. a
82. description
83. of
84. the
85. author's
86. experience
87. of
88. the
89. first
90. part
91. of
92. the
93. book
94. is
95. a
96. description
97. of
98. the
99. author's
100. experience
101. of
102. the
103. first
104. part
105. of
106. the
107. book
108. is
109. a
110. description
111. of
112. the
113. author's
114. experience
115. of
116. the
117. first
118. part
119. of
120. the
121. book
122. is
123. a
124. description
125. of
126. the
127. author's
128. experience
129. of
130. the
131. first
132. part
133. of
134. the
135. book
136. is
137. a
138. description
139. of
140. the
141. author's
142. experience
143. of
144. the
145. first
146. part
147. of
148. the
149. book
150. is
151. a
152. description
153. of
154. the
155. author's
156. experience
157. of
158. the
159. first
160. part
161. of
162. the
163. book
164. is
165. a
166. description
167. of
168. the
169. author's
170. experience
171. of
172. the
173. first
174. part
175. of
176. the
177. book
178. is
179. a
180. description
181. of
182. the
183. author's
184. experience
185. of
186. the
187. first
188. part
189. of
190. the
191. book
192. is
193. a
194. description
195. of
196. the
197. author's
198. experience
199. of
200. the
201. first
202. part
203. of
204. the
205. book
206. is
207. a
208. description
209. of
210. the
211. author's
212. experience
213. of
214. the
215. first
216. part
217. of
218. the
219. book
220. is
221. a
222. description
223. of
224. the
225. author's
226. experience
227. of
228. the
229. first
230. part
231. of
232. the
233. book
234. is
235. a
236. description
237. of
238. the
239. author's
240. experience
241. of
242. the
243. first
244. part
245. of
246. the
247. book
248. is
249. a
250. description
251. of
252. the
253. author's
254. experience
255. of
256. the
257. first
258. part
259. of
260. the
261. book
262. is
263. a
264. description
265. of
266. the
267. author's
268. experience
269. of
270. the
271. first
272. part
273. of
274. the
275. book
276. is
277. a
278. description
279. of
280. the
281. author's
282. experience
283. of
284. the
285. first
286. part
287. of
288. the
289. book
290. is
291. a
292. description
293. of
294. the
295. author's
296. experience
297. of
298. the
299. first
300. part
301. of
302. the
303. book
304. is
305. a
306. description
307. of
308. the
309. author's
310. experience
311. of
312. the
313. first
314. part
315. of
316. the
317. book
318. is
319. a
320. description

[illegible]

ಹಾಸ್ಯಾನ್ವಿತವಾದ ಈ ಕಥೆಗೆ ಸಂಕೇತವಾಗಿರುವುದು
ಮಾತೃಭಾವ. ಮಾತೃಭಾವವು ಮಾನವನು ಹೊಂದಬೇಕಾದ
ಮೊದಲನೆಯ ಗುಣವೆಂದೂ, ಅದೇ ಮಹಿಮೆಯು ಮಾನವನಿಗೆ
ಮಾತೃಭಾವವೇ ಮೊದಲನೆಯ ಗುಣವೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

1. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 2. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 3. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 4. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 5. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 6. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 7. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 8. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 9. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು
 10. ಮಹಾಶಯವು ಉದಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮಹಾಶಯವು

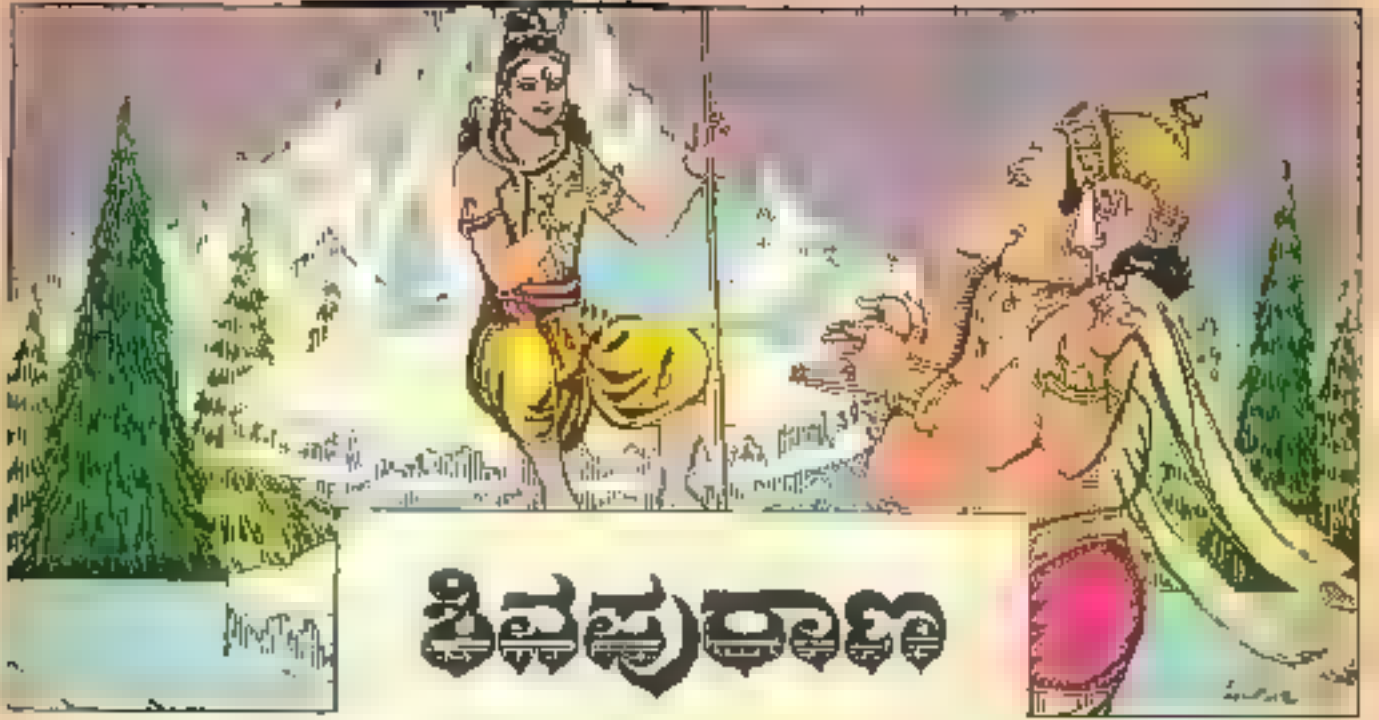
...
...
...
...
...

...the
... ..
... ..
... ..
... ..

[illegible]

ಶಿವಪುರಾಣ

ದಿವೋದಾಸನ ಒಳಗೆ ಹೋದ ಬ್ರಹ್ಮನು ಕೂಡಾ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿವನು ಪ್ರವಂಥ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಕಾಶೀ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಆರೇನು ವಿಶೇಷವೇ! ಪ್ರಮಥರು ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕವರ್ಡ್ ಎಂಬವನು ಕವರ್ಡ್‌ಶ್ವರ ರೀತಿ ವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿದನು.

ಮಂದರಗಿರಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಶಿವನಿಗೆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಎನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದೊಂದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಶಿವನು ಎನಾಯಕನನ್ನು ಕರೆದು, ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೇಲೆ ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಎನಾಯಕನು ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಉತ್ಸಾಹಗಳಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಅದೇಲೆ ಎನಾಯಕನು ದಿವೋದಾಸನ ಭವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅನೇಕ

ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎನಾಯಕನು ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗಾಗಿ ಎನಾಯಕನು ರಾಜಪುರೋಹಿತರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿ ಸೇರಿ ಹೋದನು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ತುಂಬ ಭಟ್ಟಾರಕ ನೊಂದಿಗೆ, "ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಉತ್ಸಾಹ ಗಳಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ರಾಜಾ, ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದವರೆಗೆ ಇವನು ಕಾಶೀ ನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯ ದೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಹದಿನೆಂಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ದೇಶದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಅವನೇ ಎನಗೆ ಶತ್ರುದಾದ ಹಿತೋಪ ದೇಶ ಕೊಡಾ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು ತುಂಬಿ.

ಕರುವಾಯ ಶಿವನು ವಿಷ್ಣುವೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ವಿಷ್ಣು ಬುದ್ಧನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಶಿಯ ಪೌರರಿಗೆ ನಾಸ್ತಿಕ ಮತವನ್ನೂ ಬೌದ್ಧ, ಜೈನ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ

ಮೂಳಿಸಿ. ಅವರ ಧರ್ಮನೀತನೆಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿದನು. ಅಷ್ಟಾದ ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ದೇವತೆಯೂ ದಿವ್ಯೋದಾಸನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದನು.

ದಿವ್ಯೋದಾಸನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಂದಿಗೆ "ಅಯ್ಯಾ, ದೇವತೆಗಳು ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹೋದವು. ಸಾಕಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ನಾನು ಕೂಡಾ ಬದಲೆ ಕಾಲದಿಂದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವುದುಕವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಮೋಕ್ಷವು ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

"ಠಾಡಾ, ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡು. ಆ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ನೀನು ಶರೀರದೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರ.ವಿ" ಎಂದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ರೂಪದ ವಿಷ್ಣು. ಅದರಂತೆ ದಿವ್ಯೋದಾಸನು ತನ್ನ ಕುಮಾರನಾದ

ಸಮರಂಜಯನಿಗೆ ಪಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿ, ರೋಡ್ಡುರೋಡು ಗುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದನು. ಅಮೇಲೆ ತನಗಾಗಿ ಬಂದ ದೇವರೋಹವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏರಿಕೊಂಡು ಮರ್ತ್ಯ ಶರೀರದೊಂದಿಗೇ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದನು. ಕಾಶಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಮತ್ತೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಬಹು ಸಂದಿ ಪಾಹನದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಗಣಗಳ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡು ಪರಮ ತೃಪ್ತನಾದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿಯರು ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವಾಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಕೋರಿಕೆಯಿಂದ ದೇವದ್ವಾರವನ್ನು ತುರಿತವ್ಯ ಗಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಕಾಶಿಗೆ ಬಂದರು.

ಆ ಮಹಾನುಭಾವನ ಶಿವರಲ್ಲಿ ವೈಶಂಪಾಯನ, ಜೈಮಿನಿ, ವೈಶಿ, ಕುಮಾರತ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾಮಹಿಮೆಗಳೂಳ್ಳಿ ಅನೇಕರಿದ್ದರು.

ಅವರು ಉದಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಗಾಯತ್ರಿ ಜಪಿಸಿ, ಅಗ್ನಿವರ್ಯಾ ಹೀಡಿದ ಮೇಲೆ ಊರೊಳಗೆ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆ ಮಾಡಲು ಬಿಟ್ಟೊಪ್ಪರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಬಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನು ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿಯೊಂದಿಗೆ, "ವ್ಯಾಸನ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗಿರುವುದೆಂದು ನೋಡೋಣ. ಅವನಿಗೂ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಭಕ್ತಿ ಒಗ್ಗದ ಹುಗೆ ಮಾಡಬೇಡು" ಎಂದನು.

ಅದರಂತೆ ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ಕಾಶೀ ನಗರದ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಿಲ್ಲಾ ಭಕ್ತಿ ನೀಡುವ ಬುದ್ಧಿ ಪಾಡಲುಕೆ ಮಾಡಿದಳು. ವ್ಯಾಸನು "ಭಿಕ್ಷಾಂಡೇಹ" ಎಂದು ಮನೆ ಮನೆಗಳಿಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿರಲು, ಗೃಹಿಣಿಯರು, "ಇನ್ನೂ ಅಡಿಗೆಯಾಗಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ", "ಸಾಮಾನು

ಬರಲಿಲ್ಲ. "ಆಮೇಲೆ ಬಾ", "ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗು". "ಈ ದಿನ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಬ್ಬಿಕೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದರು.

ವ್ಯಾಸನಿಗೆ ಆದ ಅನುಭವವೇ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೂ ಆಯಿತು. ಹೊತ್ತು ಮಾಲುನವರೆಗೂ ಉರೇಲ್ಲಾ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ಹುಡುಕು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

"ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದಾಗು ಹಿಗಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೇ ನಾದರೂ ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರಕಿತೇನು?" ಎಂದು ವ್ಯಾಸನು ಶ್ವ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ದೊರೆಯ ಲಿಲ್ಲವೆಂದರು.

"ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಯಾವ ಪಾಪಾತ್ಮನ ಮುಖ ನೋಡಿದವೋ!" ಎಂದನು ವ್ಯಾಸ.

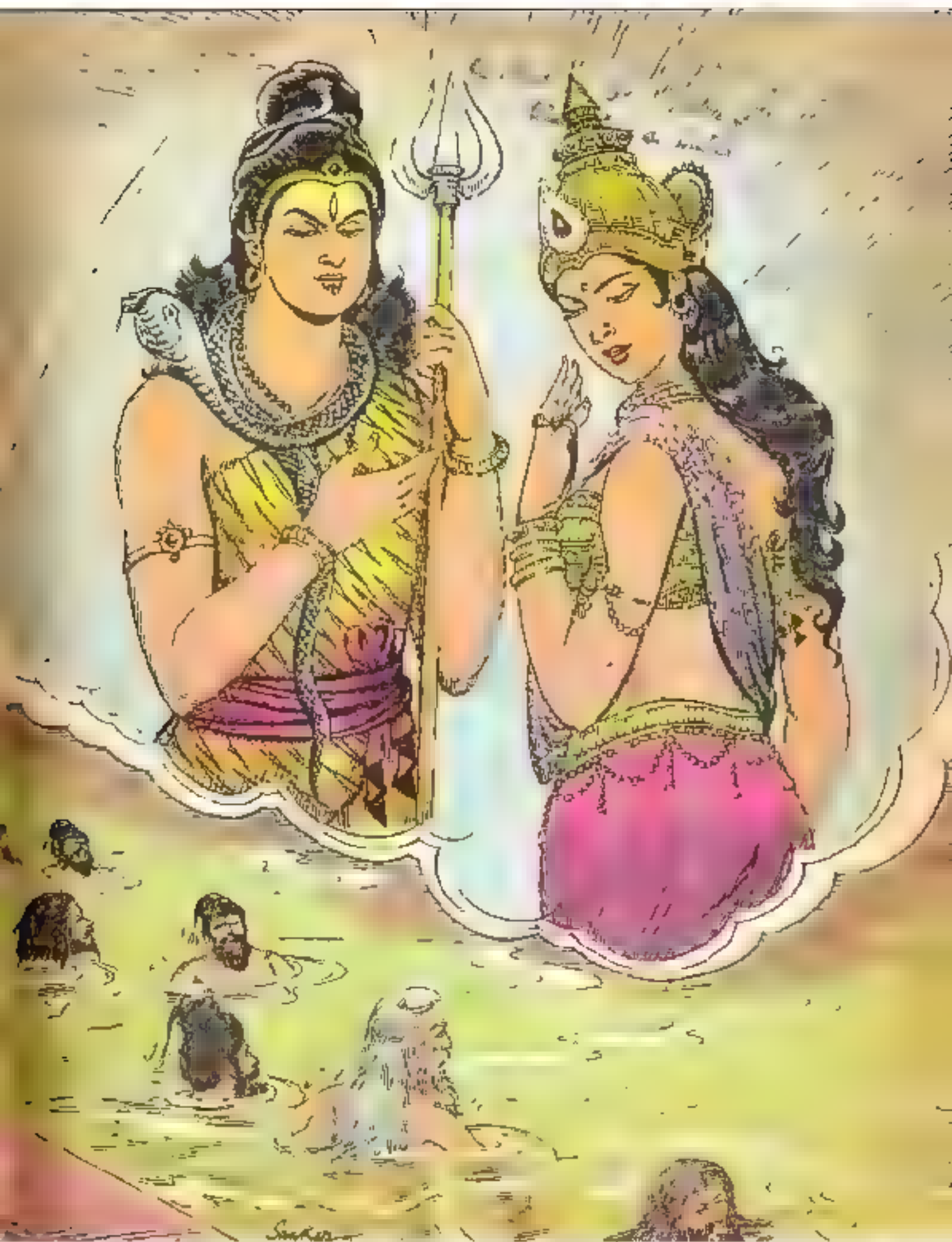
ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದೆಡೆಲ್ಲ, ಎಳು ದಿವಾಳವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು. ಹುಡುಕು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆಭ್ಯಾಸ ವಿಧರಾದರೂ, ಅದಕ್ಕೊಂದು ಮಿತಿಬಿಡುವೆಯವ್ವೆ?

ಎಂಟನೇ ದಿನ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಶಿಷ್ಯ ಕಮಂಗಳನ್ನು ಹೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಶಿಯೊಳಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಂದನೆಮಾಡಿ, ವ್ಯಾಸನೂ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಗೆ ಹೊರಟರು.

ವ್ಯಾಸನಿಗೆ ಒಂದು ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರಕ ಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ತಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ಕೋಪಾ ವೇಶ ಉಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಬಂತು. ಹಾಗೆಯೇ ಮೇಲೆ ಬೆವರು ಒಸರಿತು. ಕೈಕಾಲುಗಳು ನಡುಗುವಷ್ಟು ಅವನು ನಡುಬಿಡಿದನು. ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರವನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಅವಳಿಸಿ ಒಡೆದುಹಾಕಿ, ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಲೆ ಮಾರುಗಳವರೆಗೆ ವಿದ್ಯೆಯೂ, ಧನವೂ, ಭಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿರುವ ಶಾವ ಕೊಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಕಮಂಡಲುವಿನ ಜಲವನ್ನು ಆಂಗೈಗೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನೋಡುವಾಗ, ಅದೇನು ವಿಚಿತ್ರವೋ, ನಡುಗುವ ಕೈ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏಳಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಂಡು ಐವತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳು ಸರ್ವಾ ಭರಣಭೂಷಿತೆಯಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ವ್ಯಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ! ಶಾಂತನಾಗು! ಶಾವ ಜೇಡ! ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ!" ಎಂದು ಕರೆದಳು ಶಾಂತ ಸ್ಮರದಿಂದ.

ವ್ಯಾಸನು ಮಹದಾನಂದದಿಂದ, ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಯಾರು, ಯಾವ ಕುಲ ಎಂಬುದೊಂದೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳ ದೆಯೇ ಅವಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಅವನ ಕೈ ಬೋಡಿಕೊಂಡಿತು. ಅವನು ಹತ್ತಿರ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು, "ಅಲ್ಪ ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರಕ ದಿರುವ ಮಾಪ್ರಕ್ಕೆ ಕಾಶೀ ನಗರಕ್ಕೆ ಶಾವ ಕೊಡು ವಿಯಾ? ನಿನ್ನ ಮನಕ್ಕುದ್ದಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನದೊಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದನೇ

ಹೊರತು ಕಾಶೀ ನಗರದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನ ಬರುವುದುಂಟೆ? ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಅತಿಥಿ ಯೆಳೆ ಯವನಾಗಿ ಬರುವುದೋ ಎಂದು ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾದೇವಿ ಅಭ್ಯಾಗತರಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಸೊಪ್ಪಿನಿಂದ ಅಮೃತಮಾಯನ ಬಡಿಸುವಳೆಂದು ನೀನು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇನು? ಏಳು ದಿನ ಉಪವಾಸವಿದ್ದ ಮೂತ್ರಕ್ಕೆ ಧೀರತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಶಿವನ ಎರಡನೇ ಪತ್ನಿಯಂತಹ ಕಾಶಿಯನ್ನು ಸರ್ವನಾಶ ಮಾಡಲು ನೋಡುವಿಯಲ್ಲಾ! ಹಸಿವೆಯಿಲ್ಲದೂ ಎಂತಹ ಘೋರವಾದರೂ ಮಾಡಿಸುತ್ತದೆಂಬ ಮಾತು ನಿರೂಪಿಸಿಬಿಟ್ಟಿ! ಭಕ್ತ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ ಬಾ" ಎಂದಳು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ವ್ಯಾಸನು, "ಅಮ್ಮಾ, ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಸವಿನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿದೆ! ಭಕ್ತಿಗೆ ನನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಕರೆಸುವೆಯೋ, ಅಲ್ಲ ಹಸಿವೆಯಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕೂಡಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಅನ್ನುವಿಯಾ? ಎಲ್ಲರದೂ ಪ್ರಾಣಗಳು ತಾನೇ? ನಮ್ಮೊಂದಿಗೂ ನೀನು ನನ್ನಿ ತೋರುವ ಭಕ್ತಿ ನೀಡಿದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವಮ್ಮಾ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಮುಗುಳು ನಗುವಿ ಮೊಂದಿಗೆ, "ಅಮ್ಮಾ, ನೀವೊಳಿಲ್ಲಾ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಘೋಷಗಳನ್ನು ಗುಗು ಕೇಳಿದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ನೇರಿಯೇ ಬ್ಬಾರಿ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭೋಜನ ಬಡಿಸುವೆನು" ಎಂದಳು.

ವ್ಯಾಸನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿ ತನ್ನ ಮುನ್ನೂರು ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಗಂಗೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಮಾಧ್ಯಾಹ್ನಿಕಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದನು. ಆ ಹೆಂಗಸು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದೊಯ್ದು ಭೋಜನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಳ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಾಳೆಯೆಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದಳು. ವೃದ್ಧರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ

ಅಕ್ಷತೆ ತರದು ಧೂಪಾರತಿ ಎತ್ತಿ ಪಂಕ್ತಿಗಳ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು, "ಅಪ್ಪಗಳೇ, ಎಲ್ಲರೂ ಆಪೋಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಾಜಕಾಶವಾಗಿ ಭೋಜನ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾಶೀ ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿರಿ!" ಎಂದು ಕೈ ಮುಗಿದಳು.

ವ್ಯಾಸನೂ, ಅವನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಬಾಳೆಯೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ಅಡಿಗೆಯ ವಾಸನೆಯೇ ಸುಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

"ಈ ಮುದಿ ಹೆಂಗಸು ಸುಳ್ಳಿನ ಊಟ ಒಡಿಸುವಳು. ಈ ದಿನ ಕೂಡಾ ನಮಗೆ ಉಪವಾಸವೇ! ಇದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಉಪವಾಸ!" ಎಂದು ಅವರೆಲ್ಲ ಅಡುಕೊಂಡರು.

ಅವರು ಹೀಗೆ ಅಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಬಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಪೋಶನಕ್ಕೆ ತೀರ್ಥ ಕೊಡತೊಡಗಿದರು.

“ಅಷ್ಟಗುರಾ ! ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಉಪಕ್ರಮಿಸಿ” ಎಂದಳು ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ.

ಅವರಲ್ಲ ಆಪೋಷನದ ತೀರ್ಥ ಕುಡಿದ ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಎಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಂಚಭಕ್ತ ಪರಮಾತ್ಮಗಳು ಗಮಗಮಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ದ್ದುವು. ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಇಷ್ಟವೋ ಅವೆಲ್ಲಾ ಅವರವರ ಎಲೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದುವು.

“ಈ ವೃದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಅನ್ನಪೂರ್ಣಾ ದೇವಿಯೇ ಆಗಿರಬೇಕು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಆನಂದದಿಂದ ಭೋಜನ ಮಾಡಿದರು.

ಎಲ್ಲರ ಭೋಜನವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕೈ ತೊಳೆದ ಮೇಲೆ ವೃದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಪಾರ್ವತೀ ಸಮೇತನಾಗಿ ವ್ಯಾಸನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೆಂದಿಗೆ ವಿಶ್ರಮಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಪಾರ್ವತಿಯ ಮುಖವು ಬಹಳ ಪ್ರಕಾಂಶವಾಗಿದ್ದಿತು.

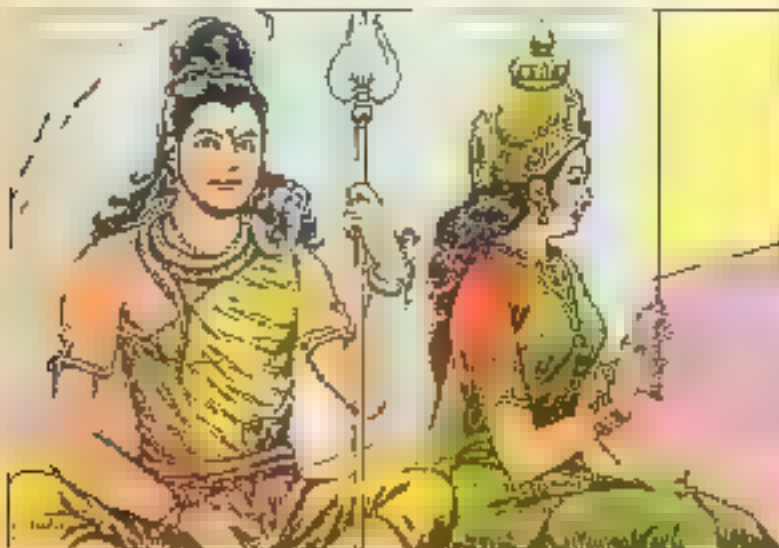
ಅವರ ಶಿವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಕೋಪವು ತಾಡನವಿ ಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಪರಿಣಾಮ ವಿನಾಳು ವೃದ್ಧೋ ? ಹೀಗೆ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರನ್ನು ನೋಡಿದ

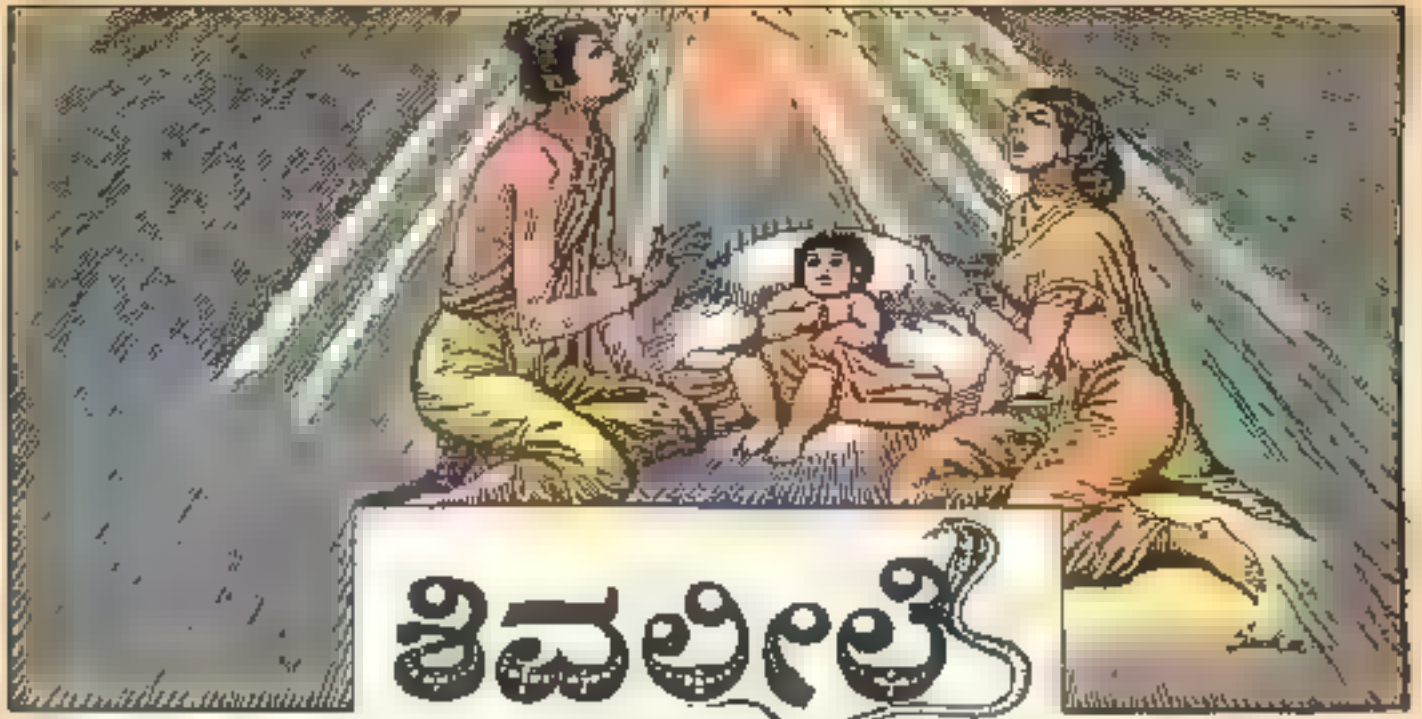
ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಎದ್ದು ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತರು.

ಶಿವನು ಪಾರ್ವತೀ ಸಹಿತನಾಗಿ ಒಂದು ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ವ್ಯಾಸನ ಮುಖವನ್ನು ಕೋಪದ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, “ಎಲೈ ದುಷ್ಟ ಬುದ್ಧಿ ಯವನೇ ! ಮಹಾ ಭಾರತ ಬರೆದ ಶೂರಾ ! ಅಪರಾಧದಿಂದ ನನ್ನ ಪತ್ತಿಯಂತಹ ಈ ಕಾಶೀ ನಗರವನ್ನು ಶಾಪಭ್ರಷ್ಟ ಮಾಡಲು ನೋಡುವಿ ಯೇನು ! ನೀನು ಕಾಶೀಯಗಳಿಗೆ ಅಡಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ! ನೀನೂ ನನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೂ ಈಗಲೇ ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಮೇರೆ ದಾಟಿ ಹೋಗಿಬಿಡಿರಿ !” ಎಂದು ಗುರುಗಿದನು.

ಆಗ ಅವನೊಂದಿಗಿದ್ದ ಪಾರ್ವತಿ ವ್ಯಾಸನನ್ನು ನೋಡಿ, “ಅತ್ತಾ ವ್ಯಾಸಾ ! ನೀನು ಬೇರೆಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬೇಡ. ಸೀದಾ ದಕ್ಷಿಣಾಮುಕ್ತೆ ಹೋಗಿ ಭೀಮೇಶ್ವರನ ಸೇವೆಮಾಡಿ ವ್ಯಾಜಿಸು. ನಿನಗೆ ಸಮಸ್ತ ಶುಭಗಳೂ ಕೈಗೊಡುತ್ತವೆ. ಶಿವನು ಹೀಗೆಂದನೆಂದು ಬೇಸರಪಡಬೇಡ” ಎಂದಳು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ.

ಅವಳು ಮೇಲೆದ ಹಾಗೆಯೇ ವ್ಯಾಸನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೆಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಭೀಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಆರ್ಚಿಸಲು ದಕ್ಷಿಣಾಮುಕ್ತೆ ಹೋದನು.

ಶಿವಲೀಲೆ

ಪ್ರೇರಣಾ ಕಾಲದ ಮೃಕಂಡು ಮಹರ್ಷಿ ಭೃಗು ಸಂತತಿಯವನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಹಸರು ಮೆರುದ್ದತಿ. ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಲವಾದರೂ ಸಂತಾನ ವಾಗಿದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನೇಮನಿಷ್ಠೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಕೇದಾರ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೇದಾರೇಶ್ವರನನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ಮುನಿದಂಪತಿಗಳು ಕೇದಾರೇಶ್ವರ ನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಧ್ಯಾನಮಗ್ನರಾಗಿರುವಾಗ, "ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಸಾಕು. ನಿಮ್ಮ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಪುತ್ರಭಾಗ್ಯ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಅಶರೀರವಾಣಿ ಕೇಳಿತು.

ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಆ ದಿವ್ಯವಾಣಿ ಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೃಕಂಡು ದಂಪತಿಗಳು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಥಾವಿಧಿಯಾಗಿ ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮ

ಧರ್ಮವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಮರುದ್ವೈತಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಮಗುವನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದಳು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಿಂದ, "ಈ ಬಾಲನಿಗೆ ಅರ್ಪಾಯುಷ್ಯ. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷವಷ್ಟೇ ಆಯುಷ್ಯ!" ಎಂಬೊಂದು ಅಶರೀರವಾಣಿ ಮೊಳಗಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರು ಅನಂದದ ಶಿಖರಾಗ್ರದಿಂದ ಒಮ್ಮೆಗೇ ದುಃಖ ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರು. ದುಃಖದಾಳಕ್ಕೆ ಮುಳುಗುವುದೇ ಅವರ ಹಣೆಬರಹವಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ "ಎಲ್ಲವೂ ಆ ಶಿವನ ಲೀಲೆ. ಕೊಬ್ಬವನೂ ಅವನೇ, ಹೀಗೆ ತೇಳುವ ವನೂ ಅವನೇ! ನಾವೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆವು?" ಎಂದು ತಮಗೆ ತಾವೇ ಸಮಾಧಾನ ತಂದುಕೊಂಡು, ಕಂದನ ಬೊಚ್ಚುಬಾಯಿ ಪಗುವಿನಲ್ಲೇ ಮೈಮರೆತರು.

ಯಥಾ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೃಕಂಡು ಮಗನಿಗೆ ಶಾತ ಕರ್ಮ ನಡೆಯಿಸಿ, ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನೆಂದು ನಾಮ ಕರಣ ಮಾಡಿದನು. ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನು ದಿನದಿನ

ಪ್ರವರ್ಧಮಾನನಾಗಿ ಬೆಲೆಯುತ್ತ, ಉಪನಯನವಾದ ಮೇಲೆ ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತ ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷದ ಮಹಿಷನಾಗಿ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಬ್ರಹ್ಮ ತೇಜಸ್ವಿ ನಿಂದ ಮುದ್ದುಗುಲುಕುವ ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೆತ್ತವರ ಎದೆ ಗುಂಡಿಗಿಯೊಳಗೆ ಗುಳಗಡ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷವಷ್ಟೇ ಈ ಹುಡುಗನ ಗಡು !

ಮರುದ್ವೈತಿ ಕುಮಾರನನ್ನು ಬಿಡದೆ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳೇ ಹೊರತು. ಎದ್ದ ಕಲಿಕು ಬಂದ ಸುಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಡ ಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಬಕ್ಕಿಬಕ್ಕಿ ಅಳುವಳೇ ಹೊರತು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಮೃಕಂಡುವೇ ಪೇಳಲಾಗದೆ ತಡಕಾಡಿಕೊಂಡು ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮೃತ್ಯು ಬರುತ್ತ

ದೆಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೊರವಡಿಸಿ, ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನೂ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನು ಚಿಂತಿಸಿ ಕುಳಿತ ಲಿಲ್ಲ. ಧೀರಜಿತ್ತರಿಂದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಅಶೋಚಿಸಿ, "ನೀವೇನೂ ಬಿಂತಿಸಬೇಡಿರಿ. ನನ್ನನ್ನು ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿರಿ. ಈಗಲೇ ನಾನು ತಪ್ಪಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಶಿವಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಜಯಿಸಿ ಬಿಡಬೇಡಿ ಯಾಗಿಯೇ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ತಂದೆ ತಾಯಿ ಗಳಿಗೆ ಪ್ರಣಾಮ ಮಾಡಿದನು.

ಮೃಕಂಡುವೂ ಮರುದ್ವೈತಿಯುತ ಕುಮಾರನನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿ, "ಪಿಡಂಬೀವಿಯವರು" ಎಂದು ಅಶೀ ವರವಿಸಿದರು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಾರದನು ಬಂದನು. ಮೃಕಂಡು ನಾರದನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಕುಮಾರನ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿವೇದಿಸಿ ಕೊಡನು.

ನಾರದನು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ದೃಢ ಸಂಕಲ್ಪ ವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು "ಕಂದಾ, ಮಾರ್ಕಂಡೇಯಾ ! ನೀನು ನೆಚ್ಚಿಗೆ ಗೌತಮೀ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿ ಪೂಜಾಕ್ಷರೀ ಮಂತ್ರದಿಂದ, ತದೇಕ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿವಾರ್ಚನೆ ಮಾಡು. ವಿಷ್ಣು ಉದ್ಧೇಶ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನು ಗೌತಮೀ ನದಿಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಸೈಕತ ಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಮಾಡಿ, "ಹೇ ! ಪಂದ್ರಕೇವಲಾ ! ನೀನೇ ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ವಿಷ್ಣು ವಾದಗಳನ್ನು ಅಶ್ರಯಿಸುವ ನನ್ನನ್ನು ಯಮನು ಏನು ತಾಗೇ ಮಾಡಬಲ್ಲನು ? ನಿನಗೇ ಶರಣಾಗಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಶಿವಭಾಷನದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸು ಸಾಗಿಸತೊಡಗಿದನು.

ಆಗ ತ್ರಿಲೋಕ ಸಂಚಾರಿಯಾದ ನಾರದನು ಯಮನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ನೋಡಿದೆಯಾ ಯಮ

ಧರ್ಮಾ! ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದೇಕೆಂದು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನೆಂಬ ಮುನಿಬಾಲಕನು ತವ ತನ್ನ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಬಲವೆಷ್ಟೆಂಬುದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವ ಕಾಲವು ಸಮೀಪಿಸಿತು" ಎಂದು ಅದೊಂದು ವಿಶೇಷ ಸುದ್ದಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ಆಯುಷ್ಯವು ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವ ದಿನ ಹತ್ತಿರವಾಯಿತು. ಯಮನು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ತನ್ನ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಯಮಸಿಂಹರರು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ಹತ್ತಿರ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹಿಂಜರಿದು ಓಡಿಹೋಗಿ ಯಮನ ಮುಂದೆ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಂತರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಯಮನೇ, ದಂಡ ಪಾಶಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಿರಿಕೋಣದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟನು. ಅವನು ಬುದ್ಧಿವಂತ ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನು ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ತಲೆ

ಯನ್ನು ತಾಗಿಸಿ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬಿಗಿದುಕೊಂಡು ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಮನು ತನ್ನ ಕಾಲ ಪಾಶವನ್ನು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ಕಂಠ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬೀಸಿ ಹಾಕಿದನು. ಆ ಪಾಶವು ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ಕಂಠವನ್ನೂ ಸುತ್ತುಕೊಂಡಿತು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಶಿವಲಿಂಗದಿಂದ ಶಿವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಪ್ರಳಯರುದ್ರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಿಡಿಸಿದ ಮೂರನೆಯ ಕಾಳ್ಪನೋದಿಗೆ ಅವಿಭಾವಿಸಿ, ಯಮನ ಮೇಲೆ ಕ್ರಿ, ಕೂಲವನ್ನು ಗುರಿಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಯಮನು ಧಯದಿಂದ ಗದಗದ ನಡುಗುತ್ತ, ಕೈಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಪೋಡಿಸುತ್ತಾ, "ಹರಹರಾ! ರಕ್ಷಿಸು! ರಕ್ಷಿಸು!" ಎಂದು ಕೂಸಿದ್ದನು.

ಶಿವರು ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನ ನಲಯ ಮೇಲೆ ಅಭಯ ಹಸ್ತವನ್ನಿಟ್ಟು, "ಏತ್ಯಾ! ನಿನ್ನ ಮೃತ್ಯುವೇ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲ ಕಲ್ಪಾಂತಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಚಿರಂಜೀವಿಯಾಗುವೆ!" ಎಂದು ವರಕೊಟ್ಟನು.

ಆಗ ಶಿವನ ಕೊಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು, ಶಿವನಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದು, ಯಮನಿಬ್ಬರಿದ್ದರೆ ಲೋಕಗಳು ಕುಲಿಯಲಾರವೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ, ಯಮನನ್ನು ಮನ್ನಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಶಿವನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಅವನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಯಮನು ಮತ್ತೆ ವನರ್ಜನ್ಯ ಪಡೆದವನೆಂತೆ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಆ ದಿನ ತಮ್ಮ ಕುಮಾರನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬಂದ ಮರುದ್ವಾರ ಮೃಕೇಂದ್ರರು ಶಿವನುಗ್ರಹ ಪಡೆದು ನೂತನ ಕಳೆಯಿಂದ ಬೆಳಗುವ ಕುಮಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಶಿವಲಿಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುತ್ತ ಚಿರುಜೀವಿಯಾದ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಹಿರಿಯರ ಆಶೀರ್ವಾದದ

ಮಜನದಲ್ಲಿ "ಚರಣೇವಿ" ನೆಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತನು. ಮಾಕಾಂಡೇಯನು ಬಹುಕಾಲ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಜೀವಿಸಿದವರು ಯಾರೆಂದು ಅವನಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡವರೂ ಇದ್ದರು.

ಇಂದ್ರದ್ವ್ಯಮ್ಮನೆಂಬ ರಾಜನು ಬದುಕಿರುವಾಗ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಆ ಯಶಸ್ಸು ಉಳಿದವರು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಸ್ವರ್ಗಸುಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿರುವರು "ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕೆನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಇನ್ನುಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಭೂಮಿಗೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಿಡು" ಎಂದರು.

ಇಂದ್ರದ್ವ್ಯಮ್ಮನು ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದೂ, ತನ್ನ ಹೆಸರು ನೆನಪಿರುವವರನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಮಾಕಾಂಡೇಯನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು.

"ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಅರಿಯನು. ನನಗಿಂತ ಹಿರಿಯ ನಾಗಿ ಪ್ರಾಚಾರಕರ್ಣನೆಯ ಘೋರ (ಗೂಳಿ) ಸ್ವರಾಸಿ ಅವನನ್ನು ಕೇಳು" ಎಂದನು ಮಾಕಾಂಡೇಯ. ಇನ್ನೂ ಕೂಡಿ ಪ್ರಾಚಾರಕರ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು.

"ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಅರಿಯನು. ಆದರೆ ನನಗಿಂತ ಹಿರಿಯನಾಗಿ ನಾಳಿಕೆಜಂಘನೆಯ ಒಕೆ (ಶೂಕರ) ನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ಅವರನ್ನು ಕೇಳೋಣ ಬನ್ನಿ" ಎಂದಾ ಪ್ರಾಚಾರಕರ್ಣನೂ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹೋದನು.

ನಾಳಿಕೆಜಂಘನನೂ ಇಂದ್ರದ್ವ್ಯಮ್ಮನ ಪರಿಚಯ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅವನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಯಸ್ಸಾದ ಅಕೂಪಾರನು ಎಂಬುದನ್ನು ಬಳಗೆ ಹೋದನು.

ಅಕೂಪಾರನು ಇಂದ್ರದ್ವ್ಯಮ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ, "ಓ ಓ! ಇಂದ್ರದ್ವ್ಯಮ್ಮನು! ನಮ್ಮ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ನಾನಿದ್ದೇನೆ. ನಾನಿರುವ ಈ ಕೊಳವು ನಿಮ್ಮಿಂದಲೇ ಉಂಟಾಯಿತು. ನೀವು ಅನೇಕ ಯಜ್ಞ

ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಗೋವುಗಳನ್ನು ದಾನಕೊಡುವಾಗ ಗೋವುಗಳ ತುಳಿತದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಕೊಳವಿದು" ಎಂದನು.

ಆಗ ದೇವಮೂತರು ಇಂದ್ರದ್ವ್ಯಮ್ಮನ ಕೀರ್ತಿ ಇನ್ನೂ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಭೌಮಾವತಿ ಎಂಬ ಊರನಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಕೃತನಾದ ಸೋಮಯಾಜಿಯೊಬ್ಬನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸಿದ್ಧರಾಮನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಏಳು ವರ್ಷವಾದಾಗ ಸೋಮ ಯಾಜಿ ಮೃತಪಟ್ಟನು. ತಂದೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮಗನನ್ನು ತಾಯಿಯೇ ಆತ್ಮಂತ ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು.

ದೀಪಾವಳಿಯ ದಿನಗಳು ಸಮಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಸಿದ್ಧರಾಮನು ತನ್ನ ಈಡು

ಜೋಡಿನ ಗೆಲೆಯರೊಂದಿಗೆ ಸಮಿಧೆಗಳನ್ನೂ, ಎಲೆ ಗಳನ್ನೂ ತರಲು ಅಡವಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರೊಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಅಲಿದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು ಕಾಡು ಹರಟೆ ಮಾಡಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

"ಈ ದೀಪಾವಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನನ್ನೂ ಬಾವನನ್ನೂ ಕರೆದಿದ್ದೇವೆ. ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಕಮ್ಮಣ್ಣಿ ಅಪ್ಪಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಕ್ಕನಿಗೂ ಬಾವನಿಗೂ ಹೊಸ ಪಕ್ಕ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಮಗೂ ಸಿಗುತ್ತೆ" ಎಂದು ಹುಡುಗರು ಒಬ್ಬರೊಡನೊಬ್ಬರು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಿದ್ಧರಾಮನು "ನಾವು ಕೂಡಾ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಅಕ್ಕನನ್ನೂ ಬಾವನನ್ನೂ ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆದಲ್ಲಿಯೂ ಪಾಯಸ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ ನನ್ನಮ್ಮ. ಅಕ್ಕನಿಗೂ ಬಾವನಿಗೂ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ" ಎಂದು ಹೆಚ್ಚಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹುಡುಗರೊಬ್ಬರೂ ಗೇರಿಯಾಗಿ ಬಂದು, "ನಿನಗೆ ಮೊದಲು ಅಕ್ಕನೇ ಇಲ್ಲ. ಬಾವ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುತ್ತಾರೆ? ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳೇ ಜಂಬು ಹೊಡೆಯುವಿದರಾ? ಹೇಳು ನೋಡುವಾ, ಯಾರು ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕಾ? ಹೆಸರೇನು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಅವರ ಮನೆ? ಅವರು ಎನು ಕಿಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಎಷ್ಟು ಓದಿದ್ದಾರೆ? ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು? ಆ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಸರುಗಳೇನು? ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ನಿನಗೆ?"

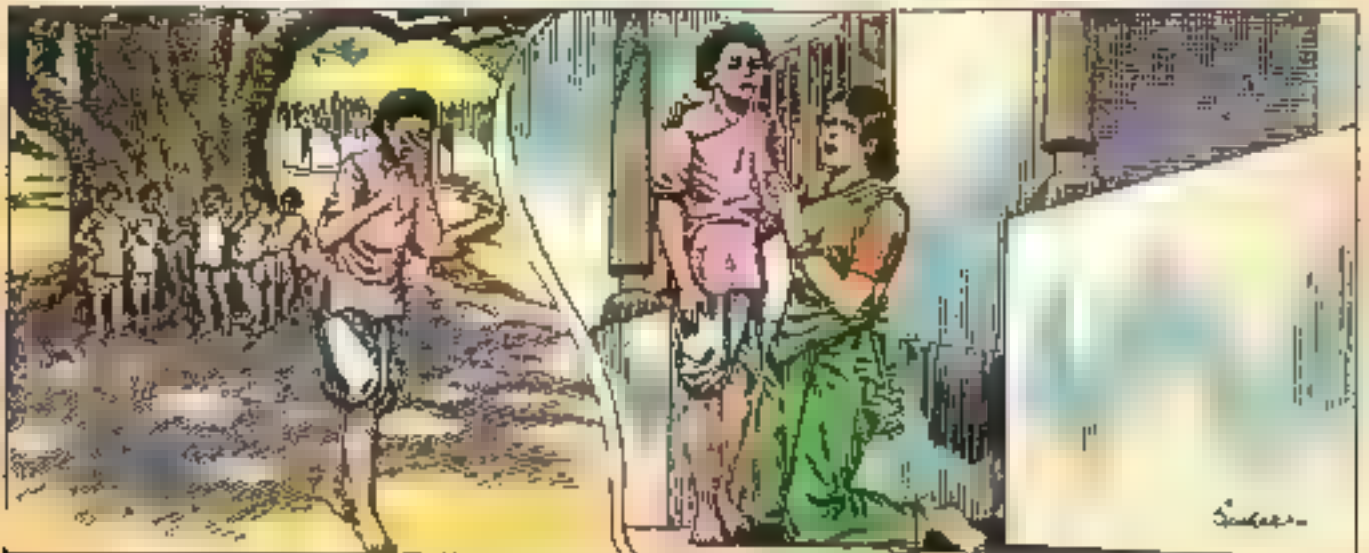
ಎಂದು ನುಗುತ್ತಾ ಸಿದ್ಧರಾಮನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮಳೆಯನ್ನೇ ಸುರಿಸಿದರು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಲು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಅವಮಾನಿತನಾಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

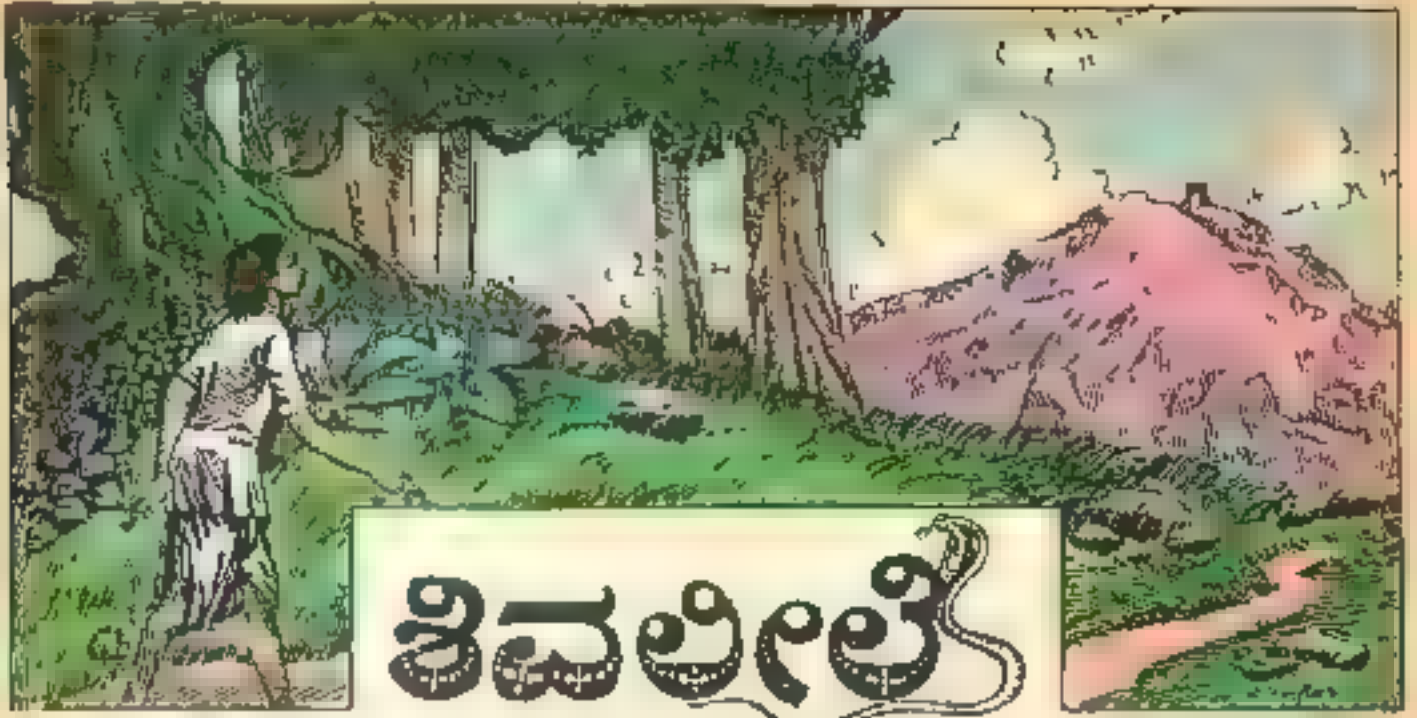
ಮಗನು ಅಳುತ್ತಾ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾಯಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಬಾಚಿ ತಬ್ಬಿ ಕೊಂಡು, "ಎನಾಯಿತಪ್ಪಾ? ಬಿದ್ದೆಯಾ? ಪೆಟ್ಟಾಯಿತೆ? ಯಾರಾದರೂ ಹೊಡೆದರೆ? ಯಾವ ಆಳುತ್ತೀಯೆಪ್ಪಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಸಿದ್ಧರಾಮನು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಹು ಹುಡುಗರು ಮಾಡಿದ ಎಗತಾಳೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾಯಿ "ಅವರ ಮಾತಿನೇನು ಬಿಡಪ್ಪಾ, ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಅಕ್ಕನ ಹೊಸ ಭ್ರಮೆಯಾಚೆ, ನಿನ್ನ ಬಾವ ಮಲ್ಲಣ್ಣ. ಅವರ ಮನೆ ಶ್ರೀಶೈಲ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ಅಪ್ಪ ದತ್ತಯ್ಯಾಗರೂ ಇವೆ. ಗಣಪತಿ, ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಮೊ ಮಗಂದಿರು ಅವರಿಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ನಿನ್ನ ಬಾವ ಸರ್ವೇಶ್ವರನು. ಲೋಕದವರಲ್ಲ ಅವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನ ಬಾವನಂಥ ಬಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲೆ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಾಯಿತೇ ನಪ್ಪಾ?" ಎಂದಳು.

Simhasa

ಶಿವಲೀಲೆ

ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಗಾಢ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಪಾರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಹೆಮ್ಮೆ ಎನಿಸಿತು. "ಹಾಗಾದರೆ ಅವರನ್ನು ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು ಅಮ್ಮಾ. ಎಲ್ಲರ ಅಕ್ಕ ಬಾವಂದಿರೂ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರಂತೆ. ಅಮ್ಮಾ, ನಾವು ಈವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನನ್ನೂ ಬಾವನನ್ನೂ ಏಕೆ ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ?" ಎಂದನು.

"ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ದೂರದವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ತೀರಿಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟರಷ್ಟೆ? ನೀನೇನೋ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ. ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಗಳೂ, ಹೆಬ್ಬುಲಿಗಳೂ, ಕರಡಿಗಳೂ, ನಾಗರಹಾವುಗಳೂ ಇವೆ. ಅಲ್ಲದೇ, ಮಗವೇ, ನಾವು ಬಡವರು. ಅಕ್ಕ ಬಾವಂದಿರು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರಾದವರು. ನಮ್ಮ ಬಡ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ನಡುಗೆ ಕಷ್ಟ ಕೊಡುವವರಲ್ಲವ್ವಾ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪರಿವಾರವೇ ಇದೆ. ಒಂದು ಹೊತ್ತು

ತಂದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹೊತ್ತು ಹಿನ್ನಲು ಸಾಲುವ ನಾವು ಅಮ್ಮಮಂದಿಗೆ ಹೇಗೆ ಉಪಚಾರ ಮಾಡೇವು? ನೀನು ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸುವಾಗ ಅಕ್ಕನನ್ನೂ ಬಾವನನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಿಯಂತೆ" ಎಂದು ತಾಯಿ ಸಿದ್ಧರಾಮನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದಳು.

ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಅದಕ್ಕೇನೂ ಹೇಳದೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗಂಭೀರಭಾವ ತೋರಿದನು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಎದ್ದು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳದೆ, ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟನು. ದಾರಿ ಯಲ್ಲಿ ಕಂಡವರೊಂದಿಗೆ ಶ್ರೀಶೈಲಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಹೇಗೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಾ, ಕ್ರೂರ ವ್ಯುಗಗಳನ್ನೂ, ದಾರಿಯ ಕೆಪ್ಪ ವನ್ನೂ, ಅಯಾಸವನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡದೆ ಕಡೆಗೆ ಶ್ರೀಶೈಲವನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಕೀರ್ಥಿಗಳೂ, ದೇವಾಲಯಗಳೂ ಇದ್ದುವು.

ಸಿದ್ಧರಾಮನು ತನ್ನ ಅಕ್ಕ ಬಾವಂದಿರು ಎಲ್ಲಿರುವ ರೆಂದು ನೋಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸುಮ್ಮನೆ ತಿರುಗಿ ದನು. ಅವರು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ

ಗುರುತಿರುವರೆಂದು ಅವನ ಭಾವನೆ. "ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಎಂಬವರು ಎಲ್ಲಿಯಾರೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುವವರೊಡನೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ ರಿಂಗದ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ!

ತೀರುಗಿ ತೀರುಗಿ ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಬಹಳ ದಣೆಗು ಹೋದನು. ಅವನು ದೇವಾಲಯದ ರಿಂಗದ ಇದಿರಿ ಸದ್ದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, "ಬಾಪಯ್ಯನಮ್ಮ, ಅಕ್ಕ ನಮ್ಮ ದೀವಾವಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬೇಕೆಂದು ಹೂರಿಗೂ ಹೇಳದೆ, ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಒಬ್ಬ ಕೆಳವಾಯ್ತು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮನುಷ್ಯ ಅಕ್ಕನನ್ನೂ ಬಾವಂದಿರೂ ದೀವಾವಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಅಮ್ಮ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಕರೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಪವೇನೋ? ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಮಾತಾಡಿಸ

ದಿರುವರೋ? ಎಷ್ಟು ವ್ಯರ್ಥಯಾಗತರಾದರೂ ಒಂದುತ್ತ ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೆ? ನಾವು ಬರುವರೆಂದು ಅಲಕ್ಷ್ಯವಾಡದೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಲೇ ಬೇಕು. ರಿಂಗ ಸ್ವರೂಪಾ! ನೀನೇ ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ದೇವಾ! ಅವರನ್ನು ಕರೆಯದೆ ಗಾಣಂಕೂ ಒಪ್ಪಿನೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಸಿದ್ಧರಾಮನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳು ಅರ್ಥಾರೋದನವೇ ಆಯಿತು. ಅವನು ದೇವಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ದಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡನು. ಯುವ ರಾಧವೂ ಕಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಅಕ್ಕತಕ್ಕ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅಕ್ಕನನ್ನೂ ಬಾವನನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಕಾಯಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವನೆಂದು ಕಂಡದ ಅವನಿಗೆ, ಒಹುದೊಡ್ಡ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಏತೆ ಹುಡುಗರೊಂದಿಗೆ ಮುಖವೆತ್ತಿ ತಿರುಗಲು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಒಹುದೊಡ್ಡ ಅವಮಾನ! ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಹಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಸಾಯುವುದೇ ಮೇಲು. ಅದ್ಯಾ ಬಾವಂದಿರಿರುವ ಸ್ಥಳವಲ್ಲ ಸತ್ತರೆ ಅಮಾಕು ಅವರಿಗೇ ಬರುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಬೈದ ಕಿಬರ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆಳಗಿನ ಅಗಾಧಕ್ಕೆ ಹಾರಲು ನೋಡಿದನು.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಗಲುಗಳನ್ನು ಯಾರೋ ಹಿಡಿದರು. ಅವನ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಡುಸೂ, ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ತೆಂಗುಸೂ ನಿಂತಿದ್ದರು.

"ಯಾರು ನೀವು? ಸತ್ತುಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕಾರುವಾಗ ನೀವೇಕೆ ನನ್ನನ್ನು ತಡೆಯಬೇಕು? ನನ್ನ ಅಕ್ಕನಿಗೂ ಬಾವನಿಗೂ ಇಲ್ಲದ ಕರುಣೆ ನಿಮಗೇಕೆ ಬೇಕು?" ಎಂದನು ಸಿದ್ಧರಾಮ.

ಆಗ ಆ ಹೆಂಗಸು ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ "ನಾವು ಪರೀಕ್ಷೆಯೆಂದುಕೊಂಡೆಯೇನೋ ತಮ್ಮಾ ? ನಾನೇ ನಿನ್ನಕ್ಕೆ ಭ್ರಮೆಯಾಂಟೆಕಣೋ ! ಇವರೇ ನಿನ್ನ ಬಾವಯ್ಯ. ನಿನ್ನೇ ನಮ್ಮ ಗುರುತ್ವಿ ಪಾಪ. ನಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದೇವೆವಾ ? ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳದೆ ಬಂದ ನೀನು ಎಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿನೋ ನೋಡುಮಾ ಅಂತ ಕಾದಿದ್ದೆವು. ತಮ್ಮ ಸೋಮಯಾಜಿಗಳ ಮಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಕುಡುಹಡಿಯದೇ ಇರುತ್ತೇವೆಯೇ ?" ಎಂದಳು.

ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಪರಮಾನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿದವನಾಗಿ ಅಕ್ಕನಿಗೂ ಬಾವನಗೂ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಗಂದಿರನ್ನೂ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದರು. ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧರಾಮನ ತಾಯಿ ಹುಡುಗನನ್ನು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೆಯೂ ಕಾಣದೆ ತತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಮಗನು ತನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಂಬಿ ಶ್ರೀಶೈಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಸಂಶಯವಾಯಿತು. ಅವಳು ಬೇವದೊಂದಿಗಿದ್ದಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಗೋಳಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ದೀಪಾವಳಿ ಪಟ್ಟದ ದಿನಗಳು ಬಂದುವು. ಆ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗಿನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧರಾಮನು ಓಡೋಡಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಅಕ್ಕನನ್ನೂ, ಬಾವನನ್ನೂ, ಪರಿವಾರದವರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನೊಡೂ, ಅವರೆಲ್ಲಾ ಅಲಯದ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದಾರೊಡೂ ಹೇಳಿದನು. ಸಿದ್ಧರಾಮನ ತಾಯಿ ಆನಂದಾಶ್ಚರ್ಯಗಳಿಂದ ಅಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರನ್ನೂ, ವಿನಾಯಕ, ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೂ, ಇತರ ಶಿವ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ಕಣ್ಗಾರೆ ದರ್ಶನಮಾಡಿ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದಳು.

ಅವರೆಲ್ಲಾ ಬರುವಾಗ ಅವಳ ಹಳೆಯ ಮನೆಯ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯ ಭವನವಿದ್ದಿತು. ಅತಿಥಿಗಳಿಲ್ಲಾ ಅದರೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಆ ದಿನ ಊರವರೆಲ್ಲ ಹೊಸತಾಗಿ ಬೆಳಗುವ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದುವು. ಒಳಗೆ ಅಪಾರ ಗದ್ದಲ ! ಸಂಭ್ರಮ !

ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧರಾಮನ ಅತಿಥಿಗಳಾಗಿ ಬಂದ ಪಾರ್ವತೀ ಪರಮೇಶ್ವರರು ಸಿದ್ಧರಾಮನನ್ನೂ, ಅವನ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಕೈರಾಸಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು.

ಹಿಂದೂಸಾರಿ ಗದೂಸುರನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಕೈರಾಸದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಾ ಮುಗಿಬಿದ್ದನು. ಶಿವನು ತನ್ನ ಜಟಾಜುಟವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಹಾಕಲು, ಅದರಿಂದ ಭಯಂಕರವಾದ

ಮುಖದಿಂದ, ಗುಡ್ಡದಂತಹ ಶರೀರದಿಂದ ಒಬ್ಬ
ಘೋರಾಕಾರದವನು ಹುಟ್ಟಿ ಹಾರಿ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು
ಕಬಳಿಸಲು ಬಂದನು. ಗಯಾಸ್ಥರನು ಭಯದಿಂದ
ಗಡಗಡ ನಡುಗುತ್ತ, ಶಿವನನ್ನೇ ಶರಣು ಬೇಡಿದನು.
ಆಗ ಶಿವನು ಶಾಂತನಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಅಭಯವಿತ್ತನು.

ಭಯಂಕರ ಮುಖದವನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
ತೋರದೆ, "ಹಸಿವೆ ! ಹಸಿವೆ ! ತಿನ್ನಲು ಬೇಕು !"
ಎಂದು ಕೂಗತೊಡಗಿದನು.

"ನಿನ್ನ ಶರೀರವನ್ನೇ ತಿಂದು ಹಸಿವೆ ತಣಿಸಿಕೋ!"
ಎಂದನು ಶಿವ ಅವನಿಗೆ.

ಶಿವಾಚ್ಛೇಯನನ್ನು ಶಿರವಾವಹಿಸಿ ಭಯಂಕರ
ಮುಖನು ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾನೇ ತಿಂದು
ಬುರೀಮುಖಿ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಉಳಿದನು. ಶಿವನು
ಪ್ರೀತನಾಗಿ ಆ ಮುಖಕ್ಕೆ "ಕೀರ್ತಿಮುಖಿ" ನೆಂದು
ಹೆಸರಿಟ್ಟು, "ಎಲೋ ಕೀರ್ತಿಮುಖಾ, ನೀನು ಎಲ್ಲಾ
ದೇವತೆಗಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ಇದ್ದು, ಅವರಿಗೆ
ಸತ್ಕೀರ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು !" ಎಂದು
ವರಕೊಟ್ಟನು.

ಹೀಗೆ ಶಿವನ ಆಂಶದಿಂದ ಕೀರ್ತಿಮುಖಿನಾದ
ವನು, ಮಹರತೋರಣಗಳ ನಡುವೆ, ಪ್ರತಿ ದೇವತಾ
ಮೂರ್ತಿಯ ನಡುನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ನೆರೆನಿಂತು
ಆಲಂಕಾರ ಪ್ರಾಯದವನಾದನು.

ಬುದರಿಕಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ದುರ್ವಾಸ ಮುನಿ ತಪಸ್ಸು
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ
ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವನು ದೇವತಾರ್ಚನೆಮಾಡಿ, ಅಗ್ನಿ
ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿಸಿ ಹವಿಶ್ಯೇಷವನ್ನು ಬೆಂಕಿ ಮರಿಗಳಿಗೆ
ತಿನ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ತುಂಬುರುವೆಂಬ ಪ್ರಮಥನು
ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ
ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ದುರ್ವಾಸಾಶ್ರಮದ
ಮುಂದಿರುವ ಬೆಂಕಿ ಮರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿಟಕಿ
ಬಾರಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೆಂಕಿ ಮರಿಗಳು

ಹೆದರಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಡಿದುವು. ಇದರಿಂದ ಮೂಗಿನ
ಕುಡಿಯಲ್ಲೇ ಕೋಪವಿರುವ ದುರ್ವಾಸನು ತುಂಬುರು
ವನ್ನು ನೋಡಿ ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮ ಎತ್ತುವಂತೆ ಶಾಪ
ಕೊಟ್ಟನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತುಂಬುರು ಹೆದರಿ ವಿನಯದಿಂದ
ಇಳಿದು ಬಂದು, "ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆ ಮರಿ
ಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಚಿಟಕಿ ಬಾರಿಸಿದರೆ
ಅದು ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿತು.
ನಿಮ್ಮ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಇದಿರಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ
ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮ ಎತ್ತುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಆ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ
ನನಗೆ ಶಿವಭಕ್ತಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡ
ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು. ಹಾಗೆಯೇ
ಆಗಲೆಂದು ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡಿದನು ದುರ್ವಾಸ.

ಹಾಗೆ ದುರ್ವಾಸನ ಶಾಪವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು
ತುಂಬುರು ಕಾಂಚೀ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವೈಶ್ಯ ಕುಟುಂಬದ
ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಚಿರಂ

ತೊಂದನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಕೂಡಾ ತಿರುಬೊಗಸನಿಗೆ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಚಿರು ತೊಂದನೆಗೆ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ ಬಂದಳು. ಅವರಿಗೆ ಸುರೂಪನೊಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಚಿರುತೊಂದನು ವೀರ ಶೈವಾಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠಾ ಪರಾಯಣನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ವಿಶಾಮುನಾಥನನ್ನು ಅರ್ಚಿಸುತ್ತ ಶಿವಭಕ್ತನನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಶಿವ ಭಕ್ತರು ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಯಾವುದು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಶಕ್ತಿವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೊಡುವ ವನು ಚಿರುತೊಂದ.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಶಿವಭಕ್ತನು ಬಂದು ಚಿರುತೊಂದನನ್ನು ಅಪೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ, ಪೂಜಿಸಬ್ಬಟ್ಟು, "ಅಪ್ಪಾ, ನಿತ್ಯವೂ ಶಿವನನ್ನು ಕಬ್ಬಿನ ರಸದಿಂದ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿ ಅರ್ಚಿಸುವುದು ನನ್ನ ಪ್ರತ. ಆದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ತಂದು ಕೈಯಿಂದಲೇ ಗಾಣ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟ ಕಬ್ಬಿನ ರಸವು ದೇಶಾಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ಚಿರುತೊಂದನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಬರುವ ಹಣ ದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆಯಷ್ಟು ರಸಬೇಕಾದರೆ ನೂರು ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆಗಳು ಬೇಕು. ಅಂತಲೇ ಚಿರುತೊಂದನು

ನೂರು ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಭಾರವನ್ನು ಎತ್ತಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆಗ ಶಿವನೇ ಮನುಷ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಹೊರಗೆ ತನ್ನ ಹಗಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊತ್ತು ಮನೆಗೆ ತಂದು ಹಾಕಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಿವನು ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋದನು.

ಅವನು ಭಕ್ತನ ಮಾಯವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿರುತೊಂದನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, ಕಬ್ಬಿನ ಜಲ್ಲೆ ಗಳನ್ನು ಕೈಯಿಂದಲೇ ಗಾಣವಾಡಿಸಿ ರಸ ತೆಗೆದು ಬಿಂದಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ಕಬ್ಬಿನ ರಸದಿಂದ ಶಿವನಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕವಾಯಿತು.

ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿ ಶಿವನ ಕಂಠ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಾ ಬೆವರಿನಿಂದ ಒದ್ದೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಶಿವನು ಅವಳಿಗೆ ಚಿರುತೊಂದನ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ನನ್ನ ಭಕ್ತನು ಕಬ್ಬಿನ ಹೊರೆ ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಕಷ್ಟಪಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಬೆವರು ಸುರಿದ ಹಾಗೆಯೇ ನನಗೂ ಬೆವರು ಸುರಿಯಿತು" ಎಂದನು. ಅಂತಹ ಭಕ್ತನನ್ನು ತಾನು ಕೂಡಾ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಆಶೆಯಾಯಿತು.

